

no. 51

(13)

Cruz

.8.11.

a. 51
M. 408.

~~Handwritten scribble~~

Handwritten scribble

Handwritten scribble

5A

BH

132

VVA.BHSC

VVA BHSC

Faint handwritten text, possibly a name or date.

Faint handwritten text, possibly a signature or initials.

Faint handwritten text, possibly a date or location.

3

gra. Natura aut. Act. substantia dicitur actualis. Nihil de summo fin-
 damento in dicitur dicitur, qm. illud nati, in natura substantia. convenit
 se prohibere. Nihil. aut. distinctio dicitur, in natura, qm. natus ad un-
 quodam partem distinctio. inter eadem. naturas dicitur. qm.
 his, ubi. se dicitur. actus. illa. actum. non. quam. de. natura. dicitur. qm.
 famam. et. dicitur. tibi. qm. natus, ut. qm. de. dicitur. natura. qm.
 natus. Act. vero. distinctio. dicitur. et. qm. natus, nate. ratio. hanc
 omni. substantia. motus. et. distinctio. non. sunt. secundum. natura.
 substantia. qm. dicitur. dicitur. qm. natura. qm. dicitur. qm. natus. natus. e
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.

hanc. tunc. dicitur. et. dicitur. qm. natus
 in. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 tunc. dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.

in. aut. re. vera. et. n. illi. motu. dicitur.
 aliqua. assignabilis. dicitur. inter. utramque. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.
 dicitur. qm. natus. dicitur. dicitur. qm. natus. qm. dicitur. qm. natus.

nobis necesse nihil mirum si per ipsi Trinitatis, nam inferunt,
 dixerunt Augustinus. 2. 1. 2. ubi dicitur de unitate illa. Adversarius
 quo de officio scientia ad ostendendum Trinitatis desumpta, et omnia
 alia, quae in Trinitatis, ad ipsam naturam, intelligenda
 sunt, non solum sciant, reijcenda ab eis erit. 2. 2. nam. Quov-
 ius in ideo veluti a nona. Hinc Trinitati se exponit subdit, et do-
 loem, q. sint duo. Personae, quae una per solam, et altera per do-
 boni. Proinde (hoc q. e. veluti a personis): sed q. intellectus, et volun-
 tas supponunt. distincta Trinitatis principia, seu totius divinitate
 distincte quadam solites, ideo filius per ipsam, et per ipsam spiritus
 Sancti procedere potest et dicitur. q. In illis et illis si convenitur
 omnia dependentes ac relativi ad Trinitatis Trinitatis; sed q. Distinc-
 te supponunt. in ordine naturali, totus est ut per eas Personae duae
 et solitas, et distincte valent. 2. 3. nam illa ratio a Principio
 Spiritus Sancti desumpta si probat magis distincte Trinitatis
 am quam eius ariam, ut infra manifeste ostendimus.

Pro 2. eandem assertio. Distinctio
 Trinitatis sine gradibus Trinitatis, necessitate, aut substantia a nomi-
 ne admitti potest: huiusmodi est, et illius sicut a Trinitatis Aliter
 intendi de sua Trinitatis Trinitatis: 1. Intellectus et Principio
 Spiritus Sancti et Principio Spiritus Sancti: 2. Intellectus dicitur ad solitas
 dum, Spiritus Sancti dicitur ad solitas, has vero nulla Trinitatis Trinitatis
 quae Trinitatis ac Trinitatis Trinitatis, et manifeste Trinitatis Trinitatis
 potest fieri.

Assertio 2. Nulla e. prioritas in Trinitatis, aut Trinitatis
 Natura, ut sic compari acerbis Trinitatis. Hinc assertio ni-
 det. habere omnes gradus et Trinitatis, quos 1. Trinitatis, si Trini-
 tas. exipias, qui necesse quam prioritate Trinitatis, a Trinitatis Trinitatis
 non Trinitatis admittit. cum in Trinitatis est, veluti Trinitatis Trinitatis
 om. sedat. in sub. 2. ex gradibus. Trinitatis. et quid Trinitatis Trinitatis
 quam nono Trinitatis Trinitatis Trinitatis: Trinitatis Trinitatis Trinitatis
 eiusdem Trinitatis Trinitatis Trinitatis Trinitatis. 2. 2. nam
 tota ratio Trinitatis Trinitatis Trinitatis, modo in scriptis Trinitatis mo-
 do in officio Trinitatis Trinitatis ad ostendendum: At Trinitatis Trinitatis qua-
 re a nobis Trinitatis n. e. ulla anterioritas, sicut neque Trinitatis ut
 sec. d. Trinitatis: Trinitatis Trinitatis Trinitatis, aut Trinitatis n. est

antec.

antecedens aut dicitur, ut sec. 5. dicitur. §. 2. d.

Species 2^a. Nullum est in deo primum
causarum virtutum, aut facti virtutum, producens virtutem, et naturam eius
solum. Patet Specie 1^a. de impugnatio dicitur, et prioritate, sine qua
bus nullus existit primum. Sicut 2^a. §. Principium virtutis dicitur, sed
reale dicitur esse, in ratione se habet, sicut si est reale primum
Atque hoc principium genus implicativum est, tum quod dicitur dicitur et non
ita, et a causa sui producere, vel non: si 2^a. §. impugnatio dicitur, non
omni principium de causa producitur: si 2^a. explicant §. non, quod si re-
ca, et a parte sui producere, et tunc ante nullum producere. Et quod dicitur
non aliqua amissioni, sed dicitur quod quodam dicitur, si primum dicitur, et
intra sit per ut ablati non dicitur, sed dicitur perit et quodam ratione
dicitur, et virtutis dicitur. §. perante dicitur dicitur, perit ut
per quodam principium, seu uoce, seu ante nullum producitur dicitur, atque
differencia.

Item §. ut aliqui caventes argumentantur, nisi est omni primum
productio, patet tale sit ante virtutis dicitur colligit. dicitur virtutis
intra dicitur, et tunc, virtutis et negatione dicitur et §. atque dicitur
dicitur dicitur. ex nomine, et concessio dicitur dicitur dicitur
ablati dicitur, et dicitur dicitur, quia dicitur impugnatio
perire perit, dicitur illud de dicitur dicitur est natura dicitur, aut dicitur
virtutis, quodam dicitur nomen principium dicitur et dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur dicitur, ideoque dicitur dicitur, aut dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur dicitur, §. dicitur dicitur dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur dicitur, sed tamen dicitur dicitur ut
dicitur: dicitur aut ut dicitur atque ut dicitur, et dicitur dicitur dicitur
dicitur, dicitur quod producendo dicitur dicitur dicitur. dicitur dicitur
dicitur a reali dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur.

Sect. 3.
Dicitur, et dicitur. in quibus difficultas a propositioibus
dicitur dicitur.

Intellectus, in quibus dicitur
um dicitur, et dicitur dicitur. dicitur dicitur dicitur dicitur
dicitur, aut dicitur dicitur dicitur. dicitur dicitur dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur dicitur. dicitur dicitur dicitur dicitur
dicitur per dicitur, et dicitur per dicitur dicitur dicitur dicitur.

Abis

Respon debet et in nobis nullam de quibus ^{habetis} ~~habetis~~ id est in nobis. Respon-
 debet quoniam dicitur in nobis quoniam propter quod quibuslibet ^{habetis}
 nobis illas a quantum vario distinguntur sit aut ratio aut debet
 nobis: quoniam illas populum omnia gentes est, atque nos ipsi in omnem
 partem, usque ad Indiam, et propterea apud primum dicitur ratio
 nobis dicitur, ut sapie in principio omnino in nobis, et dicitur, et
 fons nobis reprehendimus; in dicitur fidelit ad primum, et dicitur de
 aturas, atque in nobis dicitur ad aspheros, sed in, et dicitur de secunde
 parte q. similiter in oppositis illis propterea dicitur tantum: principium
 nobis dicitur et dicitur distingui significant; n. aut ipse dicitur
 q. d. intellectus in se et dicitur.

Porum hoc esse responso, quia difficulte
 omnino praecedere videbat. iam valde acuit, et videtur habere dicitur
 tendit: hinc in nobis, illo forma, quia intellectus e. dicitur, prodece
 de per intellectus, et quia dicitur per dicitur; q. uere una sit intel.
 dicitur dicitur dicitur, seu forma, quia quoniam dicitur dicitur, et est in:
 dicitur, alia vero dicitur, atque dicitur, quoniam tamquam propria dicitur
 sit forma, tamquam dicitur, idcirco est in nobis dicitur dicitur
 intelligendi, et dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 nobis dicitur, iam forma dicitur, quia dicitur dicitur dicitur
 primum e. dicitur ut relata ad primum, cognoscitur et dicitur
 ut relata vero ad alium, dicitur, et dicitur. Atque dicitur dicitur
 dicitur, dicitur dicitur quia parte dicitur e. forma, dicitur dicitur
 dicitur, quia dicitur dicitur, et dicitur dicitur dicitur dicitur
 nec dicitur dicitur forma dicitur: intelligere n. et dicitur, atque intel.
 lectus, et dicitur dicitur communia, et dicitur dicitur q. tota dicitur
 ac dicitur dicitur dicitur, nec dicitur in dicitur dicitur
 dicitur dicitur dicitur in nobis dicitur dicitur.

Ne aut quis hoc argui indimi:
 ne habetur, cum primis demonstrare potest, eius difficultate, tamet
 si in se grauem, aduersus nos uero nullius, aut non natus quia
 in dicitur sent. pondus e. Nam quidem hoc sit: Ex parte dicitur
 quia nulla dicitur, aut perfectio requirit ad primum terminum illorum
 dicitur potulantis, nisi dicitur eiusdem dicitur, aut quod modo dicitur
 dicitur sit in ipso dicitur: tam q. dicitur dicitur, et graue si requirit
 in principio quia ipse nulla non per dicitur dicitur dicitur: tam quia

110

de substantia nana. dei unum est, ipsa quoque non potest negare et habere
et requisitam substantiam, sed per modum. Sed ex parte principij pro-
ductum filij se habentibus. Supponimus, filij ab intellectu per
voluntatem, et spiritum per intellectum, non solum quasi materiali, et post
compositam voluntatem, et spiritum, quo modo et per omnia attributa pro-
cedit utraque persona in secula, per omnia, quatenus ad productum
verbi est. q. n. huiusmodi ut prius, illa substantia quoque ut in se
satis nana est. De filio non procedente per voluntatem sunt plura, et
manifesta testimonia, quae est illud. Dei filij substantiam in seipsum
filij secundum animam genuit voluntatem, filius est substantia et substan-
tate, quae est. istud apost. non habet apud Romanos. Romanus
Ab. S. Hilarius. cap. 12. ita patrem eternum adque unum, sed non
ante omnia secula generabilem substantiam, potentiam, et divinitatem sine
ullo medio filium unigenitum: quae in seipso est illud. Augustinus
15. de Trinitate. cap. 20. filij dei appellantis, consilium de consilio pro-
sentis de substantia: quae tamen de anima multa, quae seipsum ad se
hinc citato. In quo postea. verum est spiritus sanctus per intellectum pro-
cedere videtur, maxime cum voluntas non nisi in illa substantia, aut pro-
ducta in se quibus operetur.

Modo q. difficultas est in declarando, quae
nam sit quae ista ratio, et quam verbi personalitas sit proprium consuetudinis
et tamen respectus substantiam nanaam, hinc tamen unum quo reale pro-
ductum, hinc tamen virtuale, et materiale quae, hinc tamen reale con-
municatum ut quo / nam unum reale productum, ut quod est filij
Pater, a quo solo per intellectum, et et de intellectu productum, ut pote a
quo ista reali hinc.

1. explicandi modus, isque opportunissimus, hinc:
ita tenet, illud est, quod est ipsa verbi verba et generalis, licet secun-
daria, et relativa hinc producta cognitio / eademque proportio de anno-
re spiritus. loquitur / quo verbi supposito, spiritus hinc, et quae verbi
procedat per intellectum. ceterum licet oppositum hoc nulla consuetudo sit
dignum, ut eius apparet, et productum modo supercedo, q. illa verba
hinc unum scientia in absolutam, et relativam, hinc tamen non placuit.

2. quod est ipse qui operatur, hinc
et filium et quae reali hinc et intelligentes. Pater nominis et dei
hinc sequitur, filius quae hinc et audit: at loqui et praesentem audire.

de cogitare, illud non datur notitiam habitam, hoc autem gratia
 cogitandi. At spiritus deus minus ut deus intelligat et amet, ut si non
 loco illum amare, sed est suscipere amorem in seipsum, ad spiritum
 se dicitur, qui ut talis Amator quoque dici potest. Multiplicatur quod
 intellectus reseruit, ut ratio in Patre, et in Filio, ut scilicet non in
 terra, et Filialiter. Ceterum haec, quod parum communia se facit sunt
 admittenda.

1° motus in eo notitiam signat, quod est omnis cognitio
 vitalis sit motus, per quem virtutem virtutis dicit aliquid producere
 de, ut de virtutis cognitionibus amor sentit, et de de cogitandi virtutis
 ex nobis ipsi nobis affirmat. cum quod omnia cognitio non sit motus, ut ipse
 se producat, improducta quippe est, motus debet esse, ut producat. ut
 ut tunc, quem verbum appellamus. Similis est de amore, et spiritibus.
 tamquam eius tunc affare licet. Et sic. Verbum procedens per virtutem,
 quatenus est magis illa, quae, per motum tunc producti natura per se, ut
 deus intelligit virtutem virtutis.

2° motus docet 2° Personam proce-
 dere per virtutem, quod nascit, ut signum ex faciente virtutem, et cum
 dicitur: videlicet notitiam loquuntur ad virtutem Personam, nempe spiritibus
 tale non signum virtutem virtutem, ut: verbo autem virtutem per virtutem pro-
 cedere.

Sect. 5^a
 Obijcit, et soluit. Insignis difficultas desumpta a di-
 rectione dea cogitandi.

Ita numerum ar-
 gumentantur. Cognitio dea dirigit ad amorem: amor non dirigit ad
 cogitandum. quod cognitio vitalis virtutis, seu gratia studiorum dirigitur
 ad amorem: et cum omnis cognitio distincta, et dirigitur ad amorem,
 ut adque de, seu prae motu illius antecedat, manifeste insit, dea
 Sciens se actu virtutis, ex parte natura, et dea virtutis cum ante-
 cedentia virtutis a virtute.

Distinguitur virtutem. Cognitio dea dirigit ad
 amorem, ut amor habet, vel recipit, nego: ut amor et cum se
 non deo, si non potest dicimus lumine illustrari virtutis mo-
 tus, quod si ille sit ipsa eius cognitio deo. Distinguitur virtutem. Amor
 non dirigit ad cogitandum ex parte de, nego: ex parte virtutis cognitionis virtutis,
 et

* primum existat
 a deo, postquam quod in-
 tum sine recipit.
 et cum

com; idemq; de absolute neganda d. de Deo, d. ay aliqua similitudo ad
 impossibilia analogica, aut inter alia, tantum in appensione restringe
 te admittenda sunt. nempe ex modo, et per magis sufficit, que magis
 fiat. Abstantia ubi bonitatis, et ita determinat ad unum; ut quib; acco-
 gnoscimus amorem deitatis. Et de rationibus, nulla sequitur distinctio, et patet
 in dicta dei substantia, que est sui ipsius summa existentia detrahens ac-
 que necessitas; idemq; dicitur dicitur ens a se, et quodammodo cognoscitur ex
 patet quatenus non ab alio; sed positive quatenus ipse sibi est omnis
 necessitas existendi, et impossibilitatis rationis. sicut et omnes existens
 de posse, et in se tamquam in suo loco, ac tempore sunt positive in-
 mens ac proprie substantia, immensitatis, et eternitatis. Quia propter ab-
 solutissimam, et perfectissimam, quam exercet erga amorem divinum cognitio,
 dicenda est puri generalis, et absolute perfectionis; rationis predicti-
 us, detrahens omnino directio.

Insuper 3. si cognitio non debet
 ex parte rei antecedere ipsum existentiis virtuti, quo primum in-
 formantur. agere virtutem. abunda. Et quod potest cognitio identificata
 cum amore divinorum, ac movetur ad amandum; atque ita neque
 in nobis. Virtutem bonum, quod notissimum illud Aristotelem dogma: sicut
 virtutem, quoniam quod cognitio, et virtutem est cognitio. Et quod alia
 qua cognitio virtutem potest ad amandum, sicut est commutans cum
 virtute: nisi ignis est virtutem: sicut et materia non potest indige-
 re virtutem precedere formam, quoniam virtutem effectus virtutem commutans
 ut materia, sua forma, sicut virtutem antecedat, aut virtutem quod
 ad virtutem virtutem virtutem ex: eorum quoniam virtutem virtutem
 non videtur. sed videtur quid; at cum ille amor non est a cognoscere
 illa identificata, sicut virtutem est a se) sicut virtutem, aut movetur
 se tamquam virtutem ad amorem, se ipsam non potest; nimirum cog-
 nitio ex parte virtutem, aut virtutem virtutem virtutem non virtutem, sicut
 eius sicut de dei scientia, sicut, virtutem, et modo virtutem. Et
 2. eadem omnino gomena virtutem virtutem virtutem.

Secl. 6.

Concludimus ab his questionibus decisiones, et gratias
 Cunctis dei constitutivis.

Conclusio 2. Sub-
 stantia, seu Naturae, virtutem, virtutem, seu deam virtutem, seu
 virtutem

11111111

Suppono 2°, inter affectus appetitus (quomodo amor, desiderium, et
 studium) tantummodo desiderium deservit: quia in hunc gaudium
 quiete desiderat, aut beatitudo perfecta. Dicitur etiam in delectatione quod
 est species quaedam gaudij in ordine vulgaris: nam ut ait S. Thom.
 2^a 2e sent. cap. 40. *Sicut proprie in se ipso delectatur, gaudet etiam in se,*

*et in alio: quia licet de bono virtutis, sit que circa bonum omni; que
 duntaxat in se, et finitè accepta, et de bono virtutis extra se, in bono
 quod non, sive in se, sive extra se, delectatio autem est gaudium de bono
 quod in se, et sibi realiter quantum, quapropter omnis delectatio
 est gaudium, si omne gaudium est delectatio.*

Suppono 3°, desiderium nullum,

sive simplex, et finitum, sive per se deservit regem sua bonitati ad
 delectationem. *quod de bono desiderij in genere vulgaris est amor bonum, quod
 vel est existimatum, ut quidem opinantur, vel saltem intentionis, ita
 vel ad id in cognitione finitum ad desiderium, aut negatum, aut certe non
 appetitum in se, proprie determinationis, dicitur illius boni. tunc inter
 hunc, et de voluntate desiderij, cum comparet magis personam ad hunc
 quod sit, et quod movet. Sicut amor circa illos, respicitur eis ut om-
 nino in delectatione, licet cum perfectione. tunc atque ita quod illo
 quod sit, sive virtutis, negat appetitum, negat desiderium. Dicitur
 tunc, sed maxima extra omnem virtutem virtutem delectatio. an autem
 deo bona sua amanti conveniat desiderium, in 3° tract. eximianensis est.*

Suppono 4°, Amorem in duplici sensu

vulgaris proprio subiecto et finitum. Amor proprius (qui est. *Latet, et
 occultus, et communis, atque amicus dicitur id est potest omni delectatione
 voluntatis affectus, maxime vero si profectus, et circa bonum, sit quod pro-
 pter desiderium et gaudium est sunt vero amores: et in hoc itaque tenet
 fide, et confidentia certum est, deum vero amore se ipse prosequi; sed
 est eius amor metaphoricus, aut imaginarius, ut patet, saltem in eo quod
 vero sui gaudij dicitur. Amor profectus, seu gaudij dicitur affectus quidem
 profectus, et proprius habens unum tendendi dicitur a desiderio et
 gaudio; qui affectus unum explicat, quod tendit cupi bonum, secundum se
 independentem, seu prosequendo tantum bonum a non profectus, seu absentia
 quam a profectus, et omnia illius boni; atque ita formaliter nec est desi-
 derium, nec gaudium.*

Hic supponitur quo, eoque difficili, dubitandi, totum

que

64
+
in gratia

que dignis sonus, et causa dicitur. Amor tribus dicitur. ille qui mouet.
a ratione boni percipiendo a se habet gratiam, et gratiam obiecti boni. ten-
dit scilicet in medio modo inter desiderium, et gratiam. Sed in deo nullus
affectus tendit extra bonitatem suam percipiendo a ratione gratia; cum
potius eius actus dirigat a conspectu ostendente actuali, et natura dei
existantiam, naturaliter sui propriam. In deo nullus affectus est amor
fructus sui naturae bonitatis.

Gradus 1. In deo est. com. Theol. Solutio
in scientia simpliciter intellectuali comparare sui, sed tantum ratione create
terraz; quippe illa scientia habet proponere etiam boni percipiendi
de se ipse, et negare illius existentiam, siue si postulando ratione sui ipsi
sit bonum suum, vel ab ipso: qui modus representandi ipsa dicitur, etiam
utpote abstractius, postremo in se respicit. In nec est in deo amor
fructus. Quod dicitur, tam a se habet gratiam eiusdem naturae bonitatis,
cum a priori, nam amor fructus negat tendere extra bonum, ut percipi-
cendum a gratia; et dicitur, nisi talis percipio possibilis sit, et existat
apud ipsam cognoscit mouente.

Gradus 2. Desiderium postulat, ut tendat
sub ratione boni proprii quia deontis; et posterea deo, cui non ab ipso, sed
toto et omnino ipse dicitur est, respicit sui desiderium. In deo amor
fructus tendere debet sub ratione boni proprii, ut percipiendi, non in cogi-
tationis absentia, et gratia deo, cui non percipit, seu omnibus ipse si-
bi in sua cognoscit est, totum omnino presentibus, respicit etiam amor
fructus.

De hac re. Jun. P. Morice in qnti. disp. 12. hinc disp. 5. Anon.
q. 20. in comment. Vasquez q. 20. art. 2. dub. 1. unica, et alij non nulli de
hoc pro se allegat R. Libanon. in qnti. disp. 11. de dicitur.
Dei, negant deo quoad sua gratia naturae fructus, seu specialis amo-
rem. Aliqui in ipsorum amoris fructus circa deum negant, possident uero
circa attributa; que dicitur ab eodem distinguunt. Alij etiam comorom
dumtaxat libere admittunt, et naturam respiciunt.

Hiis omnibus aduersant, secundum op-
positam sententiam, et tuncque Theol. ut etiam, et fani, et
prope nulli uident pariri. Legant. quodamque de suar. lib. 3. de Alt. trib.
cap. 6. P. Morice in qnti. disp. 12. cap. 2. P. Morice. disp. 12. de dicitur. in 1. qnti.
100 disp. 12. Verum accuratissime, atque amodum sententiam
egerunt

Et ut videtur ad 2. seu stricti amoris quia inest in se rationem
per se, aut transiit ad amoris amicum: et dicitur ad 2. pro amore
stricti, quia respicit bonitatem et affectus contra, sicut specialiter bonitatem
stricti, vel ut alii dicuntur, bonitatem bonitatis. Et affectus amoris est
concordat in bonum suum, et in gratiam bonitatis contra bonum, si de
bet, aut potest videri, nisi in illius quae causati.

Et quibus invero 2. a nobis in p[ro]p[ri]o
et quoniam negari amorem dei strictum ab ipso, sed in bonitate in
sagrarum bonum illum ad amicitiam, et bonitati amicitiam se amo-
rum bonitatis, quia nulli theologi ad amorem dei strictum defendere so-
lent. quod quidem est si aliquid requiritur via illius amoris intelligendi, quod
tunc sit illi amorem negare, quod dicitur et patet fundamentum defendit:
et, quod illi autem negare se debet.

In vero 2. eodem modo in p[ro]p[ri]o discurrendum de de amore de bono
bonitatis: nam de bono dicitur proponunt. ut de ipsa p[ro]p[ri]a: idem
in tota dicitur: et videtur a deo scientia intuitiva, et amari vero
iudicio de natura p[ro]p[ri]a bonitatis, seu bonitatis p[ro]p[ri]a: quoniam dicitur
bonitatis, quoniam amor illius de bono, antecedit vel non est, vel in bono dicitur
alio minus minus, dicitur ad 2. 9.

Probabile est nullum esse in nobis amorem strictum.

Et in p[ro]p[ri]a circa sui amo-
rem strictum dicitur inter istos philosophos, sententia amoris quae
apud nos bonitatis existens, quoniam est in deo dicitur in omni, et
sicut in bono bonitatis, factus est ut dicitur: ideo animus mihi est
amorem strictum in ipso dicitur bono satis probabile negare, ut in de
nulla ex cap. isto remaneat etiam illam in deo negandi difficultas.

Acertioneque aut istis dicitur in
in duo apud philosophos aut justos collatione ingenia, sicut dicitur de bono
p[ro]p[ri]o in 2. sent. dist. 1. q. 2. Me. m. 1. hic dicitur. sequitur videtur expressa
de August. de doctr. lib. 2. de civit. dei. cap. 7. hic dicitur loquens de amore de
acertione. necesse numerus est, videtur in velle, et quod dicitur ibi: amor est in
hians habere quod amat, cupiditas est. Et autem dicitur, et quod dicitur de
titia, sicut et agitur in ista sententia lib. 1. de bono, cap. 11. ita dicitur:
Necessarium est sperare omnia, vel in sentiendo contra quod in deo
to p[ro]p[ri]a, vel in operando futura esse. Et dicitur in dicitur et bono,

et praeiudicantis a gratia, et ob hoc nulla mentionem fecit.

1° mo. ad primum, et dicitur quod caput
 est. Deo, quia dicitur quod non est in se, nec se nec ad se, nec ut
 sit, illud respicit modo sufficienti ad gaudium, imo et ad desiderium: quod
 videtur esse species inchoata, seu 3^a rationis species inter desiderium, et gaudium
 dicitur. Ita ut sit circa. Deo autem. De gaudis quidem, tam quia ut dicitur
 habet dicitur loco citato, Memoria, et imaginatio delectabili delectationem
 capiunt, resque appetendi accidenter approbatur. tum quod per rationem magis
 delectabilis ipsa cognitio rei bonae, et est aliq. bonum primum, quod propter
 rem gaudium adhaerere valet, et iam est aliqua obiecti potentia, quae ideo
 gaudium, atque delectationis complacentia affertur causare circa ipsam bonitatem
 proportionem eodem modo. De desiderio autem, quia conceptio illi in se
 est, etiam, quae rem abstractivam representat, nihil est de hisse dicta, quae
 obiecti, et ita movet ad proportionem, sive desiderantiam, sive rationem gaudij,
 atque intuitivam civitatem obiecti, ut hoc complacentiam obiecti, gaudij
 omnino videtur, cognoscitur, tanquam parat. Quasi obiectum illa complacentia
 gaudij et amplexus proportionis gratia, et desiderium, alij non
 fuerit amplexus proportionis in existentis.

2° mo. Notari cum ratione, et mo-
 derata cogitamus, sentimus affectum tristitia circa malum, et quidem fugam
 ab ipso cogitamus: minus illud nec sit gratia primum, nec a nobis ut valeat
 gaudere. Sed eadem proportionem habent gaudium, et desiderium
 circa bonum, quod cognoscitur bonum secundum se, et praeiudicantis, ut videtur, ab eis
 abstantis, et gratia respicit ad excitandum desiderium et gaudium.

3° mo. Ratio quae movet ad gaudium,
 non est gratia, sed intellectus per se, et immediate, eadem est obiecti cognitio,
 ut patet tum in Beatis, tum in nobis. Atque cognitio boni secundum se,
 et ut praeiudicantis a possessore, aut gratia phisica, est quaedam forma propor-
 tio intellectus obiecti, sicut in nobis affirmativa veri boni est ratio intellectus
 nullus cum obiecto, quod est possessio movens ad gaudium. Patet. Quoniam
 cognitio ut in se gratia possibile sive rationem rationem non gratiam,
 respondet cum gratia gratia, atque eiusdem gratia repraesentat gaudium
 impedita potentes sed omne bonum proportionem ut gratia et sive negotio pre-
 sentis, vel absentis gratia gaudium, sicut dante, est obiectum habitum, gratia.
 quod bonum cognitio ut gratia possibile est obiectum gaudij habitum.

4° mo. sicut gaudium affectus nostrorum solent

420

gaudij, et eodem omnino modo videtur, quibus et desiderium omnium bonorum
 appetitibus, quibus quidem boni appetitus non potest et desiderium omnium iniquorum,
 et per cognitionem boni gratia non valeat contingere in gaudij, suppone enim
 homini, aut Angelo datur et voluntatem inuicem, et per se habet bonum a se
 potest, ubi quicquid magis inuenitur, nunquam non potest esse magis a gratia
 illa, quam gratia amorem quod desiderat: desiderium quod est, scilicet theo-
 logicus locutus de amore, non ut gratiam secundum actum dicitur, et supra
 dicitur, sed tantummodo quod, et in se habetendi gratia, more sunt omnia
 virtutis gradati, et haec est ipsissima, et aperta D. Thoma. 2. 2. q. 2. p. 2. a. 1.

1. in corp.

Obiectum 2.º. Amor charitatis, quod deum prosequimur, non est desi-
 derium, haec gaudij: ut pote qui necessitatem in se, aut nobis, non est. Et
 intentionem affectus respicit, quod est amor ad utroque dicitur. Negatur, et tunc
 est gaudium, et desiderium: gaudium quidem circa infinita, propter
 et deo acti et in se inueniente, et a nobis ut in se habet illud, ut
 cognoscitur: gaudij est, scilicet de gratia, bonis deo extrinsecis, et iniquitatis.
 Desiderium vero tendens ad alia extra bonum, quod deo, et propter deum
 desideramus, ut vitia peccata vitare, peccata vitare, et bonum
 opera exerceat.

Obiectum 3.º. Virtutes dei, virtutes, et virtus inuenit
 ibi et amor virtutis, et virtutes humanae, eiusdem scilicet circa igno-
 rantiam est, et semper amor virtutis. Nam virtus non, et tunc, ubi quod
 prae virtus, affectionem diuinam esse deo bona desiderium appetentes:
 de quo in tract. 3.º. Modis autem praeferuntur, ubi, nego deum, quod in deo
 affectus ille non est proprie integritatis, sed inuenit praeferuntur, atque
 haec desiderium quod inuenit, et inuenit: inquit Summa virtus
 virtus, quae nihil, nisi possessio est virtutis complemento a se quod virtus:
 curat, id est quod gaudet notantur, ubi, virtus deum, et pure virtutem.

Obiectum 4.º. magis dicitur in se, et in
 boni secundum se recipit, et deus boni virtutis, qui cognitio boni
 appetit, et cognitio boni gratia. Et duo portiones inducunt affectus em-
 pino dicitur desiderium, ubi, et gaudij, quod est duo virtutes. Non
 multum probat, nempe se est deus affectum esse praeferentibus, et deus in
 possibilis, ut pote quae magis dicitur de illis appetitibus, quae desiderium esse.
 Secundo nego desiderium virtutis, quod in nobis nulla cognitio ita recipit ob-
 tum bonum in communi praeferendo a deo, et virtutis, et gratia, ut nullo

Am

Sanctam deventiam, et gentiam regnat, ut sup. in talibus gemis vobis si dea-
mus. Sicut nego, hanc deam, quae quibus dicitur inter se possit et passio,
quae sine de deo: nam quod est pite potest et simul passionis; quod vobis i
abons pro calum in. v. nupit et pini.

Sec. 2.
Concluditur in existore in deo scilicet sui amorem, sed
affectum quendam a desiderio, et pias gentis ditionis.

utimus deum ditione, ut nos in piam patimus quod ditione, ut possit
et delectamur vel salte. maiorem si facimus. 2.^a p. affectionis pias
amorem scilicet regat. 2.^a amorem quendam quod ditione inter deo de
cia, et pias gaudet, sui solius talem, qui piam gaudium sit, vobis.

Et sic patet. Sicut amorem ditionis hanc
quis ditione affectus ad ditionem illum significaverunt, qui comparati desi-
derio, et ditione ditionis media pite, et vobis pite ditionis
quatenus numerum desiderium hanc ad vobis pite ditione ut abons,
piti ad vobis ut pite, et pite amorem regat bonum in communi
sine ut hanc, sine ut ditione, ut cum d. hanc pite pite pite
go arbitant. Atque ita, salte, vobis cognitionis vobis inditionis, vobis pite
ditionis a pite ditionis ditione. amorem ditione: ut pite hanc vobis
extrema ditione tam se ipse, qui vobis ditione et ditione. Deo regat
ut sic. Lati pite, pite ditione hanc in deo regat ditione 2.

Deo 2.^a non parte pite, ditione et ditione
vobis hanc se pite sine ditione pite, quae vobis ditione ditione vobis pite
in sui ditione in vobis ditione ditione, pite ditione, et pite hanc pite
simul et, hanc, aut ditione vobis. ad, pite pite, desiderium, quod pite et
qui amorem qui ditione, si i ditione, ut hanc in desiderio, pite, qui ditione
pite ditione ditione ditione. vobis pite pite ditione, quod si ditione ditione in vobis
ut pite, ad ditione ditione in pite amorem hanc, si ditione ditione
pite.

Et qua ditione notatio vobis si ditione ditione. Amorem ditione
in ditione hanc ditione in ditione, ut pite, quod ditione ad ditione pite
ditione ditione hanc ditione ditione, sine ditione ditione ditione pite ditione
vobis ditione ditione, et ditione ditione. hanc ditione ditione ditione
vobis ditione. hanc ditione in ditione ditione ditione ditione ditione ditione
ut illa ditione, ditione pite si ditione pite, ad ut ditione: hanc ditione
ut

ut sic in seipso dicitur bonitas existens. antea ad ipsum amara res
quasi independentes ab eodem.

Comparatione vero Paternitatis, et Spiritus ac-
tiva adhuc univocis declarata. Si caritas amoris dicitur, extrahitur a patre
quodlibet nome, quatenus est. Huius amari ut ita dixerimus, iustitiam, iustitiam
vult, eiusdem professionem. excoiunt ex dicitur. Huius ita officii
ciam habet quod ponendi eas de bonis, quas deus videtur, et huius
propterea gaudet.

Tandem comparatione filii, et Spiritus sancti suum obij-
ctum et proprium dicitur diversitas cogitata, quodlibet amor dicitur
illam officii, neque magis obijctum, et amari, sed spiritus productum et
illam officii, qua excoiunt, ut Patres realiter producat filium, et Spiritus
Sanctum. Amen.

Disq. 4.

An Deus necessitas amet creaturas possibles?

sect. 1.

Status controversia, et Theologorum placita.

Nota 1. Deum
vere et proprie cognoscere varias creaturas, potest in se existitibus univo-
catis. Quod adde verum e potestiam et existitibus. Sed de re ipsa, et
necessitatem, non potest. Sed in se ipso, non potest in se ipso. Quia
texas de aut obijctum molium, aut in eodem obijctum, in quo huius eadem
creaturas intelligit, de his rebus munitibus disputant Theologi, nonque
requirimus, et in se ipso creaturas in tract. de dea dei. Sed tantum
significat illa particula in obijctum habitum, nempe. Creatura potestiam dicitur
de divina existentia variis ponitur, quod si Deus et cognovit quod quod
de potest, et variis habet. Creaturas deventum, et in compendit
etiam existitibus et non vidit.

In hoc s. tenet, secundum quem certo dicitur
mate de dea creatura affirmat, de deo in se obijctum, in deo amo-
re variis serador esse creaturas possibles, eorum entitates rebus obijctum
possibles, ut per existentiam variam cognitas, ut rebus existitibus et
existitibus, et in existentia, a futurione, et in futurione, ab omni que denomi-
nate tam a dei, qui Creatura obijctum.

Nota 2. Deum habere aliquem amo-
re, ad plures creaturas possibles tractibus; siue ille variis, siue abor,
siue

12
Nunc benigna utroque sit. Sic quo perinde legitur; sicut in dicitur, quibus
Moderni hanc stratum opponunt: Sed in adeo aperta est, ut eade-
m, illos, uoce tenens, a fieri dixerint: Hicque Deus purissimus amat
delectationem in uoluntate delectat, amat et delectatur. Sicut enim sperem, quam
delectatur, sic praesens: et in dicitur uoluntatem amantem, ut inquitur, propter
uoluntatem in dicitur: amatque. Deus multas populos delectatur,
sua natura, sicut delectatur. Ceterum uoluntatem, ubi aliquos delectatur, non
delectatur modo, et dignitatem; sed et ille adeo stridit et uni-
co circa delectatur, ut, simul et decernat efficiat. Quod autem
et mediorum, qui de delectatur, et fieri praesens uoluntatem, sicut delectatur. 2.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 3.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 4.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 5.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 6.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 7.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 8.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 9.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 10.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 11.
quod si non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 12.

Nota 3. rationem delectatur de amore singulari. secundum quod
fieri potest. In dicitur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 1.
uia, et delectatur. Sed de delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 2.
mediam, et non delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 3.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 4.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 5.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 6.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 7.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 8.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 9.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 10.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 11.
sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 12.

Prima sententia negat conuersionem uoluntatis naturam. Et in pri-
ma sententia dicitur. Deinde in notitia delectatur. et nulli dicitur. Sicut enim
allegari solent de delectatur. Sicut enim, sicut delectatur, sicut delectatur. 3.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 4.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 5.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 6.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 7.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 8.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 9.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 10.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 11.
delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur, sicut delectatur. 12.

Sect. 2^a

Deum necessariam amare creaturas rationales. 1° non delectatur
tertia pars affirmat. uol.

Nonne creaturas reales mo-
di significati eodem subiecto quantitas, quibus se hinc uoluntatis arbitriam. quibus
bet

quodlibet. Ad illam causam rationem. Sub hoc 3°. Similitudo spiritus non
 non argumentum probanda e: Deus neque pro odio habet peccatum spiritus de sine
 ut cognitus per similitudinem intelligitur. Sed nequit Deus odio habere peccatum
 quod est ratio, nisi per similitudinem. Quod ad hoc debet amari. Et Deus ratio a
 mat. Quod ad hoc debet amari. Quod e omnino manifestum. Quod ad hoc de
 uisim probemus.

Deus equidistantio, que uidet. ut lo. int. 4. uel 1°. He.
 melmar. tit. 7. d. 1. a. a. 2. Et dicitur cap. 6. n. 2. Deus ratio uel
 peccatum, uel spiritus impedit peccatum: Si aut. illud permittit, odio
 est, habet, ut pote quod ratio nobis prohibet: Si uero spiritus impedit
 prosequitur spiritus odio, habet scilicet rationem spiritus uis existit, et sic
 huiusmodi existit, que mala e, et nisi deo delectante, ex causa r. uel de
 p. Deu ratio odio habet peccatum spiritus. Sic uidet. exploratum, aut se
 tis exploratum. Quomodo ita declaro. Trumbit decurum, permittit, et impo
 ditur. Quod e. et dicit. et ratio. huiusmodi. a. huiusmodi illa delectante
 prosequitur, et infallibile, uel spiritus appetit. Quod ad hoc existit peccati, et
 debet illud habere. Ad ratio. huiusmodi, prosequitur, uel appetit. Quod ad hoc
 existit aliquid, qui uere est, et dicitur. huiusmodi a. huiusmodi cognoscit malum
 odii, et ratio nobis, et omni. huiusmodi eiusdem. ut prima in dictio
 ne, atq. 1° apprehensio dicit. p. d. d.

Spemat. 1°. qui amat odium alium
 rei, eam odire reputat: tum q^o mult. aliud odire malum. tum q^o huius
 modi inclinatur ad odium non existit. Sed dicitur deus ratio amat odium peccati.
 Si, quippe huiusmodi huiusmodi e. amor non iungitur alius aduersus odium
 delectante, uel odire uelle uel spiritus, uel spiritus existit. Sed deus ratio
 odio odit peccatum. 2°. Si deus ratio habeat aliquid ex delectante amari:
 huiusmodi existit, non, non est. et ante igitur existit delectante ratio illam non
 amare. tum q^o ita dicitur in delectante referente. uel spiritus, uel spiritus am
 hoc, uel ille delectante. Si existit delectante: tum q^o huiusmodi huiusmodi
 delectante. huiusmodi. Sed deus ratio ut ad huiusmodi huiusmodi
 prosequitur, qui aliam delectante, uel spiritus delectante, uel spiritus
 delectante. Si deus ratio possidet necesse est. Existit aliquid in delectante existit
 peccati delectante, tum ante ratio delectante, et libera delectante ratio
 delectante existit peccati. 3°. Si deus ratio per nam. huiusmodi e. necessitas ad
 honorandam, uel existit peccatum, ipse ante e. uel spiritus, uel spiritus
 uel spiritus prosequitur ad ille delectante, que odio habent igitur peccatum.

Si

si q. elicitu, spontum tenemus; si vera innatus: cum iste natura, ad
 natura perfectio sit. nescio q. a deo amari debeat. Jam q. Deus natio q.
 mat. h. d. p. h. r. i. et m. a. n. s. u. s. s. u. d. i. u. m. m. o. n. n. e. n. t. e. n. t. i. s. p. e. c. c. a. t. i. s. d. e. i. t. a.
 p. r. o. p. t. e. a. q. u. e. n. a. t. i. o. e. q. d. d. e. i. s. p. r. o. p. t. e. a. t. u. m. q. u. o. q. u. e. d. e. i. s. e. t. m. o. d. o. n. e. s. s. e. i. t.
 d. i. s. t. i. n. g. e. n. d. o. m. o. d. o. n. e. s. s. e. i. t. m. a. l. u. m. a. h. e. u. s. s. e. i. s. d. e. u. s. n. o. n. q. u. e. r. i. t. a. m. a. r. i. n. a. t. i. o. a. p. p. e. t. i. t.
 u. y. i. n. n. a. t. u. m. f. a. c. i. u. n. d. i. t. a. t. i. s. i. n. c. h. i. n. a. n. t. i. s. a. d. v. o. l. u. n. t. a. t. e. A. l. i. j. n. a. s. i. u. i. a. m. a. n. d. o. t. a.
 d. e. m. s. i. m. u. s. n. e. q. u. i. t. e. q. a. m. a. r. e. a. p. p. e. t. i. t. u. y. i. n. n. a. t. e. a. u. e. r. i. u. i. u. s. q. u. o. d. d. i. a. m.
 i. m. m. o. r. t. a. l. i. t. a. t. e. i. s. q. u. i. t. m. o. r. t. e. n. o. n. i. s. v. o. l. u. n. t. a. t. e. e. t. e. l. i. c. i. t. e. e. a. n. d. e. m. m. o. r. t. e. m. f. u. g.
 g. e. n. d. o. s. i. f. e. a. t. e. c. h. i. m. a. i. c. a. i. t. a. p. h. a. n. t. a. m. a. t. a. s. i. e. n. t. i. a. q. u. e. n. o. n. i. s. t. a. n. t. e. a. l. i.
 t. u. a. m. t. e. r. m. i. n. a. r. e. v. a. l. e. a. n. t. q. u. o. d. n. o. n. q. u. i. t. d. e. u. s. a. m. a. r. e. a. p. p. e. t. i. t. u. y. i. n. n. a. t. u. m. q. u. o.
 q. u. e. s. t. i. o. n. i. s. i. n. v. i. t. i. a. p. e. c. c. a. t. i. s. n. i. s. i. v. a. l. e. n. t. e. r. i. a. e. t. e. l. i. c. i. t. e. i. n. q. u. i. t. a. p. p. o. s. t. u. l. a.
 t. u. y.

Minoram aut. nai. natiou. diligim. ita delecto. odio habere peccatum, est adipsa. ad ipsa. natura. Nat. nalis. sed natura, cuius aliq. natura. d. d. i. o. h. a. b. e. t. n. e. q. u. i. t. i. t. a. m. a. r. i. t. e. t. q. u. i. d. e. m. n. a. l. i. t. e. r. q. u. i. a. n. s. i. a. l. i. u. d. n. a. t. u. r. a. b. o. n. i. t. a. t. e. d. i. s. p. e. r. i. t. : h. i. c. e. q. u. i. n. a. t. u. r. a. m. a. r. i. t. e. t. d. e. l. e. c. t. i. o. n. e. s. i. u. e. b. e. n. e. d. i. c. t. i. o. n. e. q. u. i. s. t. a. p. r. o. n. e. a. t. e. t. e. t. i. l. l. i. u. a. m. a. t. o. r. a. n. i. m. a. t. u. s. : d. e. u. s. n. o. q. u. i. t. o. d. i. o. h. a. b. e. r. e. n. a. t. i. o. p. e. c. c. a. t. u. m. n. a. t. i. o. e. a. d. e. m. n. e. q. u. i. t. : d. e. l. e. c. t. i. o. n. e. q. u. e. h. a. b. e. t. e. x. p. l. i. c. i. t. : s. e. d. n. a. t. i. o. n. a. m. a. r. i. t. e. d. o. n. a. t. e. h. o. n. e. s. t. a. t. a. t. i. o. n. e. s. p. r. o. n. e. a. t. u. s. n. a. t. i. o. e. q. u. i. a. m. a. r. i. t. e. s. p. o. s. t. u. l. a. t. i. o. n. e. s. s. e. d. a. m. o. r. e. t. b. e. n. e. d. i. c. t. i. o. n. e. s. o. l. u. m. e. x. p. l. i. c. i. t. a. m. a. n. d. o. s. e. n. t. e. n. a. b. o. n. i. t. u. s. s. e. d. a. u. e. r. t. e. n. d. o. a. d. i. p. s. a. a. l. i. q. u. i. d. a. l. i. q. u. i. s. d. e. u. s. k. i. n. d. e. r. s. r. e. m. o. u. e. r. e. a. d. v. o. l. u. n. t. a. t. e. m. a. l. u. m. p. e. c. c. a. t. u. m. n. a. t. i. o. n. e. q. u. o. q. u. e. h. o. m. i. n. e. s. a. m. a. t.

Seit. 3.

Argumenta contraria.

M. dicitur. Deus peccatum natio odio hreat, si tenet illud delectari. quatenus malum ab ea natura natio e, sed in quantum e malum et offensa eiusdem dei. Ad delectationem malum homi, si ut tale, sed ut deus, ut a natura nature, si e amare quatu homi. q. deus si tenet homi amare. Et natio natio q. quatu e. q. si homi homi potius et facti e malum homi, q. si deus: hanc q. nihil magis. Ad delectationem homi, q. deum offendere, ita natio aut natio e ipsa q. natio malitia. tum q. si homi homi offendere, et offendente malum, e quanto potius peccat malitia exit deum offendere: tum q. homo ipse sit dignus tenet odio, quanto natio e, q. deum offendit, ipse aut dignus odio, et deum. Ad malum, sicut e dignum natio, ut factum e bonum. etiam

le

scilicet, qua certa mihi videtur, scilicet tractari deo s. de beatitudine. s. de
 3. et 4. Can. e. Deus n. alia in nobis, aut bona, aut mala, qm. res nri
 in seipso amari, vel odio valet: quod vnde dicitur, per seipsum deus vide-
 tur, q. dicitur beatitudinis sibi amari q. valet, nisi amato ego deo q.
 magis odio illius infirmitas, nisi eodem deo amato. Patet, Deus no-
 n. vult velle velle, peccati habitus, nisi cum dispositione ad causam
 minorem peccatorum, tunc magis amari vult, q. n. esse potest ad:
 ueritatem peccati actualis, nisi cum aliqua vice eundem deum
 complacentia.

2°. Deum amare se tam qm. deum. Huius beatitudinis
 n. e. amare omnes creaturas: q. odio habet peccatum tam qm. magis beati-
 tudinis n. e. creaturas vales amari. Ad hunc finem, n. ego deum: n. ego
 Deus n. se amat ratio tam qm. bonum illud, quod existere n. potest, qm.
 acti sit bonum creaturam: sed tam qm. potentem bona peccati, deus deo
 ab huius: quod certo tantum: e. amari etiam deum, et potest actus,
 seu existiam creaturam, nempe deum ipm. Et deus vero habet peccati
 tu, si secundum potest, existens, q. dicitur n. delectat, quod peccatum sit
 potest: sed tam qm. secundum intem. q. peccatum ipm. q. peccati, n. est
 tam qm. illud, quod existere n. potest, nisi magis creaturam vales actualis
 sit. Huius ratio. Huius beatitudinis deus ita e. peccato amari e. ut vel
 existens ipm. impedit, vel curabit, ut ab hom. Huius in peccato.

3°. Deus odio habet vales mali-
 tiam peccati. Habet quendam apm. ex se inclinantes, ne del. peccati-
 tant. sed n. habet apm. inclinantes ex se, ut debet creatura vales.
 4°. Deus n. amat ratio. Patet in ipm. Huius, n. ego am. apm. existens
 q. illius: q. peccatum dispositione admittat inclinatio. Huius
 ad illud impediendum, huius homo producendus sit, nisi n.

5°. et est peccati in peccato.
 Deus n. vult libere alicui homini existens, e. etiam n. vult, seu deo
 habere opm. peccati: ut n. ego dicamus. sed deus cum deo il-
 lo hom. n. vult producere, eundem minimi amat. si quidem, q.
 amari peccati illud oia ipm. bona impedit. 6°. Deum vales peccati
 n. e. amare hom.

7°. negando Huius, q. dicitur eodem omni, fore
 deum, et Huius sent. magis magis est deum qualiter carere, quam
 nunq. existere: et Huius deus manifeste deum videt. loquens vult

Le

idem e quod amabile, amabilit^o uel iudic^o, uel ex^otra, uel de^o, uel in^o
dumtaxat, uel o. Nunciam pari maximo probant et, scia, entitate, non
existanti, quam in hoc, sequitur. Primum idem amat ac possit. Ens
nititur possibile est. Ideoque quod actu bonum in iudic^o, delect^o possit
se in se, in illa obiecti argumentis, omnes probat. S. in dem
q^o illa duntaxat, ut unumquodque de bono & malicia, in uero de
mai trahit. hoc scilicet existere in deo, etiam in^o de natura
sentiat.

Robant 2° multi. Prima de bono finiti et limitati e in
trinae amoris naturae, maxime uero in natura uel perfecte perchariter
deu in deo uel in omnia a deo, q^o uel et uoluntate et bonum in iudic^o.
Ad beatitudinem uel bonam finit^o q^o d^o.

Sed nisi probatio ista abunde
uoluerit, arguit, efficacia uel in uideat. quippe ad rem boni finiti suffi-
at in trinae amoris naturae efficacia: quo actu concepti et discrimi-
ne sibi a bono infinito firmati distinguuntur, in primis scilicet et illud,
quod tam a deo quam ab alio quocumque perfecti et clare uoluntate uel in
finitate uel in parte personae si bono uoluntate uel in parte uel in
complacencia. Deinde, gratia deus uel propter suam bonit^o, uel pro-
pter suam honestatis simplicit^o, et uelut uelut gratia uelut creaturas uelut
seu amaret, in ideo tenentur amittere inuicem et liber^o uelut illas effica-
citas amandas, quo produere, uel in produere possit q^o uelut, amor-
is illius simplicit^o, seu uelut, uel uelut, si est uelut uelut uelut.

Robant alij 3° eo quod si deus haberet que-
ceptionem simplicit^o amoris complacencia uel uelut uelut uelut, uelut
quodam inclinatio ad amandum illis uelut: quapropter deus, nisi uelut
teret sibi, ac uelut uelut suam uelut in uelut. Quod uelut non
possit se a uelut productione abinere.

Primum hoc argumentis omnium in-
uoluntate deum. Secundum in uelut complacencia uelut a deo uelut: amor-
uoluntate: et multi uelut uelut uelut, quos uelut uelut uelut uelut uelut
uoluntate deo uelut uelut uelut uelut uelut uelut uelut uelut uelut
uoluntate amoris efficacia, q^o illa uelut uelut uelut uelut uelut uelut
uoluntate. In uelut uelut deus etiam uelut uelut uelut uelut uelut uelut
uoluntate, aut uelut uelut uelut uelut uelut uelut uelut uelut uelut

11.113

Voluntate nec ad aliam Dei presentis beatitudinem adiutor, neque ab eodem
 impetu illi est neque est aliena, vel distincta de amore illo. Longe
 ubi et officio, quo Deus vult, ut sua consuetudo sit ubi dicitur
 dominat, sed temperata dominatur, quia sui eam caritatis libertati.
 Similiter, nam si affectus iste necessarius non admittit in hoc sermo.
 dum gratia intentionis, sed tantum velut quiddam quiddam circa
 Eandem creaturam recipitur, vel ut spiritibus operum eandem crea-
 turam amor strictus fiat, sine adu et intentionem, quibus in intentionem, et
 quia ita neque intentionis, neque intentionis oratio sine voluntate.

Hic si et alii pro-
 batio eadem modo, ut officium puritas, neque est, intentionis de-
 plicet amplexat et capite sine gratia circa deum intentionem. Et non
 ab ipso affectu sine illud intentionem cum affectu eam aliter per se dicitur,
 deo natio sine amorem, non odio habet eum. Et tunc debeat, si me-
 hinc in se, quod dicitur tantum bonitatis, quod est sine amore
 intentionis, ut dicitur sine amorem, sine dicitur, nam una intentionis a
 voluntate intentionis.

Primum modo in Deo si semel natus est amor:
 quia multas creaturas in se habet, et etiam natus est ad hanc or-
 dinem, quia affectus iste ad amorem circa Deum clarum videtur, et in se
 deo illi dicitur se potest esse, quia dicitur quod natus est amor dicitur
 circa similitudinem dicitur, si nimirum iste dicitur multas personas
 immutabilem personam; tota enim dignitas dicitur se in peccato dicitur
 hic, si quis amore affectu, eam dicitur dicitur dicitur non potest. Si in
 modo Deus natus dicitur habet gratia, quia ut in dicitur, et dicitur
 quia natus honoratus, atque natus illi dicitur, dicitur dicitur dicitur
 quia natus, si in omni dicitur dicitur. Si tandem dicitur dicitur
 non dicitur, quia a nobis dicitur dicitur, si quidem dicitur dicitur
 dicitur, et quia amor comprehensionis dicitur natus dicitur et ab dicitur dicitur,
 et quod dicitur inseparabile quoque est ad amorem dicitur dicitur.

Voluntati autem
 modo amor Dei eam dicitur personam natus est, quibus natus est tantum
 ta dicitur, ut dicitur dicitur, nec natus, nec natus in dicitur, natus
 nec natus, nec liberati amore facti, eam illa, ad personam dicitur, et dicitur
 dicitur dicitur dicitur. Eodem et modo dicitur dicitur dicitur dicitur
 natus est dicitur.

quod

quod vobis dicitur tantum huiusmodi valeat, nisi in Deo, amor esse va-
 rius, in deo scilicet, quia cum deus in seipso sit ens, aut in seipso de-
 aturay scientia, nequit se detrahere ad illas amandas; nisi vel quia a-
 fectus se ipsum, namque notas excellentias percipit, et commiserit amari,
 non potest; vel quia cognitio dignitati obediendi valet, ratioque dicitur
 dicitur ad amorem. Sicut et amor personarum dicitur varius modo est
 incho, et respectibus, cum absolute aliter amari non potest: et p. ipia
 deordinatione, quod si talis sit, postulat infirmitate amore, in quo
 aliud amandi necessitati cogit obediendi valeat. quod ita eorum ex-
 p. e. amari potest, non exemplo obediendi dicitur, sed per se: non h. p.
 thei potest, sed imp. obediendi dicitur, divini amoris similes accipit
 h. p.

Suppono 2. deo non movet amorem creaturam variis ratione allega-
 onis, et proportionis amoris circa se ipsum cum usum deum creaturam amore,
 si de deo nulla ratione facta loquimur, sermonis agamus. Deo in pro
 amare deum se ipsum, et velle, et gaudere, quod habet omnes res, et
 fones. Vultus deus, et gaudium circa deum dicitur, per seipsum, expleta
 que sine ulla cogi deatibus complacentia: tum et quia deus se ipso
 tem seipsum deus habet, et ulla creaturam amari, nisi in seipso non
 dignum dupliciter: tum 2. nam deum velle, se esse productum deus
 non e. simplici complacentia velle ignem bonum, atque in deum amari,
 se se productum, atque pacem, actionis per amorem, etiam, etiam variis
 amari: tum 3. quia vobis seipsum potest, et meritis quibus
 tes ex q. nulla cum amore ex seipso deus, et etiam deus vult amari
 se potest, et potest creaturam, aut quod creaturam sit potest, nec e.
 aliat, et esse potest, quod creaturam, et existens est, nam se deus existens
 sine creaturam circa ipsam creaturam potest, complacentia. Tum, etiam, etiam
 nullam ag. amari potest, in deo personam, quia non est, et intelligitur
 amari, in e. ulla amandi creaturam potest.

Suppono 3. deum non amo-
 re variis creaturam aliquas potest recipit: deinde, et dignit. et suffici-
 ente illarum bonit. personarum, simplici intellectus sufficiente ad sui variis
 complacentiam, quod si potest: etiam, quod si e. sufficienter dignum amo-
 re variis, non vult ipsum, sed sine sua dignitate. ad nulla creaturam
 plus et obediendi alio dignum amore variis complacentia deus, et
 la creaturam potest vult sine sua dignitate amorem variis, deus am-
 nantip

placita. Ita etiam. Namque secum exspectans.

Capitulum 1. de amore.
 quod inter se possident, vel condigne si melior amorem naturae, regit
 hinc sua bonitatis amari nata, nisi tantum. Absolutum. non est potest
 si de liberalitatis pietas, quae ultra dignitate, et meritis, in amate excedat
 maxime, vel ad. si amor iste ad propria salubritate plene possit
 sequatur: liberalitatis autem negit cum necessitate excedat, nam ut iam
 liberalitatis numero sonat, desinitioque significat, quae a sunt pietate,
 et per antonomasiam appellatam. videtur. Et est, si de amato in vici
 non illum, quom ultra dignitate trahit ostendit, si aliquid requiritur si sit
 dignitate cum amore, et sic procedit natura.

Capitulum 2. de amore.
 va digna est, ut existat una et eadem natura. dignitas in se, et in
 a qua dicitur, et existit bonum illud, cuius ipsa dignitas est: ut manifest
 ta omnium dignitate inest: ita quodammodo, delectationis exemplo creatura
 existenti, quae ex parte requiritur de una natura dignitate, quae dicitur
 existit, si est, nam dignitas non procedit. Atque natura est. Creatura am
 ventis, si existat, sicut ipsa deus natura, videtur, delectationis creatura
 delectationis potest est omnium dignitate quodam deus ampliatum. Sed creatura
 quae dignitas in natura creatura testis bonitas, quanto est, et in se, et in
 ipsa dignitas, deus natura. Creatura in aliquo genere est testis bonitas,
 quanto simpliciter ac naturae sui affectus. Et nulla Creatura est dignitas, sim
 plius, et naturae sui affectus.

Nam si creaturae caput. Amor deus ipsa omnia
 Creaturae naturae de quodam bonitate, vel non a creaturae cum. sicut in se, et in
 sic dignitatis, et bonitatis ipsae, ut in se, sicut patet. Sed vixit in se, et in
 de deus naturae, ut in se, et in se, sicut patet. Sed vixit in se, et in
 namque dicitur, si est in se, et in se, sicut patet. Sed vixit in se, et in
 pliusque amor.

Sectio 3^a
 Objectiones proponunt, et solvantur.

1^a. An amor
 cessatio amat quod quod requiritur, ut ipse cum summa pietate ex
 sed quod Creatura potest. ut, requiritur, ut deus perfectissime existat.
 deus naturae amat creaturas possibili. Intra. An amor amat naturae
 simpliciter, nulla est, si est, et in se, et in se, sicut patet. Sed vixit in se, et in
 quareit

Ita exempli tam aqua vivam, qm aqua dnam. Mmunt iam vidit, nec
qua illa vnde repmii ostenditur ad caetera possit, quod ipi a deo sint
vntate, qm qm in pnti qm dicitur dicitur, vntate, qm pnti dicitur
efficitur omnem creaturam, nam ista qm, et ille dicitur, et.

hic aut qm
vnta dicitur dicitur notare qm, qm qm, et recipit in pnti pnti dicitur
vntam ex dignitate et ordine vnta, n noio a dignitate dicitur: qm magnitudine
vntam, et excellentia vnta, n vero ignis dicitur, habetur vnta, et qm qm
ignis vnta, qm dicitur in amore, hic n pnti tam dicitur dicitur
vnta: dicitur dicitur si minus dicitur vnta dicitur, qm n ignis;
et vnta dicitur, tam dicitur intelligit vnta, et n dicitur, qm dicitur
vnta, atq; vnta dicitur nullam vnta qm dicitur: at dicitur vnta,
et vnta dicitur amat vnta qm, et vnta dicitur vnta: minus dicitur
qm dicitur (dicitur dicitur dicitur) et non dicitur, qm dicitur
atq; vnta dicitur vnta dicitur qm dicitur vnta.

3. dicitur vnta dicitur
vnta, ut dicitur vnta dicitur, atq; ita ut dicitur, et
vnta vnta; sed qm amat dicitur, ut bonum, et dicitur dicitur qm dicitur
dicitur dicitur dicitur. dicitur dicitur dicitur, ut dicitur dicitur
dicitur, ut dicitur dicitur vnta, et dicitur dicitur vnta
dicitur, et in actu dicitur; concedo vnta, et actu dicitur, nego. de quo dicitur
dicitur dicitur dicitur, et dicitur dicitur, et dicitur dicitur
ut dicitur dicitur vnta, et dicitur, qm dicitur dicitur ut dicitur
dicitur dicitur); concedo dicitur, n tam bonum, et dicitur, qm dicitur
dicitur dicitur, et dicitur, nego. hie dicitur notanda sunt: dicitur, qm
boni dicitur dicitur. dicitur. dicitur, deum dicitur ab amore dicitur
dicitur dicitur dicitur n dicitur ad dicitur dicitur vnta dicitur
dicitur dicitur dicitur, ad dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
ut dicitur ab ipis dicitur dicitur, et dicitur dicitur dicitur dicitur
et dicitur dicitur. dicitur. dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
omnes dicitur dicitur dicitur; vnta n dicitur, qm dicitur dicitur
et dicitur dicitur: nemo hie dicitur dicitur, deum dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur dicitur: male ego ab amore dicitur dicitur
q; dicitur dicitur dicitur.

dicitur dicitur habere dicitur dicitur
dicitur

nga possibili creaturae, sed hoc non est; quippe nec impeditur
 potest sua origine, sicut ad Deum in se est. neque simpliciter dis-
 plicentia nga ipse creaturae; ista respondentibus illius impeditur per
 natia. Ratio supra est, et in his diebus notari, alique potest in negari
 potest de consuetudine generis simpliciter. Proterea in hi. Ratio, negari
 valet. Ratio, hinc quia Deus cogit et non impeditur; sine qua creatura
 potest displicentiam hinc per modum impeditur rationis tunc tenentur si-
 ne tandem, quia consuetudine. Ratio per quod, et rationem hinc non
 dem impeditur potest.

De Subjectis Potentia Dei necessariis.

Sect. 1^a
 Objecta Motiva.

De propria ob. motiva
 Vnde ut ad hunc quodam tractari dicitur de virtutibus Dei. Sed de
 ubi motivum a proprio motivo virtutis quatenus si rationem cognoscitur
 sicut motivum, sed et de illo ut tali, nempe ut cognito potest ob. motiva
 no. Ex qua virtute regula nonnulla ob. motiva signa infero.

1^a Ratio hinc
 non beata producantur ad digna creaturae cognita per illi, si ideo ea
 creatura foret ob. motiva virtutis beata quod quidem ratio si habet
 in sua natura procedere ad illo ob. motiva, sed tamen a Divino, quod
 terra ob. motiva eius motivum in oportet. idemque dicimus de quodam
 ob. motiva per accidens in specie, aut in cognito quod non potest non
 possent eveniri ad illi.

2^a Potentia interna si est ob. motiva omnium
 cognitorum, et sufficientium sine illius: nam prout de virtute est ob. motiva
 sine cognito, si hinc de virtute ob. motiva cognito, et virtute sine per se
 virtute, sed non omnium generaliter, utique si quia motus nullus cognitus est
 per illi, sed quia per eandem, et cognoscens et virtute, sicut et virtute
 eas, quae ut nullo modo, vel in virtute tandem, vel consue admodum
 virtute sup. ipse virtute. Simili ratione causa 1^a, et virtute impeditur
 virtute a virtute ob. motiva virtute, seu virtute singulari cognitorum,
 per quod ille cognoscitur; non respondet omnium ob. motiva, quippe
 potest non producant omnes sui virtute, quia cognita, sed de generaliter non,

qua

quã tam Deus, qm species impressa influant in reliquas et cognitas
a quibus n̄ distinguuntur.

3° omne lumen forma (saly defecto existens)
et species impressa: hoc n̄ dicitur de qualitate immixta de se ad re-
prehensivum illud; et lumen gloria qualitas est n̄ sibi a Deo, qui i ob-
jectis, ad claritatem cognoscendum data, sed a Deo facti ut objecto, sicut ut claritatem
cognoscendo per illas, quando quã lumen gloria Deus Deo impingit,
n̄ dicitur vnde illa continetur, quia reliquas habet species, et per illas in-
centra, per quas ipse n̄ attingit, proficere debet, remanet in claritate specialitatis,
quod scilicet magna e claritas hujus facultatis, et perfectio, post inibi
completæ, perfectæ, robustæ, et ultimo claritatis intensivam n̄ cognitis ad
illum, quia scilicet nemo ad illum, et objectum, in mente est tantum, ac per
sonam, sicut de objectis videntis animam, et alij, sicut debili potentia magis,
quasi igne n̄ habet, existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
quasi lumen gloria: unde et debet ut quibus, et Deus ipse, quia lumen
producit, et illum instituit.

Hec apertum q. multi valde vobis, primo,
2. etiam per impio, aut potius per vobis quæseriones, sed delecta, sicut
fingatur non esse laudem vobis omnino, et existit, et existit, et existit,
in quo infini hujus potestabit n̄ nobis, ut fuit, et producenti lumen
forma Deo tribuamus. illa n̄ per se ipsa et existit, sicut impio, et si
quibus et. cum lumen existit in objectis claritatis, quia vnde, sicut delecta
sunt, actus habere, ut in albedine. q. n̄ facultas specialitatis existit
ad rem perfecti claritatis quia perfectæ in potis modis, et existit,
et certe in claritatis, ac ipsa negotibus n̄ existit. sicut, et existit, et existit,
Dei, aut sicut claritatis ipsa impio, et existit, et existit, et existit, et existit,
quibus ipsa, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
ac etiam species impressa, quibus vnde, et existit, et existit, et existit, et existit,
delecta nobis existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
Dei, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
et existit.

Potestati sicut claritatis facultatem, et existit, et existit, et existit, et existit,
sicut claritatis vobis existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
in qualitate ad actus antiquis existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
quibus, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
omni existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit, et existit,
et existit.

ultima

animo regit, et ex parte sua, quam complet, se habet, dicens est.
 Idemque dicitur de habitu percepto facile (sicuti existit) sicuti
 bitus inferior gloria indubito habet, et tunc spiritus, et regere nomina
 debet, seu propter istam personam in genere objecti arogantem, effecti-
 uis, et cum ratione influere in ipsam, et tunc a habitum, seu formam, et
 si simul habet, et operatur. Sanctum, deus dicitur et objectum in
 sapia motuum, quatenus videlicet considerat et gratiam in bono objecti
 indubito habet dignitas, qua potest cogitari in bono a se est nimirum
 defectivum, et tunc in bono habet, sed est in bono intelligibilis. Atque
 dignitas quae habet, ut a nobis intelligatur, dicitur videtur per gratia-
 tas merito summe gloria operatur, et illa dicitur ad eorum, et tunc ad
 calor quae objecti motum in honore congruit. Habet etiam, seu summe gloria
 est, ex parte objecti, cuius propterea operatur est.

2° Deus potest ex opere ma-
 nus objecti motum commovere intellectus Beati, in istam impingendo po-
 tie, quae simul sit habens, et de facto est summe gloria, verum et deo.
 vel aliter modo. L. modocando simul cum ipso summe gloria gi-
 tate, quodam, quae dignitatem in se habet, sed tunc detinet ad habitum, et
 numerum objecti, quodam, si forte (ut si nulli placet) habet gloria
 in habet quae sua esse istam detinenda, modo. Tunc etiam Deus ut summe
 eum, objectum in se tenet ad secundaria detinenda, quam in se deo
 ordinatio, sed est in se. Ita complementis, ut motus est, ex opere valent:
 hac aut. dicitur non sicut spiritus, et illaque a summe gloria. Secundum
 hanc istam dicitur, et quicquid sine summe gloria spiritus Beati, in se
 illi inordinabile, si scilicet ipse Deus tamen auxilium. Illius est
 defectus summe gloria, videtur in ista, detinenda, quae in genere deo
 facti, ut dicitur in ista, si forte, modo potest. Hoc etiam detinenda, quae
 ad bonum spiritus, impingit, alio et, nemo dubitavit.

Haec si videlicet dicitur:
 ne ad istam voluntatis motum veniamus, de quo aperimus, eius na-
 turam nobis se aperimento, et porro alio notam, ut est in se objectum
 amorem, seu in genere terminativum. Sicut quod scilicet habet motum
 tantum habet, amari effecti illa, cuius dignum apprehendit. Sicut in ma-
 la est possibile, aut in ista maior objecti gratia explicatio: nemo quippe
 est, qui in se animo in ista dicitur, illa amandi, quae dicitur
 huiusmodi ista significare dicitur. Amare non propter seipsum:
 Amare

Amara non propter aliam. Dicitur aut. de deb. motui, et pot. et obsequio pure terminatiui, sui maris vulgaris descriptionis. qd. propter solum motuum recte appellat. Veritas obliua. Bonitatis signa afflicti qui ad rem terminatur. illi re. dicit, et qui motu uor. hinc inde proferit, ut sicutas sicuti in eia. sicuti amari dicitur. quasi alio intellectus et ad obiecto motui, qd. sicuti est a cognoscibile. his dignitatis represente, atq. ubi ad amorem mouente.

Obiectum infero 1. obiectum motuum amoris dicitur nari e bonitas dei asubstantia, sicuti. huius bonitatis tantum significans, deum ei sapientia, sicuti, sicuti. tem, in dependente, dicitur, ac hinc inde. hinc sicuti sicuti et parte rei, et obiecto ulla iudicia dicitur sicuti amoris motui. Eodem etiam consistit. hinc non. sed modo ad omnibus, modo ad aliquibus, modo ad una illas potestatem, et uarias sicuti uias approbationis, et amari uotis formata: nam ut dicitur se amet quatinus alterum, atenitas e motui, et sic in reliquis diuere, et comparatione proximo diuere, sicuti obiecto combinatione: ut iam notari disp. s. de scient. dei. sect. 2.

2. Relatio. nec diuina aut in solum obiectum terminatiui sicuti amoris, quoniam dicitur. in q. et obiecto sicuti etiam motuum alterius sicuti non e uia dicitur. que dicitur a iudicio diuino auctore, ut sicuti dicitur in amore neopario, ut e omnis bonitas sicuti, ac in sicuti, sicuti hinc illis formata conueniat.

3. creatura, sicuti, que neopario amant, sicuti. obiectum motui, aut sicuti amoris sicuti, quam terminant. hinc e quam sicuti. q. d. sicuti. sicuti. hinc sicuti creatorem, et sicuti, et sicuti iudicio dignam pot. ut sicuti sicuti, sicuti e sicuti la combacientia. sicuti sicuti de peccatis sicuti, et sicuti quatinus terminanti.

Sect. 2^a
Objecta pure terminatiua.

Sunt in p. diuina sicuti comparate amoris ut directe terminati obiecta sicuti sicuti, sicuti sicuti, et sicuti. sicuti creatura sicuti sicuti. sicuti sicuti sicuti.

Sicuti aut. pot. de sicuti, ac sicuti
 sicuti

55
Divinum terminant odium, & que affectiva efficiat² ego cred. si debi-
to ita evenerit, si lumenque objecta sint cognoscibilia a perceptibilibus
distincta: quod quidem magis que representant ut. hunc modum magis
nempe distincti delectationis, et pariterque patet in mendacii, morbis,
et morbis divinis. At hunc modum magis tam digni ac solentis vage-
ret ad naturam odii, sicut in morbis bonis ad amorem. laterum huius
objecta nulla de voluntate trare dicuntur nisi huiusmodi huiusmodi
modo probare, nec vacat, nec oportet: non multa enim gradatam dicit.
S. de Veris. Dei. Sect. 2.

Primi huius operis tractatus
F. J. V. S.

Cedat Vltima in Dei gloriam in Dei parte
ne peccati originalis labor congeat,
in laudem, atque in viri Par-
ti Ignatii honorem.

1712

Tractatus 2°
De voluntate libera Dei.

Disput. 6. De Constitutio aliorum Dei Liberosum.

sect. 1^a

~~Rei difficultas, et ignis apud Antiquos silentium.~~

Nullum in Hæc
que istius humanam mentem incertis, suspensisque terget, quæ
quam, præterea sua libertate indagati: omnes quippe in hoc libe, con-
tentay dicunt, præter quosdam, dicitur, aut scilicet, occidit, nemo opinari
non, necq; se cadit, ad vel minus felix, vel magis rei, dicitur, habet.
Et contentura, ita e, apud quam in partem dividit verborum copia, summa in
Amor significandi, quæpote, singula verborum, more loquuntur, nemo pot
quæ, dicit, nisi se nihil se hinc. Similes istos tantum sacramenti, mag
quæunt, quando res ipsa omnino desunt.

sect. 2^a

Rei difficultas, et ignis apud Antiquos silentium.

Innumer
hinc æterna quæstionis, per hoc ita præmit: Deus ab æternis libe
cunt, et cognoscit. Multi tamen, quæpote, quod fieri potest, in
sola verba dicitur, contropere, quæpote, quæpote, quæpote, quæpote,
ceteros, vel consistit in solo Deo, et eius consuetudine, cum. Dicitur, in
libe, dicitur, quæpote, ita aliquid dicitur, in partem, in partem, in partem,
tum dicitur, vel. Si ignis e, summa, dicitur, dicitur, dicitur, et
plera tamen dicitur, in partem, dicitur, vel consistit, etiam, in
ceteris, et dicitur, in aliquo, de istis, de. Nihil, et præter, in partem,
dicitur, cum, nisi, omnia, dicitur, et in, in partem, dicitur, nihil, quæ
e, nisi, creator, aliquid, in de, creator, iam, de, æternis, in partem,
in, quæpote, tempore, quam, fides, et, dicitur, dicitur, creator, in, quæ
no.

Has ipsas difficultates, et notis, et quæpote, videtur, velut, dicitur, de
Hæc, dicitur, dicitur, quæpote, et, tempore, iam, de, creator, velut, creator,
magis, quæpote, in, nisi, dicitur, et, quæpote, creator, vel, tandem, et, notis,
tanti, in partem, ignis, dicitur.

sed, tandem, dicitur, in partem, dicitur, et,
quæpote, hinc, dicitur, quæpote, in partem, dicitur, dicitur, et, dicitur,
dicitur.

Intelligentia ipsa, vel spiritus Domini generat.

Secundo It.

Primum sententiarum cogit, constitutio subiecti ex illis
prædictis dei necessitate impugnat.

His temporibus
hi uisa & facti, et incommuni uerba in obliquissima illa operatione
minutissimas quasque sententias, eandemque singulas impugna-
tiones diuine referre, iudicioque probare, aut inuadere. Nemo cam-
to dicitur: eius generis inuicem aspectus, in qua nihil generis descriptioni
seruam est, et opinionum horrida plerumque aut uocata, aut obsequiosa
sunt; cui qui illarum uero destinantur: tot genera rationis in eis, in-
ueneruntque uerbi multis; etenim maiorem formam quam huius
aduenit.

Primum igitur It. in eas uelut uarietas opinionum, in-
dicas subiecti uarietas ita uelut ita uelut, et prope sine fine de-
uini. Primum enim constitutum est illis diuini, ac necessitate proba-
tatis apponunt. Secundo ex necessitate, ac illis diuini. Tertio, quon-
iam et prædicatione ex diuini necessitate, partim uero, ad uerba pro-
cipaliter, ex igni creatis.

Sub 1° eloge numerant. Sicut. Valentia
Moratiz, multi Rob. Thom^o, etque ut uidet. Soli huius ueluti: qui
omnes ad se allegare uolunt D. Thomam, eodem, et uerum. Huius-
dem uariis et uidentur Thomam q. 14. ut. 3. post quatuor ueluti
hones in 8°, et Moratiz post illas ueluti in 13. & sect. 2. uerum
totum eundemque concludentes. qui nimirum omnes, ut digne
sentiant, et loquantur de his secretum huius in illis huius uer-
copatio constituant, nempe in ipso diuino, uariis et inuicem contem-
penti alia, seu ueluti, nec scientia ueluti, nihil potentia huius
uis actualitatis, uel contingente ueluti, totum ueluti huius
Moratiz, scientiaque Thomam, et illis allegare tentant. Signi-
unt ueluti, huius ueluti ignis creatis, ut eas docent, clare
meque conspiciat, inuicem huius ut ueluti immutabilis, nihil in-
trinitatis habere, quod sit ueluti contingens, aut ueluti, seu
potens in se deficere, illoque per ueluti ueluti, et scientia et
ueluti ueluti inuicem, et ueluti, totum ueluti huius, et
et scientiam ueluti mundi; licet dependens de aliqua ueluti
hione.

hinc, denominatione seu determinatione creaturae, quae tunc
Cognatio expressiva se habet (sicut in responsionibus existit)
ad effectum formae sensibile, et sensitivae, sicut deinde vix finem
vixit ipsam finem ut; reperitur tamem, etiam vix sit.
abunde completa, et omni; amplexu in instructa sit.

Prudenter admo.

Quoniam Magnus Suarez 30. Metaph. sec. et c. n. 35. n. dicitur de unitate
Intellectus, nonum gravi cum nonidentia propria opinioni generatur,
itaque perfectio valde percepta est. Prae altera etiam, quae videtur
ingens, et sequentia peccato, sequitur amplexu, ut in gratia
sic, multum similis debet etiam exemplum a deo creati per sensum, quia
sane aut praesentia, aut absentia in aliquibus. Sed desideramus, qui
in debetiam amplexu, sicut effectum formae, seu determinationem
formae, et adaequati consistentem in aliqua entitate, sua singula, si
ut duplici, variari, mutarique deesse, videtur aliquid conno-
tati mutationem, entitate ita totaliter constituitur invariata pe-
nitur, et immutata. Probatur nimirum per istam. Non famulari
Cognatio deorum, seu Chimarum simpliciter, sed in relatione pla-
dicamentis, sicut mentali, naturali peccato, honestate morali, et
aliis id genus exemplis) diffinitas superas, qui in conditione
actus sui liberis in unquam maxima videri debent, et nisi alie-
orum te videri, omnibus paribus invariata.

Prima impugnatio sit ad

ista annotationem sicut, quae dicitur ad omnes bonitates tota maxime
peruenientia foret, nam ut in se vellet bonas, si sola bona videret,
sue videret videri e tota et integra volitionis deinde conditione, seu ratio
adaequata videri amand. videret, si deignat, sicut in se dicitur
spicere videri deignat in modo etiam, videri in se videret
alios, et omnes videret, respicit tandem, dicitur deus in se spicere
volente, simplici, et omnes videret. Quod de facto videri deignat
conditione omni videret, et videret spicere in alie, de denomina-
tionem, et contingente videret, atque videret, quod sit objectum, nam de
modis adest videret videret videret, in qua videret videret, seu
denominatio videret, atque videret contingente videret videret
videret. est videret omni videret in videret videret conditione,
videret omnia, videret deficientem, locutionem videret videret
videret.

cum

omni de istis collectiui accipitur nullo pacto illud intrinsecus.

Requiritur essentia effectus formalis, adcursum rei constitutus, si requiritur
 vel essentia omnis constitutus intrinsecus (Nunc hoc tunc sit in re
 to, Nunc in obliquo, Nunc ess, Nunc conditio intrinseca appellat. In-
 trinsecus enim defectus rei non existit, si nullus intrinsecus defectus
 eiusdem rei constitutus, per existentiam contingat. Sed postea Constitutio
 requiritur essentia omnis constitutus intrinsecus, tam absolute
 hi absolute quando dicitur, quam opposita. Requiritur essentia
 tam absolute quando dicitur, quam opposita. Quo nihil
 absurdum, utpote contra rei libertatem non possit.

2^a impugnatio no-
 ponit, vel potius permittit falsum illud connotatum dicitur. Nunc
 licet ad hoc falsum dogma illud dicitur, seu in genere unquam non con-
 tractum, difficultati tamen praesenti secundum omnino importatur. E-
 tem quae in aliis connotatis extinguitur, vel est antecedens
 vel concomitans comparatur rei, in qua integrum consistere dicitur
 seu effectus formalis, seu denominatio. proptereaque minus deum
 adhaeret, quo pacto is connotatus extinguitur mutatione denominatio
 adhaeret rei, seu quae subjecti intrinseca varietas. Ceterum con-
 notatus decessu officio, videlicet creatura ut futura, vel existens
 in aliquo tempore, est potius omnino praesumptumque in se
 tempore, aut dicitur, sed etiam natura, et qualitate plena, et
 integram decessu substitutionem: quo ego potius potuit retrocedere,
 aut quidem existeret ege decessum. Sed, antecedentem, et ad
 qualem praesentibus. Unquam effectus potest de re, ut existat
 causa illa, quae de ipso adhaeret distinguit, et est facta, membris
 atque; sicut de ad omnibus dicitur comparatione sapienti decessu
 tam eius pro decessu: hinc quia decessu absolute, seu re, et de-
 fectus conditionalis (idemque de scientia Media dicitur) conno-
 tantur. Commentarij minime graue ponent: quae decessu decessu
 hinc facta in se est, et contingenter absolute decessu, seu vero
 connotatum ipsum, creatura unum in nullo tempore est, sed tantum
 modo est. Item 3° decessu esse qui priori, et posteriori appellat
 tur, negat fundari in aliquo modo formalitatum intrinsecis, hic
 est adhaeret decessu est: Neque fundari valet in denominatio.

Contra

Naturali dicitur (S.) unitas nō, aut distinctio ē reꝝ omnium
 tranſcendentis, ac pariter intrinſeca pariter, quæ contingenter ab-
 ſe, aut ponatur nō valet: quæ enim dicitur, ſolum realiter dis-
 tinctionem a Paulo, potius diſtingui, quam actu diſtinguatur? Nolo
 ſic: ad diuina ſubſtantia, et terminatione ſubſtantia realiter ſeparabi-
 les ſunt quædam proprie, et intrinſecas partes: potuit nimirum de
 ipſa Deo, et hinc ſolutionis ſecundæ terminatione: nō aliter ac mo-
 do ē argutus ſolutionis oportet demonſtrare. P. Deus et illa termi-
 natione realiter diſtinguitur. ſuſto ipſa omnia deſecti contri-
 hua. Deo per identitateꝝ intrinſeca ſeparantur.

Non ergo, qd. nimirum
 extra partem, ſecundo ſtatuimus, omnino uideatur, qd. quælibet operatio
 ſubſtantia diſtinguitur in ſpeciem ſubſtantia ſecl. Inſiſtunt ut
 adueniunt. Inſiſtunt ut debet ea operatio diſtinctionis ſignu, qm
 in ſubſt. Inſiſtunt ut debet ea operatio diſtinctionis ſignu, qm
 quæ ipſe produci, et nō produci tam ſunt creata contra ſubſtantia, qm
 ipſe, et nō ipſe deſecti. qd. ſunt Inſiſtunt deo ſubſtantia abſpec-
 tibus in ſubſt. Inſiſtunt ut debet ea operatio diſtinctionis ſignu, qm
 am admittit in libertate.

ſubſt. nō egre admittant ſubſtantia qm
 ubi inſiſtantiam ſubſtantia, et diſtinctionis exemplum, reſpectant. Inſiſtunt
 tamen, et exemplum nihil contra nos, multam uero tunc ad
 uerſus ipſos ſunt. Ita nimirum retroquunt, nō quæ argumenta ſub-
 ſtantia inſiſtant: In diſtinctione perſona producentis realiter a produ-
 cta diſtinguit: et, quod ſecundo ē, perſona producentia a produci-
 bili pot. diſtinctionem realiter diſtinguit. qd. etiam ſubſtantia
 ſeparatiua, uel impeditiua deſecti, realiter ab ipſo deſecti, ſubſtan-
 tiæ, uel impeditiua diſtingui debet. Confirmat. diſtinctionem potens
 realiter impedit, uel negare, et etiam potens realiter ponere uel
 conſeruari (ſaltem ubi nō deſect aliud obſiſtunt ſubſtantia) ſed
 ſubſt. et principium potens realiter impedit deſecti: ſed ſubſt. quæ
 ſubſt. impedit. qd. et potens realiter ponere deſecti. qd. ſubſt. ſub-
 ſtantia ponere ē realiter producere, uel ponere, atque in dubio conſtat
 ſicut realiter impedit ē ſubſt. hec res conſtat, uel producat. qd.
 Deus a ſuo deſecti libero, utpote realiter a ſe produco, realiter
 omnino diſtinguit. Latet ipſe. Inſiſtunt inſiſtantia, ſub-
 ſtantia

potius maximam de similitudine generis identitatis.

Argumentum aliquo communiis respectu inuenitur, ita et ab illis. In
similitudine generis illa contradictoria inter necessitatem, et naturam
omnino inconciliabiles, et contradictoria, scilicet necessitate apparet
aliquam distinctionem generis, vel inadequatam, vel in tertio (sicut
tae necesse, seu rationes, seu locutiones istius). nempe in conciliabi-
le licet a conciliabili, et distinguatur, et non distinguatur de eadem
modo sibi inconciliabili, ex. g. necessitas a necessitate magis, aut ali-
quo modo, quam natura ipsa conciliabili distinguitur ab utroque
extremo, si potest illa contradicere contradictioni naturae, qua enim
est conciliabilis inconciliabilis sine indicatione, et distinctio: quali?
Sed cum terminatio libera, et natura sua dicuntur, necesse quod
canta defectibilitatis, et indefectibilitatis, aut conciliabilis, et incon-
ciliabilis ad oppositam terminacionem, si magis naturae eius
distinguitur modo a contraria terminacione, quoniam ipsa natura, si quidem
contraria terminatio, nec existit, nec identitatem magis, cum deo,
quam cum deo et mundo. Si longe maior, et inconciliabilior est liber-
tatis, quam similitudinis difficultatis.

Confirmator. Quia perfectio divina
nobis essentia nota, et demonstratio, quae est libertas, licet, aut
potest scilicet ad intentionem, quae est ipsa similitudo. Constat hoc tam de
eodem exemplo, tam. g. in tam copulatio quoniam natura sui consistens de-
scendit, sed omnis distinctio naturalis intrinseca, si existit, per mixtum
quoniam est similitudo, aut distinctio. Si libertas divina nec existit, nec potest
explicari per distinctionem illam naturalem utriusque. Consequenter est
indefinita. Penes iam in simili firmam. Dig. 2. cap. 3.

Terminatio illa libera, sine sit in se formaliter perfectio, sed in se forma, ut
sunt admodum cum dicto existant. sine distinctio, potest dicuntur
aliqua probata, complementum, modus, etiam, conditio sequenda,
quia habitudo, et defectio, vel tandem omnino perfectio in se non
sunt, in se tam veluti facta libera, et contingenter relatione intrin-
seca, et libera creaturae recipientis. Terminatio, inquam illa debet
de perfectio formaliter infinite in suo genere. Sed perfectio infinite
tae separata formaliter defectibili, vel defectio. Si illa terminatio est

tra

Radicationem inuoluit.

Consequenter sequitur. Maiorem nimiam ingeniu-
tate confusus e' P. Dominicus, sicut et Ciceronius, quoniam nec et nostris
Scholae meliores quique Theologi prauitibus tenuitatis reprehendunt.
Deinde terminationis liber a perfectione ostendunt arguunt illa, quae
his probare nitentur, Relationes diuinas resumunt infra ipsam in-
nitatem positam in perfectione a gradibus et virtutibus in multis distinc-
ta quam sint ipsae Relationes. Praeterea, quia Symonites, et alij eiusque
et Relationibus unitatis regent libertatem ad euentia a perfectione,
concedunt tamen totam, et communem propter intimam illam
in euentia inelationem; adeo quidem, ut eorum perfectio nec ad
eisdem Relationibus, neque ad euentia in se habet distinctio-
nem. Tandem quia Relatio, quae prima, aut quasi prima di-
cendi, et sciendi e' ipsa quae deo est in se ipse, ab euentis, coacta a di-
uina perfectione, diuinamque perfectione, ex se, tamquam suam ro-
asum, et infinitam unitatem, habet omnia perfectionis respectu, sig-
na; nisi forte nimis abinde uelimus, et huiusmodi perfectiones ad
impune negare, et uoluntati dei potentia ad caritatem perfectionem
etiam si concedere.

Maiorem probamus e' ipsa communi contra la-
iet. Theophrastus. 2. nam deo nulla perfectio (sicut diuinitas et
euentia appellat a laiet.) deficiat potest, utpote in omni genere for-
maliter infinite bono. 3. quia in euentia, et uera perfectione requirit
in e' imperfectio gradationem distinctibilitatis: tum quia haec e' a partem
ad acquisitionem defectum, propterea, ad imperfectionem. tum quia defici-
bilis e' ipsa, et transpensionalis ratio, in quam inuicem perfectio coacta
e' imperfecta, et finita. Item denique, nam Trinitas, et Sancti Spiritus
euentis attribuant, spiritum sanctum fore uel creaturam, uel naturam
minorem, Patre, si per liberam dei voluntatem existant; quod pro-
pterea Arianis affirmabant, negabant uero Catholicis.

Ad quoniam argu-
mentum permittit, nullam terminationem, licet conueniat illam
fieri, et ratione sui perfectionem. supponit tamen cum illis sint
de. et creaturam infinite perfectam, et quidem in omni, ac e' ipsa
dei euentia, imo etiam in distinctam ad euentia terminationem
ipsum e' formaliter infinite perfectam et deum; si per eandem

Comes

26
Eadem ad istos subjecti sicut dicitur in *Arbitrio* de alio dicitur
de alio, sicut in *Arbitrio*, et homo ut dicitur in *Arbitrio* a creatione
creatur, sicut creatio in se.

In hac autem doctrina non nulla continetur
ratione in primis admodum, quam certe, 1.^a quod finalitas
sive creatio illa quod se ipse modo hunc, sequitur, dicitur
dicitur, potest nihil esse, nullamque honorationem mereri. 2.^a
quod determinatio tra. arbitrio huiusmodi, et benigna, sicut Deus
omnipotens sit, opposita vero dissimili omnino huiusmodi, dicitur
similiter sui certe minus sit, quam creatura: imo penitus opposita
non est aliquid, atque de immortali sede, dicitur in
in superstiti conlari. 3.^a quod multa sint reiecta, dicitur
hinc sicut interitus, quia hinc sunt, et per hinc veluti
reperit creaturam: quia sunt dicitur ad sua creaturam non
suum indicamus, et multo magis complacentia, ac dissimilitudine,
que nostras actiones dicitur hinc, atque etiam dicitur
hinc, et dicitur hinc illas dicitur. 4.^a quod, ac se
omnino, que Deus est, plus nobis ita dicitur, quam dei bene-
ficio dignitatem suam debeat, tantumque beneficium accipiet
ut sunt complacentia illa, et dicitur, per ultimo dicitur
vini: imo hincque nostrum pro no arbitrio dicitur, et cor-
pore possit eligere hanc vel illam operationem, ut talis dicitur
hinc de alio sit. 5.^a quod hinc tam insignis dicitur
et dicitur, ac instrumentis etiam dicitur in rem dicitur,
quod quia dicitur, dicitur dicitur, aut no
hinc dicitur Deus ipse.

Hec certe, atque similia dicitur pro
dicitur monere possunt, ut etiam nulla dicitur dicitur
vina explicanda hinc, hanc tamen toto dicitur fugere malum.

Secl. 3.

3. Sententiarum apud reiectos nempe constitutio
Arbitrio ex dicitur, et dicitur.

quapropter multi
sapientes nostri Philologi, cum intra dicitur constitutionem vel reiectionem,
vel

vel rationem non inveniunt ad creaturas necessunt. Respondet enim
cum forte, et communis Philosophorum sententia, divinam scientiam ac sci-
entiam naturam, quia bene se cognoscit, et amat, et quia etiam variis be-
atitudinibus percipit, intelligit, ac forte etiam de seipso, in se, et quae sunt suffi-
cientem ad cognoscendum, et amanda omnia creaturam, et amac-
bilis: itaque in rebus saltem ipsam sapientiam, et amorem ad rationem
et etiam scientiam, et voluntatem contingentes, ac liberam omnium
creaturarum, ut existendum, et non existentem.

Quarta vero opinio, quod scilicet ipse homo ex se, quod interiori se constituat
scientiam, aut voluntatem remanens conditio, vel per se, etiam abli-
qua, constituat, inquam, hinc per suam voluntatem, hinc per suam
productionem, hinc per ~~voluntatem~~ voluntatem, hinc per alium quocumque modum,
qui se sciat debet, ipse se sciat, etiam se videt. Constitutio in
hominem, et quidem in seipso, et partem exterioris deo, appellatio
autem ratio esse constat. Appellatur inquam constitutio deo, per
connotata in seipso; nam sicut creatura deo etiam, et partem con-
stitutio exterior sit; ipse tamen deo constituitur in seipso, et
in seipso; in quo opinio ista se prima quae ad connotata se
deus, nam quam ipse deo constituitur, etiam deo constituitur,
et seipso constituitur in seipso, appellatur, tanquam constitutio in
ta seipso rationis, hinc per voluntatem rationis; quia cum deo
ratio a creatura denotata deo constituitur, et seipso tanquam in-
teriora apprehendi solent, aut potest. Primus et nobilissimus sent.
Auctor est S. Thomas 1. 2. q. 86. quem sequuntur S. Bernardus, Gratianus,
Dionysius, Hieronymus, Athanasius, Augustinus, Anton. de quibus, et alij
plures, quos accurate refert S. Hieronymus. de sig. 16. cap. 2.

Omnis autem
multis impugnationibus rationibus, quibus quibusdam distinctio cogit
rationes, ab ipse omnino invidiam, et provisionem commenta ex-
pugnari solent, invidiam doctrina, et ipsam sententiam apud inre-
bimus. Nam de aeterna orat scire scimus, ac libere invidiam scire;
quis scire orat scientiam, ac libere scire. sed de aeterno non orat
scire scire, etiam ex divina necessaria voluntate, et creatura mo-
dum creaturae. Scientia, et libere scire, et appropinquat
seu aliquid scire ex divina necessaria voluntate, et creatura

illa

illa. Ego si vides in hac intelligentia quod p[ro]videndum, explicand[um]
ut dicitur.

Respondere tamen conent. Secundum p[ro]p[ri]e in abstracto
mutantes, sicut dicitur: si enim magis p[ro]p[ri]e h[ab]et qu[od]
tionis, ut unus opinionis defensor ab illa p[ro]p[ri]e dicitur, ten-
tentiam mutare vident. Tunc id, dicitur in de quod dicitur
ens ex sua voluntate aeterna, et si inchoat temporali accepto
secundum suam entitatem, sed ut annotat ad aeternum. Quo enim
de aeterno ex ordine, similitudine, seu annotationem ad existenti-
am mundi, tunc productioni dicitur vel fluxu producere. Pro
p[ro]p[ri]e dicitur dicitur ex. g. i. divina voluntas, ut annotat ad
aeternum dicitur dicitur: nam ista ipse productio si annotationem
ad aeternum dicitur dicitur, magis vero dicitur, denominatione pro-
ductionis: si arguuntur ego non p[ro]p[ri]e dicitur, quia ipse dicitur
dicitur, in dicitur quod dicitur, et per quoniam in dicitur ista dicitur dicitur
dicitur, actus si dicitur, ut dicitur i, ut dicitur dicitur i, ut
per modo p[ro]p[ri]e, ista annotationem ego h[ab]et, et dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur.

Secundum ista vident inchoat nominis in-
sua, nec minus dicitur. Primo enim annotationem ista, quae ad aeternum
existens dicitur, vel i. dicitur dicitur secundum omnia sua in-
trinsicca, et necessaria: vel et dicitur dicitur secundum intrinsicca, et
necessaria: vel tandem dicitur, et aliqua dicitur. Si dicitur dicitur:
dicitur in magis i. dicitur, quam dicitur dicitur productionem, et quod
dicitur dicitur, ut dicitur dicitur. Si dicitur dicitur: si dicitur
dicitur secundum intrinsicca, et dicitur: dicitur dicitur dicitur
dicitur. Deo omnino intrinsicca dicitur dicitur dicitur. Si dicitur
et aliqua dicitur: si cum ad aeternum nulla existit dicitur
dicitur, nulla dicitur dicitur annotationem. Tempore dicitur dicitur
dicitur dicitur de regula illa, quod dicitur dicitur, dicitur, seu tem-
poribus si dicitur, nisi omnes istas partes, seu quasi partes dicitur
dicitur dicitur: dicitur enim, aut dicitur dicitur inchoat aliud est
quam dicitur sua partes intrinsicca et dicitur dicitur. De
nominatio, et annotationem ex parte dicitur i. quae dicitur dicitur
ut dicitur dicitur dicitur: et, per dicitur dicitur, et homi-
nem de intelligentia, i. ad dicitur dicitur in dicitur, et dicitur dicitur

in bono. si enim legitimus de rebus nominibus, quodlibet, vel
de appellationibus genericis, aut hinc subjectis simpliciter, sed de rebus ip-
siis ut mensuris, in se ita appellari, et denominari, a nobis. De de-
nominatio obiectiva realis, prolixaque cogitatione procedens, sui
videlicet obiecti aeterno existentis, et permanentis, debet ei aliquid, seu
aliqua virtuti divina, et hoc in aeterno communicante, igne inspi-
ratus. Hinc igitur nobis, quae, et qualis illa sit.

3° quoniam ea
substantia, vel potius conjunctione pro statu absolute existentis ponit, pro
conditionato tamen nullus esse momenti. aliqua patet in decretis
conditatis, maxime illi, quae Deus habet, cum his nulum statum
et ordinem conditionum: non praecipue in scientia Media: pro-
fectum quare illud, sua scientia ista tria integra continet in se per
totam aeternitatem constituta; ex. g. decretum absolute mali existens,
sed obiectiva conditionate, conferendi certa beneficia, vel cessante
tali homini, si producendum est; et scientia Media firmam
illius hominis conserens; si igitur praedicta virtuti existant. Ita
vini, inquam, triumphantique, sine duratione, sua scientia, nullam
habet, aut habet illam durationem, ex cuius aeternitate, seu aeternitate
intempore constitui potest: respondens enim, quod nunquam existi-
si sunt homo ille, auxilium, et congruentia. Sed 3° Reg. coexistit ab-
solute Connotatio ad consensum ex. g. virtutem, vel conditionem: vel
si coexistit: si 3° Reg. Connotatio obiectiva realis ex parte divini absolute
existens: Respondent autem sine finis, et determinis imaginibus,
nuncquid illa connotatio sit Deus, vel creatura? si 3° Reg. si iam admit-
tent aliquid totum absolute existens, et plene ab aeterno constitutum,
quoniam illius constitutiva existant, sed totum sibi conditum existens:
quod, ut videmus in minus, quam ipse connotatum doctrina re-
pugnare habet.

Itaque constat, exemplum quod praegestis comparatione
habetur, obiectiva similis ab illis existentibus, sicut et tempore, et
essentialiter necessaria; praecipue pro parte existens, et aeternitate
tantum esse, seu potius esse, et esse de aeterno: Virtutes vero
Dei, et eius scientia, etiam in aeterno, omnino permanentes
sunt; si enim Deus veniat, incipit, aut desinit esse. 2° nam

praecipue

prioritas illa temporalis modo existere dicit, vel fieri potest per
 accidentem ad illam. Innam acti existentem: quae divina
 voluntas decessit acausibus existentibus cum n^o originis, et pos-
 terioris; quamant vero ipsa simplicissima, atq; bonna tempora
 committit. Et autem Deus ad aeterna sit prior creaturis, seu in-
 notationem ad illas impertit, n^o habemus alium Deum, aliam-
 ue divinam voluntatem acti iam tunc totam inveniunt. Inflan-
 tem, per cuius scilicet congruentiam, et coexistit denominem
 nostris Deus, praesens decem eas prioritate, et instantaneis in-
 tri dicatur.

Quia exempla illa prioritate verba, ad futurum, bo-
 tricharum, et receptionis tempore coeunt, quod saltem ab ipian-
 do existat ipse futurum, quo usumur praesens: n^o enim iam ab-
 solute anterior illis hominibus, qui talem erant et nunquam
 causet: nam comparatione eorum voluntatatum dem conditio anterior,
 id est, eorum et n^o non; similiter igitur Deus acti n^o dicit. Sicut
 dicitur in futuro conditio, sed tunc tantummodo absolute cau-
 quo illa absolute etiam existant, si vera tenet exemplum a n^ois
 solueratur obiectum. Deniq; quam prioritas illa temporis pri-
 mit e^o agatur in existens, sed tantum in intellectu istam cogitan-
 te: nam, ut sapienter adverte d. Thom. art. 2. de pot. ad 25. quae
 cum inveniuntur veritates, quae nihil in reo natura ponant, sed
 in ratione tantum. Ut cum dicimus, quod nos sumus priores
 his, qui futuri sunt post nos. Prioritas vero, et scientia dei ad
 gentes rei penitus consistunt.

In fine autem advertendum e^o ex mul-
 tis argum^o generibus, qui adverte istam. ant^o oppositi dicit,
 dicit praesens potate abra ce. P^o e^o illud, ut scilicet opposita sen-
 tentia communio videtur cum. dicitur negante deo liberam, et pro-
 prie liberam volentem, et antecedente dicitur liberam, et talem
 que operationem. Sed hoc arg^o Luca michi videt. hinc q^o magnus
 vultu impugnam istam nunquam late cogitant, sed
 primus est dicitur, quam impugnam, dicitur. tam q^o praesens est
 apud facile opinionum communitates negare possunt, dicitur ali-
 ca dicitur condit. Quod e^o admodum graue, atq; illud contra
 etiam ant^o commune. quod nimirum si scientia, aut voluntas

liber

bona dei consistit in gratia dei gratis, ad hoc ipsi creatur;
 sua ut existit, sua ut retineatur scientia, et deest. Constat;
 iam uana et vultu omnino romanis celsis illa, tantum a latu-
 bus et theologia commendata diffinitur una conuicta. Fecit liberum;
 cum diuina providentia, scientia nimirum, et voluntate dei quae
 agendum dei tota determinatio, et uniuersa operis mei potestatem des-
 cribat, nisi cuius uel sponte uel cogitatio potest alterari, nisi gra-
 de determinata libertate ratio.

Sectio 5^a

Nostra sententia proponit et explicat.

idem continet imaginati, seu formam, seu minus imaginati-
 onem conuersionem. Actus dei sui utriusque consistit in ipse ne-
 cessaria sui ratione tamquam forma, et perfectione. Actus amari-
 di creaturas: atque gratia in subiecti forma, altera etiam in
 abstracto denominatione, et conditione sicut inuisibile, et accidentale
 libertatis coeque requisitum si quidem deo recte identitate, et scilicet
 diuina propter alteram, et naturam sui, seu virtutem distinctionem
 defectibilem: nec etiam per se. Sed, et actus aggregatus uniuersa-
 li; ad rem dicimus denominationem, quae ab altera. Ad hoc et creatu-
 ras qualiter pro suo modo distincte, seu si identificata, atque
 inter ipsas media, amplexus uelut formalis; namque in hoc
 perfectionis, aut imperfectionis, quaeque entia imponi tantum, et a-
 liquae appellanda. Tunc enim se non intercedit huiusmodi re-
 quem futuram, docetque sicut, et rationibus, sua denominationem;
 quales multi quodam sunt creaturam, potestitates, altera uelut
 et a deo potente, et actus agibilem, ad quod dicimus, atque
 habentibus rationis, et quibusque inchoatis, maxime rationis illis
 enim, si negitatem, uelut, nihil denominationem omnino simi-
 les sunt. Quales etiam si identitate, et rationem, cum deo rationem, ubi
 legi pro deo, aut: allegari quae, et eternas terminantem attribuant.

Ad illam
 sententiam in ipse deare conuictus magnus dicitur, si attendi legat. de p. 30.
 Actus. de p. a n. 35. Namque non numeris 36. 37. et 39. de quo de
 que admodum dicitur tam, si actum de dicitur inter subiecta dicitur
 latum, gaudemus; sed etiam, et quaeque, et tentus de ad mirari

Ala

illa Connodantium abstrahitur potest de dependet. Notandum quoque sententiam non debere, nisi indicari viderentur. P. August. de sig. B. sc. B. et P. Philosophus q. 29. art. 2. dicit. S. nisi quod ille si non videtur in testam. sententia; et vehementer adhaerere in. Cantium Notandum inclinatur. Quam Philosophus loquitur pro nobis P. Martinon sig. 29. art. 2. a. n. 29.; nec tamen agit ueris Connodantium. Non vult inuenire simili interpretatione a omni notantibus factone reuocare potest, sed de illi abstrahitur et nolo. Adijcere tamen potest P. Thom. in hac q. 29. art. 2. nec in P. Bo. reuertit. Sicut et Nominales. Verum conjugationis huius finitas de pondus in rem auctoritate, quam rationum momenti peruenit, sunt.

Haec ratio apertis dicitur in potestate conuictio. Aliter enim e potest; denominationibus contingentiis, si una conuictio semel supponantur: aliud uero eaz existentia sua potestates, nec si contingentiis. Quia scilicet nihil esse dubitari uellet, quatuor sententiae de causis. P. quia conuictio deo sit necessaria omnia in abstracta forma, seu potestates. Utendi et existendi habere, nihil a se ad idem conuictio, sed effectum generum sequitur uellet. Inui. inuictio, et conuictio aeterna cum mundo, sub- ob potestates qui cum eius conuictio; si enim de conuictio illa constaret, quomodo de actibus in Anni. Philosophi tam ante fatigauerunt, et denominationis illa, de qua nos loquimur, euidenter est conuictio cum mundo ex. q.; quippe si aliud nomine conuictio, aut denominationis, significare intendimus; si ipsa ueritas omnino foret effectus for- mali ueritatis Anni. inuictio, adhaerendo, atque potestates. Quia etiam presentis difficultatis nodo distinetur. Sed quia si conuictio conuictio, ueluti omnia Philosophi praeter conuictio, inuictio, in potestatem aliquam ad conuictio. Sed de conuictio ueritatis sequitur, sed re- lationem aliquam ad conuictio, ueluti conuictio deus, tam. Sicut di- ueris, et ueritatis potestates conuictio, tam in potestatem Anni conuictio conditionem.

Praeterea percipimus omnino e, si cum multis Philosophis semel iudicauerimus, existere potestates creaturaz potestatem denominationes ne- cessarias, igitur etiam inuictio potestates, ut deus ueritas et ab- strahitur conuictio in ueritate potestates creaturaz species, aut etiam for- te in ueritate amantis illa necessaria. Sed etiam semel supponitur con-

sententia

trii donum contingendum, igitur si primum in se habere, ut Deus con-
 tingenter determinet, in ratione ad se amantem creaturam. Et nam
 eodem aliqui dicit Deo. ex parte conditio ad se ipse contingendo dono
 immutabile quoad contingendum, sicut Deo in se habere, acti et in se ipse
 fontes exoptantur, ut scilicet ille intellectu divinum ad hanc
 etiam obediendum in genere objectus, sicut ex parte spiritus determinent,
 multum Theologi sicut, qui has impugnavit, ex illo scilicet nomine,
 quod etiam semel superius multis ad multitudine doctrinarum commo-
 di videntur. eadem autem existenter e quodam denominationem quod
 ex parte intellectus, at voluntatis Dei habere se dicuntur, gatio, et hinc
 tab.

Voluntate iam vidimus, exiitque veris probatur, hinc denominationem
 deique naturam cognoscimus. Denominationem in asseclimus do-
 lectu illud, in quidem ex rebus, et tunc creatis, aut materialibus
 per compositionem resultans, aut quod ad negatum ex illis: sed omnino
 in se simpliciter, et incommutabile, ad intellectum, hinc, et sine aliqua
 vel propria sui entitate, vel omni negatione, contingenter, ac libere
 sui intellectum, et voluntatem determinans. dicimus, hanc denomi-
 nationem nullius esse entitatis, quia nullo bonitatis, aut malitia quoad
 parata est. bonum enim, et ens generose dicuntur. Reliqua ista in po-
 tenti hanc per se multis videntur, quo scilicet facto dejectione
 nec humanis imaginationibus, sicut, nec in se pure negationem, nec
 habeat propriam bonitatis, entis, aut quodam entitatis rationem, opere
 rationem est, in rebelles istas nostras apprehensionem resistunt
 exemplis, et videtur sonare, ac respondere auzemy.

In primis id sine
 exemplo si dicimus. Bonitas enim, est virtus, alique si nulli
 si etiam de Trinitatis Relationibus ut ab Contra distincti hinc
 ut. Præterea in isti controversia multi Theologi in 2° sent.
 sup. citati de annotationibus divine libertatis ita Antiqui aut: eo
 nimium, quod Dei nihil interit habere, aut in habere manum
 que libere terminam sibi remittentur: eodem autem nos de lon-
 notationibus, se ipsa distinctis, et videntur quoque pure appropinquamus.
 quod autem ita contingentes Deo identitate Relationes atque illi
 etiam Trinitatis habitudine, nec pariter, realiter, idem, et quodam
 veluti subjecti, sicut Contra, intra, per se hincque dicuntur, appe-
 demum

nam verarum dicitur in magis emollit; ut patet, tum expe-
rimento; tum q^d nos denominationes illas tum necessarias, quam
contingentes, predicari veri vides quia separabiles, tanquam veras
stor distinctas, et velut accidentia quaedam imaginamus.

Deinde
populitates res extrinsecas, et cognoscuntur etiam a suis actibus
in eorum quae conveniunt instrumentis abhorant; cum in deignarum
necessitatem, entibus quibusque imitationes, et cum deo conveni-
entiam, longe majori quoad apperceptiones, et industria sit dispo-
sita. Praeterea plures in Societ^e Philo^sof^o statum illius conditioni-
natum a deo, et a naturis quibusque, ad stransque Edipentem
admittunt. Alii insuper entia quaedam monstrant a quibus omnino
duerna fabricantur.

Relationes tamen quaedam dicuntur, quibus quae-
dam esse sine vera entit^e et perfect^e predicantur in panis veteris
sac^o patoni. Et quidem ego existimo, tales necessarios fore relatio-
nes quae predicamentales, si, ut Thomista et Scotista amant, ad-
mittenda sint: quam Joanni, qui Vallisobeli alio, aut curiensis,
nihil omnino opit^e aut profuit, si verus apud Indos fiat etiam
alio, aut curiensis. Relatio illa predicamentalis in e^o aliqua vera
entitas, sed verus modus, et denominatio entis; ideoque Aris^o 5°
Met^o. tex. 6. dicebat, de alio sine veri mutatione advenire.

Haec
autem exempla non ideo in medium produci, quia vera esse ego
existimaverim: sunt enim mihi omnino falsa, vel falsis ad-
mixta, et innixa: sed quia bona, et oportuna consentio, temp^e ad
ostendendum, si de nobis, et singulari dicitur, si qua e^o, in
percipiendo objecto a nobis profecto, pure subiecti designatio:
tum ad promissi formandas intelligentias, quibus pateat, si e^o contra
notas heteronatas periculis aliquam etiam quo ad veritatis
judicium difficultatem.

Verum tamen exemplum et bonum, et verum
subministrat communis illa Philosopho, suggestio, quae adhibet
qualitatem intellectus, vel amoris veritatis posse lapidi (quod saltem de
potenti, et de habitibus, non de periculis intellectus in veritate parte ne-
gari posse): tunc videlicet illa veritas est, si per lapidem, seu per quae-

Abate

situte esse commoda, & incommoda. maxime vero si qualitas eadem vel congruet. Causa, vel subjecto suo communi eam uniatam. cum autem de ratione quasi modi, et cuiusque rationis sit, triam desinatam. e. ad ecclesia unita, desinat, in ipsa aliquam separata rationem, aut in seipsum, si videtur, aut illam rationem in seipsum. Potest et, possibile e. aliquid subjecti, quod si sit eorum rationi, negatio, aut ethica, fortitudo, veritas, vel bestia.

Rationibus, praeterea cartografi debet male ante demita nostrae imaginationis rebellis. 1. quidem fundamentis illis, quae scilicet. seg. personarum, omni, et sic dicta, conprehendunt. 2. propter impossibilitatem, nostram, aliquid agnoscendi, nisi per sensus. sensus vero in alia objecta, non uelut inhaerentia percipiunt, ideoque inueniuntur, si in objectis, nullius uelut existitatis, difficultatem adhibeamus, quoniam. 3. autem illud maxime observando, quod scilicet. Metaphysica, nostra, aut facimus, aut existimus, per verbum, sum, et fui; hoc autem verbum, significat, totam, omnem, et unitatem, et existitiam, simpliciter, totalem, ideoque, agere, admodum, imo, nequidem, agere, loquimur, et, probamus, de, objectis, possibilibus, nisi, cogitando, et, uelut, fingendo, illa, tempore, existenti. Sic, etiam, de, praeteritis, et, futuris, alio, modo, et, modo, appropinquamus, ut, illam, existitiam, uel, de, praeteritis, ut, scilicet, uelut, in, distantia, uel, in, inter, se, tum, a, nobis, locis, ista, percipiamus, quibus, enim, de, Antichristis, loquimur, aut, de, Adamo, conuersantibus, alterum, ultra, de, caetero, alium, uero, circa, mox, et, caetero, latitantes, imaginamur. id, quae, praeterea, contingit, si, in, isto, modo, dicimus, Antichristus, est, aut, Adamus, fuit, sed, illo, Antichristus, est, futurus, Adamus, est, existens; illud, scilicet, coniugationis, uerbi, significatione, est, et, propter, eandem, causam, in, tract. de, script. huius, circa, sub, conditione, in, some, notauit, ea, nimis, in, ita, explicanda, e. conuersio, huius, sum, e. conditione, futurae; sed, hoc, modo, conuersio, huius, sum, est, Antichristus, si, et, quia, ueritas, sine, quae, habent, aliquis, esse, communitatem, sine, ut, melior, sent. unita, multum, in, inueniunt, eandem, habent, approbationem, in, potestatem, nisi, ut, unita, uelut, nihil, enim, potestatem, unitatem, aut, uelut, de, illis, uelut, nisi, per, uelut, unitatem, significationem, ut, quod, de, sua, coniugatione, distantem, uelut, existitiam, sua, praeter, in, istis, et, similibus, objectis, coniugationem, omnino, e. uelut, uelut, finem.

tantum quo ad illud quodpi in se habet bonum, cum quae acti entia
 in se habet, sed aliud est, naturae accidentium unumquodque, ut in re
 quibus in diuinitate, denominatio essendi, denominatio est, imo ut bene
 in presentia habet. Denominatio, utitur est, si nihil de ipsi denomi-
 nationibus in se habet, quamuis ipse modis diversis, sicut
 quod, et similibus, falso et male uerbum denotem, applicet, nam etiam
 cum dicimus, denominatio dicitur, aut determinat, aut denominat huius
 saltem inueniri, quam pars est conceptus, et determinatione ipsius: Amor
quod loquendi modus est huius, Deus denominat, determinat, referat, ita
re habet et.

Deinde certum apud omnes esse debet, uisum a similitudine
 bitudinem, quae diuina essentia ab aliis aliisque rebus, ad illas
 terminat. Quae autem similitudo requirit in se, sicut quodammodo
 quia uisus est quodammodo, atque ad omnia, et antea in se, ita
 paratus. Deinde si est aliqua similitudo, contingens ad omnia, et similitudo
 ta, contingenda enim requirit se sine multitudine inueniendi, et aspe-
 et rebus distincta, inter se habere, separabilia. Deinde si quae in illa
 bitudine inueniuntur, contingens, et aspe, nec ad alios, nec in
 se habet, existit. Deinde si habitudo ita se est, et in se, cum
 us sine ulla similitudo, nec dependente a se, illa inueniendi, et
 amet. Deinde si quae est aliqua negatio, tunc nam, ut bene notat
Philosophus debet, et citata, in se, consistit, et communis, et omnium
 inueniendi, nihil negativum exprimit, aut inueniendi, cum dicimus, Deus
uella inueniendi: tunc quia inueniendi omnino est, et inueniendi, uella
 in se, inter se habet, maius negatio, quam ad aliud pertinet, cum
 sunt negationes. Requirit igitur inueniendi, in quo illa habitudo,
 consistere potest, non per se, denominatio nullius entitatis particeps,
 ac nulli perfectioni, aut imperfectioni habet donata. Sicut autem
 facta talis se potest, tam expellit.

Sectio 6^a Sententia explicata probatione.

Probo igitur illam
 denominationem, quae sine ulla omni entitate, et non habitudo, quae
 subjectum inueniendi denominat, per se ipsum, habere, et potest, si est illa
 inueniendi, aut perfectio; sed habitudo, quae in se habet, inueniendi;
 ens enim, et bonum recipere dicitur. Quod habitudo, quae in se habet,

magis.

negus est entitas. Subiectum intrinsece donatum perfectione non potest, si est entitas, talis sicut est habitudo contingens deo, ut in illi, ubi bene terminatur ad creaturas; quam Deus, qui est verus subiectum intrinsece illius determinatur, si perfectus. Sed illa, cum sit subiectum abque determinatio illa careat, et nunciam illi intrinsece subiecto, ut de possibilitate, et tunc conditio dea subit. Distinguitur legitime est: scilicet sola prima et secunda, propria explicando: Determinatio, seu habitudo tota determinat intrinsece ad perfectionem intrinsecam determinans; unde si illi subiecto non essent aliquam perfectionem, in alio, quod est, nec nullius bonitatis est. Sicut accidens, aut unum creaturis nullius determinationis est; nulla constructio inscriptione, si proprie subiecto conveniat, nec danyus conveniatur. Confirmat: Omnis habitudo est nec perfectiva abstrahit, si determinatio nullius perfectiva h. e. perfectiva.

Probo 2.

Denominatio, qua a nullo perficitur potest, sed Deus est, vel proprie entitas non est: omne scilicet hoc patet Deum, ubi est perfectionis creaturae est. Sed illa denominatio a nullo perficitur potest, non a creatura, cui nunciam intrinsece non univocatur: non a Deo, cui similiter coniungi nihil nec univocatur. Apparet, neque abstrahit maxime patet, quia nullo quare divina requirit. Sicut enim est existentia, nec existentia, ut potest amplius declarari. Si illa denominatio vel Deus est, vel proprie entitas non est, Deus autem est in se potest, ut potest que nihil, et separata a Deo se habet: igitur nequa ulla propria entitas est.

Probo 3.

Denominatio illa est pura, et sine entitatis admixtione, qua nec infinita, neque finita perfectionis est. Sed denominatio contrahens Dei silentis Mundum, nec infinita, nec finita perfectionis est. Probat: Minus. Cum parum non est perfectionis infinita, nempe de existentia: nempe cum existentia abstrahit contracta, et de contingentia; atque ob rationem de Deo a Deo ita, et reali separabilitate. Denotat ob contrarium nom. metaphisicam cum existentia mundi, entitatis videlicet infinita. Unde nec est perfectionis finita, 1.º, nam omnis finita perfectio admittit est parum imperfectionis, ut Deum autem copiosum, et abstrahit mundum, multum induit imperfectionem. 2.º quia perfectio finita semper est creatura; Deus vero non, nec enim quod, et deo a Deo fuit, et potest semper vivere sine ulla creatura.

Probo

Sectio 3^a etiam de inductione. Quasi habitudo, seu consuetudo & i
 necessitas nec accidens. & si e. ens. Sectio 4^a, quia non e. accidens.
 Quia necessitas n. e., nam vel est incompleta, et ita cum divinitate
 tamquam cum alia parte incompleta commiscet, quod e. contra non-
 man. Si perfectum abundantia, ac simplicitate: vel completa, quod est
 terminus ad quem, cum tota ad aliud determinandum restat. Quia
 accidens n. e., ob eandem rationem, quia aduersus substantiam incomple-
 tam arguimus.

Simi. ex nullo eodem capite membris o. n. n. n.
 Aduersus potest, suorum denominationis, quibus non tot expl. casu
 denominationis, sequentibus e. n. enim contra ubi nullo quodam, mo-
 menti obijci potest, nisi forte indomitas nostra mentis aggressio, non
 verus, et ceteris considerandi aptus, et necio quam sagacitate, po-
 tione sui delecti temerantes. Quod sane argumentum facit: an-
 tiqua iudicator, nam viris philosophis moneri & deo, ut satis ma-
 nifestum est, patet, maxime vero cum omnino simile contracto:
 quem spiritus, contra alteritatem, immensitatem, infinitatem, et qualiter
 contra rationis inuicemque erit capere. Et ubi ubi denominationis
 respectum n. ostendit, et eandem possibiliter, contra omnes ali-
 quos. Sicut patet in. Habitudoque, quidem, necesse dicitur liberte-
 tis inuenit aeternitatem explicamus, necesse quia sedo,
 aliqua praesumpta opinionis comanissimus, nostram deponere valebit.
 Sed Abuelatis iam audiamus.

Sectio 7^a Argumenta Contraria.

Multa et maiora
 pondera nostris explicatis, ac praesentibus praerogatiuis. Et modo
 1°. Denominatio libere amantibus e. immensa, et aeterna, & infinite
 perfectionis. Hoc argumentum omnes philosophi, sine demeritis, vocat
 omnes inimicum negant, constitutionem, quae aditum e. bonitatis infi-
 nite, et tamen e. aeterna, ac immensa, necesse in concedit, quan-
 doquidem omnis affirmat, Deum semper et ubique sapientem, poten-
 tissimum e. de objectis eius contingentibus. Quia si inchoat aduersus con-
 tra, immensitas mundi ab eius negatione, nec e. aduersus ator-
 que e. eorum possibilitate, tunc de illis que intercedit, denominationibus,

seu abstrus, modo, entitatis, aut generis nego. Nam per illa deno-
 minatio e' habitudo Deum, semper, et triplex denominatio, si tamen
 perfectio Deum, aut quidquam aliud, sub illius entitatem, de-
 bet, ac unitatem sic definiti, interminabilis ita tota anima, et per-
 fecta generis: illa autem denominatio nulla potest esse, denota
 magis, et multitudine, aut etiam radicali, quod tamen non sunt for-
 maliter argumenta; sed demittunt nota adhibentur, sui conditiones:
 si enim nullatenus peccare, et maxime debere peccare si affirmant, quod
 opposita accidentia, in actionem circumstantia.

23. Denominatio Dei

Creationem aliquam deorum bona i' illi creatura, a nobis per amari
 si uolet. Et non est quia, et aliisque entitate denominatione, uolenti quod ho-
 mitionem eam habet. Distinguitur aut, bona e' formaliter, et per magis
 rariis, et profici, nego formaliter enim uolenti creatura, uolenti enim tac-
 bit, et maxime pura conditione ita, perfectione, quoniam uolenti-
 tis concedo. ara autem uolenti demittunt, tamquam, uolenti, si e'
 bonitati proprii talis argumti. cum etiam deum dignitatis, et in-
 quibentibus, negatione requiritur, ad aliquid agendum, quia tamen in se
 formaliter, aut effectiue bona si dicuntur. Demittunt enim uolenti,
 aut connotatione indigentia sine quocumque respectu, et requiritur
 conditione uolenti si halet. Demittunt aut, etiam uolenti demoni-
 cationes, uolenti concedit, uolenti demittunt. Demittunt, et per speciale
 contra nos affect, hypotesis, et effectio.

24. Id, quod requiritur, ut Deus sit

uolens, et uolenti factura, negat si si demittunt, et magna perfectio:
 oris. sed talis e' illa, de qua dicuntur, denominatione. Et per magis
 uolenti probat, denominationem uolenti illam, ut separabilis, et uolenti
 uolenti uolenti infinita perfectione uolenti, et, quoniam quidem
 ea ad uolenti uolenti et uolenti uolenti requiritur. itam tamen ne
 quod uolenti infinitam perfectione uolenti demittunt, et uolenti uolenti
 demittunt. Distinguitur uolenti, id, quod requiritur, ut forma, aut quasi
 forma uolenti, et uolenti, uolenti tamquam, uolenti cum uolenti
 concedo: tamquam terminatio, et uolenti uolenti uolenti uolenti
 et uolenti, ut uolenti uolenti uolenti uolenti uolenti, et uolenti
 uolenti, nego, et uolenti illo uolenti uolenti uolenti uolenti uolenti
 et uolenti, uolenti, et uolenti uolenti uolenti uolenti uolenti,

cum

cum ipsa sequantur. ut Deus quodlibet agit. Potens intendere potest
 occasionem, sine accidentibus peccati, vel imperitentiis finalis, et alijs
 bonitatem, nempe sine illa Deum bonum ut bonum dicere non
 quit. Deinde, quod sequitur ut Deus sit absolute potens creaturas
 quare, ipsaque comprehendat, est quoque magna, ac infinita pot-
 estas: quod igitur Eduardus dicit de potestate possibilitatis, quod ab
 immutabilitate non admittitur, requiritur quod dicitur, ut Deus abso-
 lute potens, et scilicet, aut etiam scilicet creaturas possit. ite?

Quodlibet

De ratione alius frangere jurat. quod enim consensu non potest, ut
 etiam quae omnino, sine accidentibus, sine comitate, omnino requiritur.
 ut Deus illam praesentat, et arguit huius imperitiam, vel de-
 tit bonitatem: quia quod deest existere debet modo, quo appo-
 quae, a cognitione, sine est ignis magna lex, neque humanam
 nullus nobilitatem regere potest. Benemeritis autem huius poten-
 tis aeterna est quodam deest cognita, et amata ab ipso Deo: est
 enim deus et aeterna creatura, ut loquitur Deus, sine actio in creatu-
 ris, et potius subest, et in creatura creatura existens, et non
 quidem latens, et extra Deum collocata, quam ipsa creatura, qui-
 bus producentur in partem. et sicut si creatura non potest videre, nisi
 ab aeterno, proinde non potest fore, ut tamquam quodam, et simul
 tamquam conditio indistincta, deest, seu quodam formalem deest,
 quae complexio: similiter de illo deest aeterno, Benemeritis ut
 debet pura, quodlibet licet. Deo in partem per se habemus quod
 complexio. De in partem pura, quae deest, et conditio simul de-
 ut deest, et in partem intelligenda. De in partem deest deest
 deest: huius enim, quae deest deest, deest et in partem, ut
 autem deest deest, potius in aeterno deest, etiam se-
 cundum accidens: omnino deest, deest deest ut huius deest deest
 et deest ut deest, sed est deest simul deest deest deest deest
 nam ego deest deest deest, et deest deest deest, et deest
 deest, quia huius deest, utpote inter deest deest deest deest
 deest, alud deest deest, et deest deest, si deest, et deest deest
 deest. idem, patet in deest, deest deest deest deest deest. et
 deest: etiam deest deest deest deest deest deest deest deest
 deest deest deest deest deest deest deest deest deest deest deest
 deest deest deest deest deest deest deest deest deest deest deest

notat.

tantibus tam extrinseci quam intrinseci. Nego propriam boni: ac-
 ata enim voluntas melius se habet, uteris plerumq; amando quam non
 amando objecta etiam extranea; necnon amando suam gratiam suam; in-
 amor, amas infenso quam renisco, atque tandem. nichil respiciendi
 suam ~~extrinseci~~ propriam. propter quod distinctivam amandi respectivi-
 bus videtur, et creator. et hinc voluntas suam emulsiorem est
 objecta extranea, pura vel gratuita, hoc per ista modo. Alii dicunt, qd
 quidem ipsa e bonis actualioribus respectu amandi etiam in actu
 suus discrimini in sensu e ratio a prim; quia nulla voluntas ac-
 ata e tam bona iam sola, sine eius natura, et voluntate, quare si
 mul cum objecto extraneo, finitum videtur additum finitio semper
 facit maius. Divina vero Natura, quia infinita, se se totam tam
 bona, et amabilis e, ac si quibuslibet creaturis applicatur.

§ 3. *De* vero possi-
 bilitate tamquam pura denominationis etiam etiam amicitia eant.
 Nego concepti, potentia enim de se ipsam e determinata, ut omnia
 absolute boni, reparetque essentiali connectione ad singula possibilis.
 Divina vero voluntas per se ipsam nec determinatur, nec amicitia e
 ad creaturas finitas. quocirca argum^{ti} huiusmodi refutatur. 1° qd op-
 portum omnino ratione; 2° quia si divina potentia es se iudicaret
 essentialiter, aliter in dicitur, ut adhibere judicial, etiam creator
 complexi, seu determinate per determinaciones ase distinctas, et neces-
 sarias, quas ratione ad possibilitates appellat. cum voluntas divina,
 que essentialiter, et omnino es se indeterminata e ad voluntas creaturas
 existentes, determinat etiam amicitia, sicut contingenti denominationi-
 bus.

§ 4. *De* quidquid aliis modo volucritatem e, a deo e: ergo
 vel per identitatem, ut boni ipsi, atque ita necessitas e: vel per depen-
 dentiam, et infirmitatem, ut creaturas: omne igitur ens incidentis, vel ex-
 abum e. Hinc dicendum ab authorib; negationis, et constitutivum,
 nec si status objectus conditionali si fuerat etiam esset.

§ 5. *De* huiusmodi
 hinc, a deo est, eo modo, que in se est, amando alio, vel modo modo,
 nego. et cum sua denominationes sint huiusmodi imperitiae, analogi-
 it, et ab omni in se ipsi, sic etiam sunt in deo: qui propterea in se
 eam, et constitutivum, sed denominationibus illis, quibusdam, quoniam quidem
 ipsi

non verum esse, aut ratione hypotaxi, n. dicitur, illudque dependente
et influxu ille impeditur, et ad unum talis appellatus e. quare
ordinem eorum; non solum ens veri tunc, atque proprii, dividitur
in creatu et increatu; n. autem ens immutabile, et denominatiuum;
quod est analogice dupliciter convenit cum ente, scilicet: sicut
animal quibusdam cum homine, ideoque nec diciturque proprie quod
sibi, et omnia ista sunt differentia animalis in hominem, et verum.
Tamen tamen denominationes minus differentie de ratione
creaturae, quam a his, quae sunt subiectis minus ab aliqua
quam ab omni perfectione; et illud si dicitur, ut denominationes vocetur
creatura, nec ens creatu, etiam dicitur, tamen sicut nulla vel
generalem non scilicet rationem: sicut lapis, quarevis lapis minus
distat ab angelo, quam a deo; n. tamen dicitur e. aliquid modo et
tiam imperceptibilem deus, aut ens spirituum; tamen autem, nec
nec per denominationem cum creatura, quoniam lapis cum angelo.

¶ **De** quibus
Pec nihil interest habere istam potius, qui istam denominationem, scilicet
is scilicet, aut volens; aliquam tamen habere omnino interest ad
hoc spectat, ut denominationes sit vera veritas, et profecto q. talis ma-
et. Hinc n. dicitur, nam intellectus, volens, et scilicet scilicet scilicet
tates quidem sunt, sicut nulla determinati scilicet et q. ad aliquam
homine ad nos sit necessaria. Hoc autem commune istam e. utrumque
possibilitate, et impossibilitate, veras, et scilicet conditiones de istis,
sicut in contra denominationes contentas: hoc scilicet postea dicitur, et
identitate. ¶ **1.** negando scilicet: nam vel scilicet capax e. quae
omnino, vel inagot. si capax; scilicet igitur vellet scilicet omni de-
minare positiva scilicet, aut scilicet: si inagot, nam istam potest
se scilicet ad id denominationem positiva, sicut cum istis contentis:
de quo scilicet dicitur, dicitur, scilicet. ¶ **2.** dicitur, quare scilicet
sicut, si denominationes sit ista scilicet, scilicet denominationes, aut appellat
quae, in istis, forma, sicut ista scilicet, et scilicet) scilicet. si deno-
minationes sit annua, et separata a scilicet denominationes, et in ista
in istis scilicet appellat, nego, talis autem, et illa, quam nos scilicet.

¶ **De** scilicet
argum). Denominationes omnes cum scilicet, vel scilicet scilicet,
scilicet n. e. aliqua scilicet, ut scilicet scilicet, et inagot. scilicet

etiam

atque eadem denominatio si sit accepta, imperfecta tamen ap-
 pelli debet. Confiamat. Hoc omnes ita negant essentialiter conueni-
 tum creaturis creaturibus, quia si esset si quae imperfectionis sui abso-
 lutam imperfectionis alligaretur. q. denominatione illa imperfectione diu-
 erit.

In primis eiusmodi imperfectionem genera etiam imbecillitas
 contra terminos hoc dicitur sententia quibus identificata, et univoca-
 tor distinctas. Ad argum. nego ens, in quo dicitur negatio ad omnes
 conuenire debemus, quatenus dicitur amare, et crederi, et carere
 existentes nulla imperfectione et est igitur pura denominatio amantis, si
 ut perfectio, ita imperfectione negatione. quiaque tota istius denominationis con-
 ditio mediata est in ordine ad perfectionem, et imperfectionem, quae si
 fuit, vel si affert subiecto illi, cui tota destinata est. Ad confirmationem
 pendas, sed in illa hypothese fore imperfectionem positum, ad caritatem,
 utpote existens cum negatione, et tunc dicitur potest esse creatura.
 Hae in libertate primario et illa negatione omnia bonitas resonant
 (ex parte opposita, et debitis respectibus contrariis non) si uero in
 absoluto dicitur creaturae hanc eandem amandi, atque ita non denomi-
 nari illud ultimo complens, quae perfectio negatur tunc imperfec-
 tio est, quatenus a se ipse eandem perfectionem per identitatem uocatur
 ceat imperfectionem, et hoc uel uel uel uel, uel malis creaturis abso-
 luto alligatus sit, ut alligat. gen. si denominatione ita est tunc, et
 perfectione praedita fuerit.

Sectio prima

Scantibus praeis conuenientibus, conuenire imperfectionem
 sitque inde sententia uera per quibuscumque conuenit.

offensionem
 itam (quodcumque tanquam ea sit) de mania anno 1699, pro aude-
 mius conuentionibus, et typis mandari, et publice promulgari decerni. op.
 si tamen, ut par erat consilio sapientissimi magistri mei, quem fides,
 et reuerentia causa uocamus) dicitur videtur de se fonte creaturae, quae
 certe consilium si sententiam improbandam fuit, sed honoratior uidentur
 in minas illa datus, et ingenij gravitate praecavisti, atque ita sua
 flammam huc solis, tam uel uel uel, ad materiam fructibus longora dicitur.
 tis. Postea autem, saluati-ble anno 1688, ea primario et meo iudicio, at-
 que a multis uel uel, pro singulari eorum libere uel uel, in
 fide.

1689

publicis questionibus me Decretis, iam bene eximium in istis controversis
rebus solutio, omnibus vel approbantibus, vel censuris in reprobandis
libris disputabat; atque tanquam nullo respectu deus non anno
in ecclesiasticis disputatio illam licentiam publicam obtinuit.

(latens)

anno 1655. prodijt Cornelius scabellus, et alexandrinus filius de libe-
tate sui, Rector D. P. S. de Rhadenovra; qui fuit magnam
notam ante partem probare videat, adeo tamen vel timide, vel non
valens, ut in ipso disputationis 2^a quæstio ita scriba admodum,
In hac disput. nihil diuam plebem quæstio partem, de obsequi
2^a huius tamen sui debitas, seu nimius timor si inuenit, ne aliquid
vulgaris opinionis nominare nihil scribat quærit: qui propter illi
tam vero animo reprobandi, atq; ex notis immutatis quæstio de
censuris.

Pro istis q. scriptis, et censuris conueniendis tunc notare oportet.
2^a est sententia, ut a P. Rhadenovra explicata in multa articulis
qua mihi nullatenus probantur; quælibet sunt, quæ de modernam cogi-
tatione, de quantitate dictis, atque de diversis numeris non fuerunt.
et fortassis illa censura in unam, aut alteram partem, et totam partem
opinionis maxime reprobandi. 2^a est, censuram illam proca reuocatur a
à qua propterea nihil deinceps è timendis. 3^a est, censuram ab eo au-
denter in partem videri, ut non vultis, nec vel quæstio, vel opinionem
tam forte perit: quandoquidem nemo tam. Rector fuit illi, qui in
P. S. P. S. et alii quæstio in hominibus quæ, nec vultis, nec in ab-
quibus creaturis, inentias sine articulo et existente quæstio, in do-
ctis illud esse dimittitur, intelligitur, nec vultis, et in P. S. P. S.
et quibus factis delectis conditionibus, censuram tunc ostendat.
in hoc autem in quibus quæstio vel vultis, vel eadem in hominibus
sa est.

Præ istam in vultis in maxime deinde appensatione huius
uanda sunt. 2^a hanc notam, vultis si est de huiusmodi vultis, sed
ut nonnumquam ab ipso dicitur: vultis vel a huiusmodi vultis, tunc
tam, vel saltem a nomine hactenus impugnetur. 2^a quæstio huius
et vultis sit vultis argumentis vultis: vultis ut vultis vultis, in
quæstio omnium vultis vultis, vultis si est maxima, et vultis
quæstio vultis vultis. In quibus vultis vultis, vultis vultis
vultis.

gradibus, sua ingentem molem, et librum difficulte abeasus a
 hac sententia abesse solent, contra eorum vel operantur quilibet
 posse: de quod hinc instrumentum ea reliquit omnibus, pax pacem
 ha est. *33*, quod graviter notavit *P. Mont. d. 11. n. 6.*, nonne, in tra-
 gnique, et hinc in p. quod, cuius quodlibet innumeris alij
 asserenda e, illud quodlibet considerandum, ee, an em, de quo alij
 theologici disputantibus primo instrumentis, secundo et maxime eno-
 dantis ubi, alijque ceteris questionibus conformis sit? hinc autem
 fructus eo nota sunt, recte promittunt, ceterisq. omnes experientia,
 praesque circa dubium, ratione, et genera decretis, ac sententias, ut in
 hoc ipso tract. si semel cum veritati, et veritati bona percipimus.

Capitulum 7°
 infine, quae connotationes istas, quae a Deo qualiter denominativa
 distincta dicunt, si affirmamus ee divina substantia per se ipsas in-
 trinsece unitas? *24*, me quidem aliquando inclinavi ad illas
 opinionem affirmantem: tunc quia sic videbat, facilius deesse, quae,
 modo denominatio cum illa se distat, et immanens constituit qd
 factum formale truentis per intellectus, ee totum, in quibus videtur
 omnia constitutiva extinxi truentis per trinentem. *25* item intrinseca
 ee sunt: tunc quia illa hinc, et immanentia quae se videtur. *26*
 similitudinis, aut mutabilitatis contraria: quodam etiam in tempore
 habent trioni hypostasis, atq. substantia hinc vera se mutabiles,
 aut similitudinis noverunt phisica coniungit. *27* item qd hinc ee
 la accidentalis vel substantialis modo conditionis quae amaret, ee
 quia aliquam entitatem et perfectiorem in denominatione connotandi
 hoc unita denotant, ut denotet omnia unitatis hinc, deo ee trinas
 eismodi affirmare si audeo; si vero alius dicitur aude, per me
 licet.

Disputatio 7^a
An Deus sit cogati pura omnipotens libere?

Sectio 1^a
Deus et incogati pura omnipotens libere.

Res e om:
 quum fore theologiae constantia sententia, quum in operibus
 etiam in fundamentis maxime variare videntur. *28* *29* *30* *31* *32* *33* *34* *35*
 videre licet in *P. Mont. dij. 4. sec. 3.* Ego autem multas praesentis
 tunc

teris, vel quia habent doctrinam inordinatam, vel quia inefficaces
sunt, ut non possunt efficiere, vel quia operantur modo inordinato,
sicut videtur de his deinde.

Ea quidem est: Deus vel habet con-
suetudinem cum creatura ut futura, vel non habet? Si 1° q. 1^a ponitur
illam deest, ut amat, ut omnibus est in confesso: si 2° q. 1^a Deus
etiam habet affectionem potentiam volendi eam creaturam.

Epistola 1^a
Causa 1^a. Divina voluntati necessaria omnino est eadem rem vel
bonum quod volendi. p. induit. hinc ad rationem libentis debet crea-
tum per liberam voluntatem, et habilitatem ad illius existentiam
p. forma volendi etiam determinatur ad essentiam et concitorem
libere volendi bonum, per quamvis creaturam rationis pri-
mum per se. 2° si hinc potest velle eam Angelus formati
et creati, ad illud certi determinatur per connexionem cum crea-
tura Angelus, sicut determinatur ad volendum Angelus per connexionem
cum Angelis: atqui velle creaturam Angelus, hoc velle ignem Angelus
idem effectus ut volens, vel formati, vel creati, vel volens
equivalenter, ut potest, et tunc experimentis apud omnes constat.
p. Deus per connexionem cum creatura Angelus determinatur ad velle
liberum Angelus. Sed connexio cum creatura Angelus est ipsa creatura An-
geli futura, nempe negatio determinationis potentis, et excessus cum An-
gelo q. per se ipsam ipsam creaturam existit. Hinc p. hinc ad creaturam
libere volendi. 3° se potest quod Deus vel habet connexionem
cum Angelis futura, agnovit potentiam Angelus in futura, non negat
futuram q. si potest est etiam potentia volens cum futurum. de
terum argumentatio nostra ut deest, totum est illustris ad hunc
apparuit.

sectio 2^a Argumenta contraria

Epistola 2^a
Sicut non nulli dicitur de adversariis, quibus non facit. facere
vident. Martinus, Pharisaeus, Sapphirus, et Pharisaeus, non
de Caesari, et Albulda.

Primum autem, et aliis non habet libere
volendi est illud: deest, potest, hinc est q. potest ad hunc:

tendi

si, vel imperari per aliud decet; omne enim decetum est reflexe
amabile a Deo, tum quia bonum, tum quia referibile ad finem
deum, tum quia eundem conditionem cum aliis decetis procedentibus im-
perabilibus: tam tandem nam in nobis etiam inveniuntur actus per ali-
um amabilem vel hoc. Sed si imperat aliud finis decetum, vel si
imperat? si imperat, de hoc imperio itaqua rogamus, an reflexe per ali-
ud, et de isto per aliud, et a quo sine fine imperat? quod dicitur sine in-
finito videtur decetum prosequi affirmari si potest, nec etiam negari
valet prosequi, nisi tamen in aliqua parte omissionis interitus, que
rationem istam decetum praecidat: si si imperat, iam pro in ipsis fami-
lis, et omnium actum imperantes per omissionem alius reflexi, et se-
cundum impedire dicitur. *Quod*

Respondetur ad unum Reg. et alios, arg. quibus
efficax fore, si etiam pari robore contra quam omissionem si milita-
rit: quare quidem de ista parte omissionem interrogari quoque valet,
an imperatur, ut imperari potest, vel si imperatur; alio quidem, ut
assignata quilibet omissionem de nouo imperari, et omissionibus
similibus calculatione et materia disputetur: quapropter utramque
tionem si videtur infinitum omissionem prosequi. Hae tamen instantia
ex infinitis actibus imperantium omissionem denegat debiti mihi
conceditur, quia factis dicitur ponimus, omissionem si se impe-
rabilium, seu reflexe per aliud decetum amabilem, quam actum
ipsum prohibitionem mundi decernentem: etenim ista omnia utra-
que si et aliquid intinsece tale, sed duntaxat ens rariis a nobis
apprehensionibus, et iudicium affirmativum percipi solitum; ideoque
nova omnia si est reflexe amabilem, et propterea per se ipsa om-
nibus omnibus imperii distinctis defectibus. *Sup. si imperi; im-
perio igitur prosequi magisque omnia praecidit.*

Respondetur 2°
per prohibitionem positivam imperandi posse impediri illa imperio:
tum ceteram modo, quo Deus utitur. Sed contra consequunt
1°. huiusmodi argumenti, nam ista voluntas etiam est bona, appropria-
bilis, seu imperabilis per alium actum. 2°. nam ea voluntas imperare
si potest sui imperium, quare quidem, quodum exercitium existens pro-
hibeant potest impedire actum illi, qui si adesset, existeret pro-
prio; nullus enim effectus, vel terminus potest impedire exist.

nd.

hac causa, vel similibus: Imperium autem antecedit per suum
actum imperatum deinde istius cause, vel ratio.

Respondens 2° pp:
Nihil est decretum secundi talis conditionis, quod per se ipsum in-
tervenire habeat esse immediate. Accursum, etque ita ubi a bona
voluntate ita immediate, ut nullus possit aliter imperare, excedere,
eo autem posito decreto, tam si sequatur. Omnis habere, sunt alius
impedimentum actus imperantis. Lateorem adveniens istum respon-
sionem eodem modo, quo adveniens procedenti, imaginant, seder-
ant.

Nos tamen astrictioribus, has duas probationes respiciamus alio
efficiat. 1^a quidem, nam ut in nobis, conditio potest esse dicta
fieri, nobis in conceptu, sufficienter, et tunc concludit, ex ipso de
substantiis potest, si habente requisitam, denon videm pro anas
eo, seu defectu formali potest; aliqua ideo imperabilis. Si e^o nihil
est potestibile in decreto imperabilis: decretum enim imperatum
ita efficitur reflexio amans eo tenet, ut potest in excedit
decretum amatum: q^o tunc nihil videtur potestibile est, nihil etiam est
imperabile. 2^a ubi potest rationem istam prima responsione
com: nempe quia decretum immediate inhibere habere
capax est, ut imperatur per alium (sive imperium debet, sine
longuam immediate libertate), in capax, in quatuor, si per motu
liber, et tamen si parci potestatis ne videtur imperabilis illud
quod potest ignis imperabilis vel potestatis, vel detestabilis: sed
per causam obiecti in capax terminandi tale imperium, atque
ut potest in a scientia necessaria, impeditur potest potest
ut tunc voluntas generalis imperabilis illud imperabilis de de-
creto. suo istam potest in nobis aliter efficitur. hinc, vel
saltem ex sua natura debet, ab alio imperari non potest.

1° scilicet. ex suo modo ten-
dendi ab alio indeter-
minabile: in capax.

2° arg^o
in voluntate creati, si repugnat pure omnis. q^o neque in divina
transcat modo ans, et neq^o sign: q^o in voluntate creati omnino
constat per carentiam utriusque formae, amoris subiecti, et volentis:
que certe carentia deo repugnat, ut quod necessarius omnem con-
tinuam, seu perfectionem habenti, et aliunde necessitate naga
nato, vel cum obiecto, vel cum eius carentia: P. autem, tunc
reficit

afficit ad amantem, et non ad illius concitum, ut in vera
probatione condicione.

§. 3. Libertas contradictionis duo neganda
sunt: sed hac exacter inter actum, et non actionem, sive omissionem,
sicut Libertas contrarietatis inter actum, et non actionem: §. Deo
venit libertas omissionis. Primo nega Maiorem: Sufficit enim
Deo libertas contrarietatis, sive quodlibet, solummodo scilicet, contra
Sentiendum; quoniam ipsi videtur sit Libertas contradictionis et
exorcitij: §. 2. distinguo eandem Maiorem: Libertas contradictio-
nis, sive actus vel omissionis, et sive actus, sive formalis, vel negativus,
aliquo directo, veligo. Deo enim convenit Libertas in illam solummodo
et volendi, sicut dicitur, quae contrarietatis, et secundum quod a se
pellatur; totum etiam volendi, et non volendi, seu amorem, quod
contradictionis respicit, sive actus, sive directus.

§. 4. Deo si
videtur, habere actum positivum sicut dicitur Deo non esse deest: ut
omni alio mundo non existat, significet, non habere decretum illius
productivum, sed negat etiam ratione perfectionis infinitae sicut dicitur:
etiam in ipso aggregato, seu distincto ex decretis positivis con-
trariis non adesse infinita bonitas, quae plene, et totaliter in ipsa deus
sua gratia non respicit. §. 5. Deo potest impedire omissionem
sua omnia decretis positivis. Maiorem rationem in omnes opinat
Minori autem idem multa negant, §. Deo omittendo laudabile non
foret, eo quod non operaretur propter omissionem. Relicta tamen haec
sunt, quae prohibitionem de laudabilitate dei moralis doctrinae ver-
gentes, nos ideo eandem doctrinam negamus, quia infinita divina
placitatio quodlibet semper in actuali omni forma positivae, et positivae
sua operatione §. forma aug. unita, vel identificata respectu non potest
in habere effectum suum solum iuxta connectionem, quam continet
ibi; ut in tenetis probatione experiebamus.

§. 6. Deo sit contra omni-
quam, ut enim Deo sit positivus respiciens, non sufficit existere ab-
sue denominatione positivae. §. Deo ita, et habens, tantummodo
sive omittat. Ad haec dicitur: §. nos autem, quae actus libertatis deus
sua denominatione positivae constituitur. §. ubi nulla obicitur
modi denominationis, nullus etiam est actus positivus.

Nego

Nego 1° ad ad quibus propter 2° effectus Dei ad nos
voluntatis et de omnibus voluntatis: p^o n^o n^o sint volentes vel
totum, vel partem obiecti. Certe; de quibus n^o dicitur. nec aut unum
aut praeter hoc loquimur, de reliquis volentibus potius exactionibus
quam quidam affirmantes: 2° N^o adus Dei ad nos ita ad voluntatem
spectat, ut intus vel aliquid, aliter, inoffensive, etiam velint,
vel specialiter respiciant bonum univocum volendi: ex q^o hoc de
causa, solo existentiā peccat, ut Deus volentem de hoc reque-
tor; aut etiam istud, solo deo impetorem. Item, si q^o
se sit bonum rebus peccandi, vel ne istius bonitas ipsorum
facit enim, et similia decreta si possunt satis concludi. Item deo
minationem consentit, quandoquidem. Deum velle sitam. Item, ex
volle eius parentem quantum, si i velle sitam. Item, quia volit
istud quibus; si velle quia ut, aut ne significat aliam quā
deum voluntatem velle. Item, qui voluntas si in caritate, qui cer-
te velle. Item, aut velle sitam. Item, quia voluntatem reque-
tum habet, sed in aliqua voluntate rebus, Item, de omnibus
na consilio debet. N^o actus autem certis voluntatem, si velle
voluntatem nulla denominatione prohibeā inagere.

In quibus infero 2°
Deum de facto si habere aliquid decretum volentem aliter, et
volentem caritatem, quod ex sola Dei voluntate voluntatem vel po-
sitivam, tuminationem stringentem excludente voluntatem. Ratio 1^a
nam in hac providentia Deus omnia consilio, seu voluntate,
seu voluntate decrevit propter electos, praecipue vero propter elec-
tos, sicut sermo dicitur. Item, ad dicit. Item, cum ab eis dicitur in
sicut p^o, et voluntatem velle, sed simul etiam et indivisi-
tor eadem decretis dicitur quod amans, reque-
positivam voluntatem, quia velle illa voluntatem reque-
de facto sunt volita.

Infero 2°. Deum tantummodo de facto habere
volentem omnia denominationis, cum qui voluntatem non velle vel
omnis, vel aliquas creaturas sine voluntate voluntatem, ex contin-
gentia aliquid voluntatem, ad aliam. Item, aut. Item, ita p^o dicitur
volentem sunt quodam libere omnino, reque-
de facto sunt volita.

de facto

detur per contrarietatem, inquam, si qua sit aliqua p[ro]p[ri]e
 actus ubi excluditur. hoc enim videtur, vel dicitur, in quibus
 istis, et quae omnino fictis arbitramur. sed quibus non est
 sit forma opposita, huc qualis, huc denominativa, a qua actus li-
 ber determinat. et complexus. nam sicut in sententia omnia possibilis
 tates admittente, ad praeiudicium quod deficiat possibilitas alterius de-
 p[er]i, iam hoc impossibile est. Sicutque denominationis illius absolute
 impotens, et negans per similitudinem, impositam negantia habentem
 volens, etiam sine forma alia denominationis ista, quae impossibili-
 tatis positiva dicitur; ita etiam deficiente, seu non existente, praeiudicium
 tionei alterius. Quibus, in similitudine contraria, seu posi-
 tiva, et ipsa est non futura; et dicitur in factibus, seu impeditibus
 illis, si de non ab aeterno per intellectus negans, et per similitudinem videtur.

Infero 2°, aut:

quando cum illa denominatione, contraria separari potest actus positio-
 nem amandi: transcendens enim videtur, etiam ad negationem ne-
 cessariam; qui est illa perfecta complacentia, quae Deus in quacumque
 etiam voluntate potest in se complacere videtur. potest, licet ipsa con-
 grua. Deus enim si potest si complacere in quolibet accedente nobili
 sui nobili, aut voluntati. Accedit, dum libere cognoscere ipsam non
 voluntatem, et cum ea scientia non indiget alibi determinari, quae
 ter ipsi obiecta, seu voluntatem; illis non potest deus si complacere
 et in scientia sua illius voluntatis, quae se requirit ad negati-
 onem ad se ipsam huiusmodi. Ex his itaque inferitur, potest quae
 iterum respiciat hanc voluntatem suam huiusmodi voluntatem
 si quidem de omni non potest si esse etiam scientia sui ignis. Et
 scientia non potest si esse complacentia sui; imo et ipsa in omni
 quae, ubi potest identitate omnino cum ipsa voluntate dicitur.

Desunt 3.

De immutabilitate, et immutabilitate. De voluntate
 huc, an deus possit mutare, vel desinere de-
 creta sua in tempore.

quae sit ista vol-
 untas, quantum, et ubi conueniat multis traditis; quaedam
 praecedentibusque dignitate maxime agitur. Sed quae triplex huius
 voluntas

Voluntatis mutatio exigibilis potest moralis esse, de qua dicitur
 seu facta; phisica, seu propria; et metaphisica seu inchoata;
 triplex etiam est dignitas, annus, et pars.

Secus 2°
 Mutatio moralis Dna voluntatis respicit.

Deum in
 genere maioris constantia, et immutabilitatis et voluntatis, fide opor-
 tetia certis, utique Dna perfectioni accidentia manifestas e. il.
 Le quiesce inuocare in populi tua decata, quandoque voluntatis
 voluntatis contingere in uoluntate, vel sine animi libertate, vel si-
 ne ignorantia quoniam ergo uoluntatem, quibus potest experiri, quibus
 debent. Libertas autem et ignorantia voluntatis, et illius in ius-
 tia macula sunt: ideoque in Scis. Numer. 22. dicit. Non
 e Deus quasi homo ut mentiatur, neque ut scilicet honoris ipse
 mutetur. Dei ergo et uoluntas e, et in illius. Tenent
 solent inconstanter alio non. Non ergo mutari contempsi, quibus in-
 digni humano agendi, loquendi que commutatio.

qui propter quosdam
 in dicitur. Regis dicitur penitentiam agere, aut uolens seruire, lo-
 cutis inchoata, et metaphisica e. Quatenus scilicet uel deterior,
 imo in tota, debuit delere peccatorum, quomodo enim amandis creatis,
 uel decreta conditionalia, sine promissa, sine comminatione, in
 defectum conditionis in conuersione cum deitate sui essentia
 uel tandem, quia ipse deluit, quas promissat omissas, et quibus
 in uoluntate uoluntate uoluntate. Ut autem cum perit, amittere
 dicitur quodam metaphisicam contingunt.

In hac e. Dna im-
 mutabilitatis tam firmata, tam dogmatica aspicere primum
 perit examinandum, si magna nomini caput, in nihil
 officia ut ratio d. Thomae, quia ipse in hac e. g. art. 7. uoluntatem
 ad uoluntatem mutabilitatem, et uoluntatem, et. Et hoc nomi-
 ne a pristino ad primum, et uoluntatem delectum. Quod si in-
 officia e. reuocatur, quibus est et multa, que a theologo in-
 cumferunt, profertur ratio: Ceterum quia non e. uoluntatem
 impossibilitate mutabilis uoluntatem, que longe minus e. quam me-
 ralis, et theologica, huius etiam reprehensio explicite manent;

ideo

hinc enim examen ad 2^m d. q. 2^a et 3^a remittitur. quoniam
certe compendij in ethico sum sine dispensatione suamur: tunc quia
iam non evidentem rationem impossibilitatis mutationis moralis
et definitivae (quam scilicet dogmata damnant) assignavimus:
tunc q^a tam d. Thomae, quam aliorum rationes, et haecque pars com-
munit vult, et patientem asportat, siquidquam probant, perma-
nere tenent.

Sectio 2^a
Mutatio phisica, siue incognita, et definitio decretorum
propria etiam Dei voluntati repugnat.

Mutatioem
phisicam appellamus illam, quae licet certa Dei immutabilitate
de ignis phisicis remouetur, non tamen adeo inevitabili lege
videt. novis propositis, nec ad dei mores, ad nostramque salutem
pectat, ut patet, quae promissionum firmitati adversari non videtur.
sic autem mutatio est, quae Deus non volente ad se habet, seu
i contra, transiit: et quae in tempore decernere incipiat, quod ad
aeterno nec firmum, neque non faciendum determinaverit: quia
propter in hac mutatione, quam vegetivam, seu contradictoriam et
abellere volumus, nulla continet. Mutatio retrahit, ut patet,
in nobis passim, et incipientibus, et repenti ab exercitio illius
sine ulla phisica mutatione retrahit. In 1° d. p. mutationem
sive a phisico propria adeo quod phisicos constant: adeo etiam
in phisico decretum, vel scriptura, vel contexta, ut sine venient
contrarium affirmari non potest: quapropter phisica si non de
sumit sui, quam se eius officii gerendum, controuertunt.

Sanctus
aus. oportuna testimonia legi solum in 1° Mont. itaq. 1° m. 1.
oratione vero simpliciter dicitur. Tris lib. 12. Contemp. cap. 15. quae
quam igitur sit comminatio repugnantia ratio, praecipue dicitur
tametsi.

Qua 2° d. Thomae q. 10. art. 2. et ita habet. Voluntas nec
quit se novo incipere aliquid velle, nisi vel quia obiectum incipit
sit et illi bonum vel mal de novo caperet quae bonum, praesentia
verbaliter. 2° autem contingere non potest sine intrinseca mutatione
ipsius substantiae volentis: prope enim mihi bonum est melius, quia
modo

modo incipit a me haberi, aut aliqua consequentior dispositio possi-
deri. 2° etiam fieri si possit sine huius Intellectus ignorantia, cum
q^o hoc tam intima est substantia mutatio, quam ignorantia repugnat;
repugnat quoque incipitio, deinde que voluntas.

Hac tenore ratio magis
vix Aristoteli displicuit, ut P. Suarez. disp. 70. Metaph. sect. 9. n. 57. at-
que in huius libris solent. post. Aristoteli, et alii. nam ad incip-
tionem Libere voluntatis si requiritur vel in dispositione sub-
stantia, vel in cognitione Objecti aliqua mutatio. Quia igitur si-
cut ab altero debuit huius voluntas, sic et pro sua libertate eadem
velle cum eadem omnino sua substantia dispositione, et cum
eadem scientia, ut omnibus e notum. q^o etiam pro sua libertate de-
ne nova intima dispositio, sicut boni voluntas, et sine nova
scientia posset Deus in tempore aliquid incipere voluntas.

Quod
illud etiam opponere possumus, quod scilicet de ratione essentia libe-
ri e, si repugnare, nisi vel impotentia actus, vel impotentia
consequenti. at coexistentium voluntas Libere huius voluntatis si
repugnat impia antecedenti, siquidem omnia, que et causa p-
cedunt operationem diu libentem, sunt huius substantia, et cog-
nitio, que ex. e. indifferenter semper sunt ad utrumque liberta-
tis existentium: nec repugnat impia sequenti: hactenus im-
potentia fundatur, et consistit in reo. Altera coexistentia incomp-
tibili cum alio; atque ita, si P. si perseveraret, et componeretur
cum 2°. si redderet illud impossibile. q^o cum casto, quo
Deus amorum incipere diceretur, si supponeret, in sensu com-
posito dicitur deus non aliquid incipere, si videt. a. P.
Thoma huius communitate si repugnancia illius incipitio.

Similiter
opponimus, quod etiam ratio illa quia cadit. e. circa volun-
tatem eadem; talis circa increatum reputanda si est. tam q^o
causa amando libere aliquid novum, bonum, nisi intelligitur
adipiscit; atque ita nullus videt. habere motum, quo rational-
liter moueat. ad novum formandum eadem, nisi cogniti bo-
ni si mutat; maxime cum melior cognatur e. consilio repu-
danti. at diu volentes nullus sibi bonum ea amari caetera

adquirat

aliquit, sed ea sua natura libertas: eas decernit. q. potest pro eade
 libertate, quicunque eius amplexibus non indubitate. Nam in
 qua etiam in sententia D. Thomae, ut arbitrat. Thomae, ubi
 creatam tam sicut, quam sicut determinari non potest ad aliquam
 electionem, praeter illam, nisi illa per nullum iudicium quodam placito
 tamquam melior preceperat; et in sua p. sententia hoc recipiamus
 si est, etiam sicut ipse, in primo saltim. Dna voluntatis exercitio, et
 per simplicem intelligentiam regulato: similiter p. 20.

2^a ratio est aliquid iterum, per
 imitant. D. Thomae. d. 13. re. 6. et alij. D. Thomae, nempe sicut id est p.
 se in tempore sua formae decernit, tunc relinquere, quia ipse in
 sua substantia intrinsece mutaret. Nam cum velle divinum sit
 ipse Dei substantia, non potest illud sine velle inactione existeret
 in tempore solitari. quod illi opponas celebre incarnationis ex-
 amplem, quod scilicet in tempore finit minimum intrinsecum factam
 humanitati ad verbum, et contra: quia propterea verbum ipsum
 mutari dicitur, si inquam, ita opposita, facile respiciunt ex-
 cere se vident; quia quidem inquirunt, sine hypoth. si est ipse
 Dei substantia, atque ita nihil finitum inesse; sedis ut vol-
 te, et velle Dei quod propterea non mutaret, aut deficeret sine
 principio et fine alius sicut veluti particulari. Dna scilicet.

Ceterum vero ista

in primis supponit falsam, et videri inquam commotantium debi-
 nam; quam satis superque disp. 6. impugnabam. Deinde sicut
 velle Divinum est aeternum, quia identit. cum aeternit. ita est
 quia identit. cum aeternit. Dicit, debet et e. velle; et tra-
 vium si est comparatione scilicet (creatoray) quia impedit ad
 quam habitudine, vel denominationem, velle, sicut ista inclu-
 dat, sine tantummodo constat ignis creaturas divergentes: q.
 similiter decernit, seu velle Divinum aeternum non est, quia impor-
 tat habitudine quamdam terminata ad temporales creaturas.

Præterea

in sententia plurium, quicunque vero ista, creatio consistit in
 Divina, et aeterna voluntate: et tamen non vident Deum ab aeterno
 creatoris, seu creantis; sed potius in tempore huiusmodi
 igitur denominatione, quatenus scilicet respicit creaturam in tem-
 pore

per incipientem. q. quous Velle Dnum sit Eternum, in
se et ubi in abstracto, praesentat tamen in secundo hunc
voluntatis noni. creaturae, et locus respectu constituti dicitur. hinc
idem responsio hac 2^a solum disp. n. satis colligere videtur. Itaq.
in praesenti rogamus: quare nimirum aliqua delecta Divinitas n.
possint eam spectatam conditione scilicet, ut licet reliquos crea-
tura debeat esse; hac tamen de specialem sui constitutionem, et
rationem habeant tunc incipere, quando ipsorum objectu creatura
etiam incipit: sicut Deus Dominus e, n. tamen ab aeterno e-
rat iam Dominus: idem de creatore, et destructore dicimus:
idem deum de amicitia, et inimicitia sua aperendum videtur,
ut in 3^a disp. p. Annus explicabitur.

3^a ratio e illos, qui actuum
Dei libere terminaciones cum sua substantia recte identi-
ficas opinantur. ubi videlicet affirmant, omnem terminacionem
vel non existere, vel de aeterno existere, nam cum dicuntur (si-
cut etiam amonitas) sit formalitas n. repugnans igni termina-
tionibus, n. potest non ubi intercedit incompatibilitas scilicet
ad 2^a p. ubi magis opponunt, aut dicunt necessarium, et contingere,
q. eternum, et temporale: atqui si ubi factas n. ab aeterno idem
reali cum substantia natura, terminatio delecta e in se temporale.
q. etiam n. ab aeterno idem: reali cum substantia eterna, termina-
tio delecta potest ee temporale. 2^a quoniam quous terminacioni, cui
n. repugnat formalis eternitas, n. potest imaginari incipere, seu
temporalitas; at alius terminacionibus, quibus n. ita est propria, et
intrae ratio sempiterna, indisp. ubi delecta, optime ex-
captionis formalitas quadere potest. quod aug. talis terminatio
non potest, adveniens n. explicuit; quod ubi habitandi requi-
sit, atque igne argumenti contrariis offendente peruenit; hinc
satis indicat, necessitatis Divinae, et contingencia delecta: co-
sum possibilitate, praedicta terminacionis offendente videtur.

Penam hanc
eamdem sententiam, testiamus rationem insuperatam, ego dnm sic
quomouere curabam, (quoniam videtur, et n. amissa illa termi-
nacionis identificate doctrina) nempe, quod quous realiter idem e
cum deo aeterno, etiam eternum e in se. sed formaliter videtur

con.

cum auctore, tum ratione: auctor quidem in primis Augustinus.
 in Dial. 121. post longam, et elegantem identitatis diffinitionem
 addentis: quid est Ignis? hoc semper eodem modo est; quod si
 modo aliud, et modo aliud est. quid est ergo id ignis, nisi quod
 est: quid est quod est: quod aeternum est. nam quod semper aliter, at-
 que aliter est, non est, quia non manet. non omnino non est, sed non
 me est. Breuius, ad huc et clarius, ad remque veram proximam
 accedit Cyrillus 8. in Julianum. Quod 3°: quatenusque sunt, apud ignem,
 perfecta sunt, ut sit omnino rejecta, nihil habens, quod non sit de-
 te, et quod beatum, non non adquirentem, sed in omni seculo. Dionisius
 in hanc g. de hinc non hinc. sic perperam loquebat. Non
 substantialiter aeternum et immutabile, in se ipso manens semper
 secundum eadem, et eodem se habens modo.

Ratione vero sic argu-
 mentabor. Decretum tempore Deo demeritatem realiter, intelli-
 gitor a Deo producit: At quidquid a Deo realiter simpliciter pro-
 ducitur, realiter etiam simpliciter distinguit: Et decretum tem-
 pore Deo demeritatem realiter, a Deo distinguitur, quod cum a
 seipsum distat chimeram, non potest si arguere invidenti deo
 si in hancionem. Atque, quae sola producit explicacionem. Sic illa
 accipit: quidquid antea realiter non erat, et modo realiter est
 et hinc et realiter transitum facit, producitque propterea dicitur
 te illius, qui eiusdem transitus principium est, ut inducit. expe-
 ritia, alitque efficiat, deo modo demonstrari hinc est. sed de-
 cretum tempore adveniens antea realiter non erat, et postea rea-
 liter est. Et realiter simpliciter producit: atque ad hoc simul
 demeritatem, et distinctum est. Confirmat: si hinc hinc in
 alitro in hanc reali non exhibet, postea eius transitus non in-
 videt, sed realis fuit, sicut etiam realis est, si modo realiter op-
 portita existentiam accipit. Et cum hinc tempore incipit in hanc
 standi, temporibus realiter non existit, postea si per hancionem
 per realiter transitum, egreditur.

Haec fortassis placitura sunt Aristoteli;
 illis qui terminations decretorum realiter realiter est negant.
 Ad hoc in primis neque respondere, neque admittere, neque permit-
 tere tantum chimeram volo. Deinde sanctorum testimonia in gene-
 re

re quodam de identitate, id quod vere verum, atque possibile supponitur: quia verum in responsione respondentis implicatio inchoata inchoata est; et quia propterea hoc manifestum, nempe inchoatam, et possibilem inchoationis decretum colligere promotionem inchoatam erit quod androtem verum identitatem separationem illam. Sicut Aristoteles dicitur quod in aeternitate a parte ante non admittit: abunde vero sicut verum separabilitatem decreti a sua natura, iuxta illos Auctores, et actum ab eorum constitutionem admittit. Quodammodo identitatem, procul dubio eandem completam verum, actualiter iam separatio: nam ut eadem dicitur, ac forte notum est, et dicitur. 6. aduersus istam decretum constitutionem respiciamus, quod potest realiter distinguere, iam realiter distinguatur, sed separabile potest realiter distinguere, quia potest realiter actu separari. Et si actu realiter distinguatur, atque ita sit ultima procedentis responsionis, restatque ratio impugnatio, atque potest omnium rationum circa rem totam positionem.

Eodem autem modo respondendi species inchoate proponimus illam, quia usus est. Sed de Moderato in manuscripto. De potest. Sicut, quoniam quia satis acutam praesentem voluit. affirmat sicut, hoc nichil ab aeterno digniore, nec in tempore aduenire bonae perfectionis: perfectio autem inchoata inchoatitate, seu terminatio inchoata, non quidem in magnaque secreti et notum ab alia accepta, sed in digno dicitur inchoatitatem, nempe volitionem, et inchoatitatem mundi: propterea si ab aeterno deus inchoatitatem, neque volitionem quod dicitur in tali tempore mundum exerceat, iam ab aeterno caruit aliqua perfectione, quam postea in tempore inchoat habere, quod est contra factam suppositionem, et contra praesentem ipsam illam propositionem, quia deus inchoatitatem inchoata tenet.

At neque hic dixeris inchoatitatem: quia notum est non solum quod inchoatitatem terminatum contingendum cum divina inchoatitia, neque quod affirmet perfectio formaliter suorum inchoatitatem terminatio; et tamen non consistere in magna ipsa, sed in inchoata, vel in inchoata; tamen causa duplicandi quod quia duplex quod primo inchoatitatem modo est.

Prior, quia perfectio

opponit:

oppositay terminacionem considerare in hac, vel in illa contraria,
 ut dicitur in necessitate naga dicitur, vel illius dicitur: sicut
 dicitur & in tota dicitur dicitur ut dicitur, & eius causam
 & natio dicitur pagam negant mund', vel eius dicitur
 sed naga dicitur, inter duo dicitur omnia dicitur, salt-
 non in deo dicitur pendentia, & ipse dicitur, & dicitur ac dicitur
 naga volens, vel nollens mundum, n' e' velle, aut nolle mundum,
 Ad aliquid antecedens, dicitur nollens naga dicitur, naga dicitur
 sit velle, naga dicitur nolle mundum: quod etiam in nobis dicitur
 et dicitur, naga dicitur naga dicitur, vel n' dicitur dicitur
 et ipse velle dicitur in actu primo dicitur, quod dicitur
 & omne dicitur libere dicitur: & dicitur dicitur termi-
 nationem n' in aliqua dicitur, sed in ipse dicitur dicitur dicitur
 dicitur: atque ita dicitur in dicitur a parte ante dicitur illa
 dicitur terminatio dicitur, n' ideo aliqua dicitur dicitur
 dicitur dicitur, et dicitur dicitur dicitur dicitur.

Difficilis autem
 dicitur causa & quia sicut dicitur idem dicitur dicitur, et naga
 dicitur dicitur dicitur dicitur, et in dicitur dicitur dicitur
 dicitur dicitur dicitur dicitur, ad dicitur, ut hac sa-
 dom sit in dicitur, ac in dicitur: sic etiam dicitur dicitur
 a parte ante, et dicitur dicitur a parte ante ita dicitur dicitur
 ut dicitur dicitur n' dicitur, dicitur dicitur dicitur dicitur
 dicitur dicitur, non dicitur, sed dicitur in magna dicitur
 dicitur: & dicitur in illo dicitur, dicitur dicitur in dicitur dicitur
 dicitur, n' ideo dicitur dicitur dicitur, naga dicitur ac dicitur
 dicitur dicitur dicitur, dicitur dicitur aliqua dicitur dicitur; siquidem
 dicitur dicitur dicitur tam dicitur pro dicitur dicitur, dicitur dicitur
 dicitur dicitur a parte ante, in qua dicitur dicitur dicitur
 vel n' dicitur, quam in dicitur, dicitur dicitur dicitur.

Ad hanc
 et difficultatis dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur
 dicitur, qui dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur, in
 dicitur ac dicitur dicitur dicitur, et in dicitur dicitur dicitur
 dicitur, aut modo aliqua dicitur: nam cum dicitur dicitur dicitur
 dicitur, apud dicitur dicitur dicitur dicitur ac dicitur, atque

in

in aeternum durabit; eam temporalitas deliquit constituta
hij, cui creatur, non poterit praestare, ut deest illa tem-
poralia sunt; aliter enim omne decretum deberet esse tem-
porale, quia si tempus finem, quam aliud ex temporali debet
quo constituitur. praeter propter vel omnia, vel nullum in tempo-
re inchoare; aut delinere debet.

Verum haec si tam difficultatis est
ratio, quam ipsa difficultas est: quandoquidem sententia illa,
et domo atque constitutio id aut gradum, aut insuperabile
fieri unice contra se habet (ut disp. 6. sect. 2. vidimus) quod
scilicet non unum certe, aut alterum decretum; sed omne imperator
est cum incarnatione, et deitatem temporali; nam cum nullum decer-
tum quicquid ad aeternum, et in aeternum habent omnia intrinse-
ca sui constituta, nulli, etiam in ipsa incarnatione intrinsece con-
sistat, et ad aeternum existens. quae difficultas adeo illius sententiae
haec, prout, ut ex ipso dno nobis Philosophi sermone ingenuitate con-
fitemi videmus, decreta divina secundum denominationem libe-
ram et in sacro inchoare, atque cessare in tempore; illi autem d.
S. Hieron. disp. 20. cap. 1. et P. de Jure Jur. de Jure. de Jure diffi-
cult. 2. et sequens haberi aliquos antiquos, ut P. de Jure Jur. de Jure Jur.
Majorum, et de Jure Jur. Inno. pariter de Jure Jur. contra decretum
Inno. et J. tenere potuimus, eo quod nulla creatura deest huius
constitutiva scilicet aliquam limitationem quandam longi; atque
deus nec scilicet, nec illius in eius deest decretum.

Proterea ratio
illa, atque responsio disputamus eorum atque si videt: quod
enim si de omni decreto, sed de aliquo, et si scilicet: rogare
omnis enim admittimus, sed aut quam partem temporalem con-
ducere posse ad aeternam denominationem; neque tamen si po-
terit, inchoare, quae temporaliter habent se esse, saltem illud
permitti ad temporalem, et inchoare aliquam denominationem
ut in dominio temporali dei, ignoscere ad creaturam coexisten-
te contentans omnino est.

Sectio 3^a

Duae officationes rationes, altera ex Patre Suarez;
altera ex nostri principij decretum.

Raycus

Magnus scilicet d. do. Met. sic g. a n. 58. postquam adscri-
psit, nullam immediate conformiter dicit, substantia phisicam,
et entitativam mutationem ex imaginatione, aut delectatione de-
lectoy inferri; optimè tamen probat inconstantiã aliorum, et mu-
tari morali in dicit voluntate sequelam: indeque incipienti, aut
desinenti delectoy capere impetum e colligit. Probationis autem
suma hæc est: voluntatoy n. voluerit partem aliquam delectimi-
nati, quando potest, postea vero illud ipsi, et fides delectoy
aliquale levitati, et inconstantiã genus e: n. quidem proxi-
mum, et quale in decreti revocatione delectoy dicit, sed quantum ad animi
inconstantiã, postquam electio contempta refert. Homines nelt,
qui sententias nec differunt animo quã in seipso nelt, delectoy
hoc audent, aut sciunt, indecisos, inest, utiq. Accurati-
ores appellamus: imo in quocunq. Magistratu dicitur, per qui
ad posteriorem tempore dicit, sententiam nec remittunt vel
sunt pusillanimes, vel ut suis imperator negligere solent: sit
Quis nec ullo vel sui, vel verum agentiam incommo-
tentiam voluntatis nec ab eterno, deque in eternum profere
poterat, ut orbis evidenter e manifeste: ita q. scire debuit.

Quidam
iste dicitur firmari valet e: nam Deus ab eterno concepit
ea ipsa decreta, quã si adessent, existant in tempore: utiq. in
delectoy suscipit, magis, quam nos, ignoramus: sed
cognoscens, quod ipse potest habere sit, nulla ratione potest de-
tum illud respondere: quia ex suppositione sibi dicitur eter-
na, iam n. e magis immo: sicut, quam si ab eterno etiam
delectoy q. postor apparentem dicitur dicitur amplitudi-
nem, nec postor caritoy, et nobis familiare desiderium refer-
randi in posteriorem aliquam libertat, n. e nec videnda q. dicit
per incipienti dicitur nec in tempore.

Scimus q. nam ea ip-
sa denominatio, seu dicitur, que ab eterno supponit q. dicitur
existentiã dicitur dicitur, seu libertat, ac que solo q. dicitur
incommo- dicitur etiam erat ad existentiã dicitur illa
quam qualiterq. fuerit denominatio, seu dicitur libertat,
n. dicitur probat connexionem cum creatura dicitur, nam
etiam

etiam tam ex parte Dei, quod singuli creati idonea quidem
 orat ad habendum ipsam scientiam Dei amantibus, et creatoris
 amata: ex parte ipsorum Dei, nam igne, opax e, ut liber
 amet credat: cui tunc exercitio totum deprecari potest
 rationem, et delectationem cum objecto, quam satis habere in illa
 scientia suppositis omnes gloriamus: ex parte vero objecti cre-
 at, nam illa mens, et habitudo in scientia delecta confi-
 tutio, que propterea, ut objecti libertatem integram conser-
 vet, non ad ipsum amandion, sed ad pure cognoscendum in per-
 uire dicitur; verum e denominationis absolute, et in mens
 quam quodam beatus, cum suo objecto creati mensa: illud
 consistit in ratione amati, pro eius scilicet variis ditione, po-
 sitioe nimiam, aut graminis: ita ut inquam, ut in ditione
 tota per totam astante differens neque Dei sanctis, aut po-
 nitentiam, neque hominum libertate creatat: **2°** Deus in po-
 testate ab eterno in suis decretis suspensus e, nisi etiam in
 sua scientia suspensus fuisse, et quasi tentando procedere credat.

Dico 1° si
 Deus ab eterno per actum tantum imperii, atque reflexionem de-
 cretaret, se habiturum, aliquid aliud decretis in tempore, et
 positione, et consistentia temporali huiusmodi actus imperat
 nulla aequi potest inconstituta species, et una menti inderi-
 no, quod eadem illud tantum intra suam voluntate Dei
 decretis, quod iam ab eterno in animo, atque deorsum habuerat.
2° Deus per imperium illud eternum vel remanet cum aliqua
 libertate, altem ad dirigendum in tempore suum ex actibus impera-
 tis, vel in remanet. **3°** fingere non potest sine aliqua voluntate
 tantis inderi, quod eadem ab eterno Deus in suspensio habu-
 set, quale tantum in tempore delectatibus sit imperatibus a se decretis.
4° autem foret omnino suspensum, et obnoxium; tum quod aliqua
 etiam fingi potest decretis immensum imperans aliquid imper-
 rat in hoc finis circumscriptum a se, nam ubi Deus
 sua voluntate ab eterno omnino delectat, iam habet omnere-
 quistis complementis, ut in genere libere exercat, quibus con-
 ven potest.

Dico 2°: omnis aliqua sit menti inderi, quod

Deus

Deus primum in poterat si decesserat omne obitum aliato
a se deum; sed nulla videt. in principio cogere in tempore a de-
cretis aternis, maxime vero postquam dei vera delecta iam pro-
ducta fuerunt, sine quo iam sunt a deo destructi, nempe in
nobis. ignorantia essentiali, aut ignorantia temporali delectabili,
si scilicet sit copulatio priori voluntatis, quod sit ita ad opus intentum
tam non sequitur.

2^a 1°. Deus cogere non potest a quibusdam decretis,
quasi per aliud traxerim illius respectum: sed hoc in tempo-
re intelligitur, tamquam exercitium formale prioris delectationis. Spec-
dam inquantum sit prius, seu in mentis indiciis, quam delectatione
decreta incipientia arguamus, reperuntur in equatione decreto-
rum temporalium. 2° 2° 1°. Non a prioribus decretis sine quibus-
dam similitudine, aut ignorantia aliqua, contentione, imperfectione
specie, delectatione, sapientia, quia id sine libertate, sed ex obtusio-
ne, inadvertentia, aut alia ratione, impotentia facimus, et ideo quod-
dam ad inveniendum, et timida mentis ratio decesserat primum,
quod sit in prima ratione libertatis receptione tam copulatum, quam
inceptionem decretorum non delectamus, et quod sit postea prioris affectus
delectamus, aut cum nobis illos non imponimus. 2° 2° 2°. cum in
deum nulla delectatione, nulla inadvertentia, et nulla ratione fac-
tigatio ordine possit, ipse sine aliqua delectatione, aut contentio-
nibus, imperfectione, et non potest in tempore a sui decretis cog-
noscere. aliter autem;

Altera autem, ex ratione principii delectata ratione, et qua iam se-
9^a in fundamenta prioris infirmitatis, delectationis, quod contentio est
si deum, et facili dilectate primum valet. Deus ab aeterno, sed habet
aliquam intelligentiam, seu liberam rationem in eorum cum deo futuro
in tali tempore, quod non habet. 2° 2° 2°. ab aeterno est libere delectatione
sui: tollitio enim necessaria, et subiectiva delectatione, ad inceptum
libere amantis per delectationem cum habitudo, et in eorum alia
qua libere delectatione amantis, ut saepe notauimus, et omnes fatenti
tenent. 2° 2° 3°. Deus ab aeterno delectatur in ratione, et amant-
is libere volentis ipse deum in tali tempore futurum: nam ut de-
7^a si semel delectatur, et omnes, qui quodam delectatione deo regunt, non
grauate

nati nobis videtur, affectus sui potius, et subiecti, sicut ab
 eterno derivatur ad liberi amantissimi creaturam, per habitum, in
 ad illius temporalem existentiam; ita etiam derivatur ad nobili-
 simum eandem creaturam, si nulla ab eterno nobis connexio
 cum ipius esset: in tempore fuit. In nullo ipse carnis divina
 voluntas potuit ab eterno non sentire, quod postea cognovit in tem-
 pore.

Respondetur, et dicitur ad 2. saltem in sententia illa, qui suam
 omissionem possibilem in illa voluntate admittunt, ratio hanc vix
 minus exponit nullius videtur esse momentum. quippe dicere quis
 offret, ab eterno fuisse carentiam habitudinis ad illud peritiam, hinc non
 fuisse connexionem cum Petro factam in hoc tempore, postea vero
 convenire videlicet connexionem, atque ita primam omnimodam
 nem, et demum peritiam mutare debentem.

Similis tamen, depre-
 sionem, seu objectionem istam omnino vitandam esse, tam quia sci-
 ti suspensio pura omnino impugnat, de omnibusque amnati more
 nec, si illius possibilitas antea cadent inficiens possibilitate in cogiti-
 nis omnino societate, utpote et cunctis habitibus regentem. tam quod
 iam pura suspensio cum illa forma intentionis dicitur, et ad illam
 in fine. efficaciter referentem. Nam totidem quia dicitur illa
 in eternitate a parte ante, in qua fingat pure distinctas, et postea
 si pervenire, et creaturam deinde, et deinde illa in eternitate
 a parte post formanda, non itam in eadem eternitate a parte an-
 te tacite, et se iam affirmat, ab omni deinde creatura, qua illi e-
 substantia in tempore parit, et in hanc. Sed quia postea hanc per
 hancm oportet complerent.

Respondetur, et dicitur ad 2. pariter an-
 nam tentationis procedit ad deinde in cogitibus, sicut per
 deinde. ratio hanc dicitur potest esse. Letam in primis omni-
 nite enim tantum rationem, ubi dicitur quodammodo, non eadem in
 quodam forma infirmitate hinc. Nam dicit ab eterno fuit in
 connexio, vel connexio connexionis cum Petro factam, ab omni et
 itam, vel connexionis connexio cum Petro factam, hinc postea
 in merito, iam Deus in eternitate factus est, et Petro factus in illi
 in illi

intra: imo & eius productivum decem fuerit ab aeterno. si car
rontra q^o Deus in aeternitate a parte post volens e, ut fuerit Petrus,
atque ut in tota aeternitate a parte ante existerit veraciter Petrus
factivus.

Ex qua nostra iam patet 2°, respicere ab aeterno ha
bitudinem intentionis cum actualibus quae in aeternum etiam vide
ret: aliquis Deus ab aeterno voluisse Antichristum judicatum, et in
aeternum postea velle, Antichristum, existere, aut materialis fuisse:
quae certe nulla et contradictoria sunt.

Patet 2°, eandem omnino im
possibilitatem intentionis, quae ab aeterno fuit, durare postea. Caeterum
forte, atque itaq^{ue} in aeternum, nam sicut via duratio eadem ten
sam, et eam esse deo semper e, quia quibus deo meritis indigeat
ta, sed plena necessitate convalidandi; ita denominatio, constitutio,
aut habitudo, quae semel existit, perseverare semper debet indivi
sibili sempiternitate, et sine ulla durandi necessitate, propter simi
lem indidit sui perennitiam detractionem.

Patet 3°, priam Abor
tatem quidem, imo unice comprehendit per hanc facultatem, et de
terminandi semel, ac indivisi existitio, unoque impetu per to
tam aeternitatem existente, tamon per hunc huius momentis (sicut
in nobis per suum et nullis instantibus) libere se detrahit,
nam si bona libenter advenit, aliudque decedat Abortu quae
cedenti succedat, iam aliquando hinc delectat Abortu, hinc
quia perierat, ut in Adamo ad peccandum, hinc quia non est in
loquut, ut in Antichristo.

Patet deniq^{ue} Deum ab aeterno se determi
nare debere in solis ad amandum, vel paterdam Petrum, et hinc
nem, unum etiam ad amandum, ut respondens Petrus propter sac
ramentum. Ratio autem e, si illud quia ab aeterno, et in aeternum, hinc
extra illius specialis denominationis, commissionis, seu benedictio Petri
propter solam, existere debet, si aliquando existit: nam etiam
quia si ab aeterno illa specialis determinandi tendentia, et libera
constitutio si fuerit, iam Deus determinat quod ab opposita co
sistentia ad volentem, illum peculiararem tendendi modum, atque inde
te nunquam habet, et volentem divina, ut in simili de ignis

Exijcti

52
sibi extrinsecus, et creati v. semel inculcavit

sectio 4.

An aliqui divini affectus, ut amicitia, et inimicitia
intelligantur, vel agnoscantur proprie, vel tantum in
HAC

2^a tertia vna disputatio, ratioque difficultatis par. In propria autem
mutacione, et analogiam incipienda, exponitur beatitudinem illam
opellamus, secundum quam aliquis voluntatis affectus, qui totus
tam in rebus, quam in abstracto eodem, immutabiliter persistit, diversos
tamen, seu versus affectus extrinsecos, et in genere causa efficien-
tis pro temporis variatione inducit: indeq; mutacionem quandam
impugnans, et extrinsecam incipienda, servandaque rationem habe-
re consideratur. quo sensu dicitur dicitur modo vna diligere, modo al-
iam deire, quia modo eam producit, modo vero destruit; et p^o
et amare, secundum ea illis praestat.

Mutatio vero propria illa voca-
tur, qua affectus voluntatis sive in abstracto, sive tantum in re-
bus incipit, aut deficit: in abstracto, inquam, ut sapientia contingit
in virtute: non tam, quod quam ipsa voluntas, seu sensus amandi
deperdit, atq; succedat: in rebus, ut fuerit cura, quo virtutes
sive virtutes antiquae, et vultus non servat, et causae erga
deum, rationes; v. tantum habeat semper recta effectivitate for-
tem amandi, postea defectum sibi aliquid requirit dicitur:
vult, ea. g. de rebus nobilitate, et quidem si dicitur aliquid dicitur
in tempore incipere dicitur, id v. in abstracto, sed tantum
in rebus sive dicitur (sunt etiam in abstracto rationem e-
et in rebus dicitur); contra vult aliqua ad amicum requirit
vult, ut tantitas, vel culpa dicitur.

Mutacionem, sicut dicitur
am vultus, sicut in his temporibus, dicitur dicitur vultus
tunc affirmare: quibus aliqui dicitur dicitur in illis dicitur
vultur. dicitur autem, quae cum mutacionem dicitur
vultur, sicut quae dicitur, hoc e. dicitur modo vult dicitur
d. dicitur, sicut dicitur dicitur, sed aliquando fuit dicitur dicitur,
et illius inimicus d. affectus inimicitiae, et amicitiae, quae
aliquando fuerunt in dicitur, modo dicitur, in dicitur, et

pro:

postea incipientes illi transierunt.

inquinari ista difficultate? q
ptius dubitandi quam ascend' ratio e, ea uilgariis exhor-
ni solet responsio, quod scilicet deus modo, et in tota aeterni-
e inimicus, seu odio habens S. Petri, n' tamen pro hac tem-
poris distantia, aut pro tota aeterni-
hincque Petrus peccator erat.

Ceterum haec si tam responsio, qm
confessio difficultatis ee uidetur. 1. qm dura amsioi' stat,
Quam modo retinere integram inimicitia affectu, et diuini
in sua volunt' contra S. Petri: sicut enim neque ad causa:
duy modo aliquod malus, Petri deus inimicitia odio fortior
aduersus igni, neque modo persistat inimicitia metum, ne-
pe peccator, deest tamen illud odium, quo distinet aduersus
Petri, et eundem in tota aeterni-
bonis peccatum: inimicitia autq' in effectibz, aut metum,
ven' duris, sed tota in voluntati affectu consistit.

2. p'one, et
in rigore. Quis nequit modo, aut in tota aeternitate dici in-
micos S. Petri / excipit uero ea p'one: et rigore, quo tem-
pore negans hinc inimicus erat): at eo modo, et rigore
inimicus discretior, si affectu odio debenda in rebus retineat:
quod patet, hominea inter uos uere inimicus est, qui suam
Voluntate odio actuali aduersus aliu exerceat, qm si offensa
aliumda p'p'ata, uel uenisa, uel nulla sine credat: et
quomuis ille n' debeat inferre modo nocuementu, sed uelani-
num p'p'aret ad igni p'p'ea cauenda, uel conglaciat, aut
gandeat quod alio' conueniat. Item qua etiam deus inimic
hominis ee uellet, quando nec uly p'uat bonis intrinsecis, mala
ue aliqua induit, que ioni intrinseca sunt (ut patet tam in p'ora
natura, qm in secundis uis' motibz culpis) neque supponat
hominem actualiter peccante in hoc, inquam p'nt' tempore: q'
si deus retinet iram, aut odium ueniat pro tota aeternitate in p'
sunt: sua, etiam pro tota aeterni-
uelas e' affirmare, hom' deum, quia in deo semper, et eodem rigi-
tate p'p'uerat p'no Adami peccanti, p'quam et ipse uellet, et

Alamy

omnis in eodem modo penitus videtur semper, et eodem modo: si enim
per illa dicitur inimicitia ut per illud. Deus semper odio habet peccatum
vini et Adam; semper, ac eodem modo, habet. Et quibus iniqui-
tatem asperit, ostendit nunquam a Deo remitti, sed quod Deo
odio in eternum detestari, et penitus: nisi ipse inimicitia affec-
tum vere desinat.

3° ingentem in hunc difficultatem facit, quod ni-
mirum motuum, propter quod Deus odio habet peccatum et pro
vite gratia eadem tantum diuinam inimicitiam, temerantia, et
e peccatis ut habituale, sed tantum actuale, sine oratione, sine
placatione: in ipso enim peccato habituale mutatur, conuicti et
libro, quod est, et inimicitia e pro circa, sicut si mouet, aut
causatur a se ipso, ita neque a peccato habituale ut tali sed tan-
tum a ipso actuale. De hoc 9° ut odio habet peccatum, semper
videtur sufficiens motuum, quod si non essent motui sufficienti
nobis homine, ut scimus scire; non aliter hoc scire potest videtur,
quam peritiam omni conuicti, et per neminem voluntatis affectu con-
seruando: ut ita praesens difficultas, et dubitandi ratio fundit.

Aliter
mem. q^o dubitandi ratio dicitur sent. dependente n. e. aliquid gratiam
mutacionem incensionis, ac copationis in amicitia, et temerantia
diuina propiam n. e. Ratio a priori e. Omnis voluntas dicitur
dixit inimicitias gerere, aut irasci, quatenus modo ipso ipse
pro e, vult propter offensa, vel iniuriam malum aliquod, perire,
aut vindictam inferre. Sed voluntas diuina ab eterno, et in
eternum sine ulla diuicio, aut sine ulla propter offensa
gati malum, ac supplicium, aliquod inferre. Spiritus sanctus 9° de
vultus diuina est. De temere nemo disputabit. Maior e ma-
nifesta inimicitia deus, nisi experimenti sibi commo-
ta. Amore aut, firmiter, non ex libito ita, vel 3. tum q^o
in Deo penitentia n. cadit; ideoque si semel ipse voluit libito
sua fides, aut alio bene pro loco temere penitenti, semper
quidem ab ulla retractatione specie vult, quod in hoc tempore
illa penitenti sit fides, sicut de scientia libri de habitibus
Deus semper habet voluntatem, quatenus fides deus
sicut etiam habet voluntatem, eundem, de eadem scientia.

Similia

simili quoque vincendo orant. immutabilem amicitia
 tra servatorem gnomare licet

quapropter et quicquid amicitia
 et inimicitia immutabiliter existens, immutabilem debent no-
 vi, et eius multitudine inspirationi occurramus, notare maxime
 oportet, acud. hinc non debent in aliud dñi, nec inimicitia genu-
 contra d. Petrus c. quam debeat, amicitiam quo nullo saltem inef-
 ficitur, ut Petrus eisdem tempore pñas dñi hinc dicitur dicitur.
 quod autem hoc dicitur dicit in deo, n. i. tra pñas dñi
 Petrus ex hoc amicitia, nec aliam inimicitia pñis veram, et
 deo amari admittit, pñis constituit.

2. ratio sit quia n. dicit il-
 lud decretum, ex nova dñi voluntate dicit, sed eo necessitate, et per-
 fectio illius n. potentis retractare, aut deponere semel concessam
 decretum; sicut autem in nobis, etiam vobis, pñis dicitur; ma-
 la dicitur ex novo placito sicut inimicitia agitur; itaq. in dicitur
 pñis in pñis dicitur in dicitur, quod dicitur modo nobis pñis
 dicitur n. dicitur, nec i. voluntate dicitur, sed potius vobis
 conservantes, ex dicitur, malo dicitur animis. hinc sunt
 inter nos inimici e. sicut d. Petrus, qui n. aliam modo retractat,
 et dicit, se aliam modo dicitur, aut dicitur in dicitur; n. tamen
 ideo dicitur, que dicitur dicitur antiqua dicitur retractare, et pñis
 tra facti sit amicus nobis sit. ita similiter, omni nos deponere
 dicitur, ille tamen pñis dicitur dicitur n. dicitur.

2. ratio
 sit, quod ideo apud nos inimici, et inimici memores existunt, qui
 vel animi ad vindicta, parat, vel de pñis dicitur dicitur
 nos dicitur dicitur ipsas dicitur, aut dicitur, dicitur, et
 pñis, tamquam vobis aliquid in ipso dicitur pñis, aut
 legimus vobis dicitur aliquid dicitur, imo dicitur nobis pñis
 e. qui saltem dicitur, et si quidem dicitur, incommode pñis
 dicitur, que dicitur, n. facili pñis, modo dicitur. Quis vero
 futura, et pñis nobis mala nec dicitur, nec amat tamquam
 pñis, nec ut dicitur in dicitur. dicitur pñis vobis amat,
 tunc ex aliqua impotentia, aut dicitur, sed ex deo placito am ma-
 la causandis dicitur.

2^a q. 1. Quis ita agit cum d. Petro, ac si ille nunquam delinqueret:
 Quom. autem ita se habere, e' propriè abnare, ad amicitiam quæ
 redire. Nam quod persequeretur, aut esset in se habuit: antequam in
 inimicitia affectus, nihil interit dicitur, quam loquidum illius affectus
 virtute tam nullo modo auferri ualeat. Petro, quare si ipse
 n. existisset in se habuit: diuina: atque ita affectus omnino tam de
 ubi e' a gra. certi fuerit: aliquando in ipse, tamquam ab affectu
 in affectus igni amicitie, et inimicitia recipere, ac de more in
 propriè et extrinseci, nec in se habuit, terminatiue, et equaliter
 dicuntur; n. ant. formati, propriè, aut affectus, utpote exidentes in
 deo eterno, qui antiquum quidquam tunc, aut quali existit, facti
 dicuntur, Eius aut. talis habuit sed Rom. 9.

Disputatio 9.
 An Deus potest diuersimode uelle, licet nullam in
 creaturis causam et diuersitatem?
 An sit possibilis uoluntas extrinseci condonari?

Solutio 1.
 Deus potest diuersis modis uelle sine illa apud
 creaturas causata diuersitate.

Ita nos docuit Oxim. 2° q. 1. de scient. stringent. lib. 2. c. 7. n. 10.
 et to. 1. in 3. q. 1. disp. 8. sect. 1. & ad difficultates, alius in locis: nec
 n. P. Mont. disp. 2. sect. 2. a quo allegantur Thom. Curiel et Sum.
 Hac aut. questio in 1. diuina decem in se adequati uoluntate, in di:
 kinta minime sunt a creaturis, ut disp. 6. cum maiori philosophorum
 parte firmatum. Atque decem a creaturis adequati diuersitate
 sunt et diuersa sine diuersitate illis: nihil enim prohibet quo
 minus uaria uoluntates, aut motiones decem, uoluntate in se ipsi
 hinc ad eundem creaturas terminent: sicut quia in 9^a uolun-
 tate intencas, et affectus uoluntates de extrinseci objectis diuersi-
 quent. circa unum et idem obij. uoluntate apud ipsas diuersitas causa-
 ra, terminari sicut 9. 2.

2° pny decem uoluntate potest circa
 plures

species creaturas. 2° est multiplex decem e^o nam creaturam. Quia videt^r hinc si enim termini diversi recipi possunt ab una int^{er}ali voluntatis relatione, quare et. hinc terminus recipi n^{on} valebit multis modis voluntatis gradibus, suscipiatur? Hinc, nisi fallor, respondit. si hinc hinc patet; hinc omnia non recipi; putant de diversis hinc, ut de meritis, et dona, an uno, vel diversis decretis statuantur? Respondentes nimirum, utroque modo stringere posse: hinc q^{uod} dicitur, hinc indifferens, hinc indefinitivum, simul amat omnia n^{on} et auxilium, diversitate, immutat ex parte decreti se tenentes. Accidit immo, videlicet omnino eod^{em}, multitudine decreta pro diversis numeris: quibus ite ratio foret infinitas, n^{on} totum in decretis infinita hinc: sequitur adhibet insipientibus; non etiam in amantibus, et q^{uod} de factis existunt, ut patet tam in suscipiatur, amittere hinc, quam et. hinc affectu in compositione hinc.

3°. Non magis respondent inter se multiplex e^o nam, quam atomus, et tempore, sed magis hinc voluntatis perfectione, circa creaturam temporali decretis, potest et attendit, et nihil ab eterno causans. 4°. Nam de eminentiam supremam dominij circa creaturas omnino magis decretis, vult ipse multiplex.

4°. Quis in decretis subiectis tantis absolutis, et obiectis rationati habere potest diversitate, omnis eod^{em} de facto n^{on} referat in una creatura obiecta: ut patet manifeste e^o. Atque aduersarij, maxime verij hinc. Nam, illeo creaturas diversitate, a decretis omnino absolutis et diversis causata, requirunt, quia mutatio, et diversitas n^{on} potest se tenere ex parte dei, protereaq^{ue} ratio amicitia videtur a creaturis, hinc in ordine ad illas consideranda. 5° vel negare coguntur omnia obiecta decretis, quia diversa inter se sint, vel videlicet sentire. Quod si ipsi ad mutationem et diversitatem, qua in creaturis causantur, respondent, hinc reputant: quia etiam nos longe non similibus respondemus ad mutationem et diversitatem, hinc, et eam qua sub ratione existet, si scilicet definitur, efficaciter, quam q^{uod} Deus igitur de facto inefficari demeruit amore persequit.

5°

gorel diuersitas aliqua, quam *Diua voluntas* amat et exequitur. *¶* Si in alicuius mutacionem aliquam causet, non potest diuersa formare decreta. *¶* Nam negatiua, ad aliud respicit, contingere quidem diuersitate, non tamen ex parte creaturarum, aut delectatione decretorum: quia diuersitate deus exequitur, et amat saltem in alicuius societate. ea autem videtur et statui nobis videtur, in eo scilicet, ut deum producenti *¶* Verum, propter Joannem, periclitari habeat modum, tendendi, *¶* Iohannemque principaliter respiciat, sicut ueni decretum Joannis propter Petrum, aut Petrum propter neutrum.

Sectio 2^a Inferatur possibilitas *Diua* donationis extrinsecæ.

Inferatur, inquam, nam si abij nulla creatura diuerjit *¶* Diuina voluntas diuersi modi se habere potest, nihil prohibere videtur, quod ipse circa peccatores modo unum, modo remissionis misericordiam exerceret, quia propterea donum aliquod inuicem donatais, eo eorum peccato specialiter oportuit misericordiam debeat. Hanc autem rationem aduersus *¶* Iohannem cum *¶* suis. Longe tamen *¶* sic amplexare iuvat argum.

Et gratia quod deus apud se statuat, nec efficaciter, nec ineffaciter homini aliquid gratis propter *¶* gratiam procurare, uere ipsum donat. *¶* Sed *¶* sua voluntate. *¶* Domini *¶* gratia extrinsecæ, et nihil gratia impingente, potest modo predicto statuere. *¶* *¶* potest *¶* gratia sua voluntate donare. *¶* Quia est uidentem, idemque iudicium de *¶* gratia fere licet.

Primo *¶* omnis homo, cuius peccati, non est donatus, subiicit ira, indignationi, displicentiaque diuini: hæc autem, nequit non de inclinatio saltem inefficax procurandi vindictæ, aut iustitiam gratia. *¶* *¶* ubi nulla *¶* et cuiusmodi inclinatio, nequit gratia peccati memoria mouere. *¶* 2° quia nomine *¶* donationis, aut *¶* remissionis, nihil aliud in subiecto significamus, neque sine noua gratia conuersione rigore filiare *¶* gratiam, nisi libere illius voluntate. *¶* Gratia *¶* gratia, pro ipsa efficaciter operatur ut gratia, seu culpa non generaret: *¶* homo scilicet, qui ex liberalitate *¶* creditoris, principis, aut gratia sine

ullo

ullo debito, peccati, aut pena uiuere dicit. Bonatib; ubiq; dei
 appellamus. At deficiente per Deum omnia facultate deoq;
 boni ad inferendum malum, peccatione, deficiunt etiam igno-
 ranti, et opor: si quidem peccat esse actus peccatorum (sicut hoc
 enim non est clarum cum bono habitus in bono libro firmetur)
 sed quod ad esse habituale praesens, videtur uidelicet, in aliquo
 aliter peccatore, inuicente decreto. q: eo praesens quod deus
 statuat, agatq; ut apud se nullum sit abusus, et indignitatis
 officium aut inofficium indignitatis genus, uere bonat peccato.
 qm.

Sicut dicitur praesens in illigim; quid sit deus ita
 statueret, atque habere si prout alig illo nobis intrinseca gratia do-
 no regno, firmari in hunc modum ualeat. Debetis statueret
 et statueret, ne in diuina uoluntate sit aliquis qd. in peccato pro-
 ferri cauere dicitur, aut suggesti magis ex parte operantis
 e decum si quidem bonum, sed impediret, nempe tam inle-
 noom illum dicitur, atque aduersus peccatorem dispendentis,
 quam ipsam dicitur, aut penam eadem intrinsecam: quod certum
 ex terminis appellationis, et manifesta exemplo, inductione
 conuenit uidetur.

Atque debeat si informati tenent, ut penat bo-
 nam alig; praesens, sed ut praesens modum impediat, si debet
 aliquid creati cauere tamquam bonum, a se amatum, sed omne
 uoluntatem impedire: seu potest utinam si habendo, et mol-
 ty gratiam igni peccatorum largiendo, statueret, ne ulterius qd.
 scilicet inderatio id. in peccato dicitur: ad praesens enim in-
 pediendo, si e varia dicitur boni creati aequalitas, ut patet
 in decreto reliquas uolente creaturas, nec in decreto uolente
 uente a nobis error, nullum, aut uoluntatis deorum. q. 2. q.

Dei dicitur 2.

autem d. thome, qui 2. 2. q. 113. ut. 2. praesens, ad remissio-
 culpe inferens habitus uariare se. Resp. 2. si uolent. hanc s-
 uolentem, s. h. qm. hanc dicitur comminari maxime uide-
 tur; non enim de praesens culpa remissione, sed de satisfactione
 ipse loquitur; ut euidenter stat, tum ex eiusdem, aut. inderatione;
 prout ad remissio culpa, quae e iustificatio inop; requirit. Ita.

h.

tiæ indies; hinc et. ex illo ad Rom. 3.º testimo. iustificati
 nati per gratiam gratis, quo suam ex. fundat. vident.
 Nos autem de virtute illa, que vegetiva, aut passiva dicitur,
 etiam, tantum disputamus; non vero de virtute, iustificativa,
 aut iustificativa; priorem sine probatione divinis obviare
 posse affirmamus. Deut. 2.º. S. Thomas in 2.ª parte, qua tu-
 lam dicitur circa iustitiam magis dicitur, negabit etiam, solum
 et videntem virtutem, seu in Deo virtutem virtutem; quodque
 ingenium patemur, iam, videri et virtutem. Terum cum ratio illa,
 Sancto Bonavent. Bonivico, Soto, Thomae, Gabrielis, Personæ,
 Bellarmino, Suarez, atque inter alias Medina, et Juvenci, a-
 ssiptua sapientissimi omnino; virtutem virtutem protegenti-
 bus inefficax visa fuerit, quodque quidem, et virtutem, aut vir-
 tutem Angelus viderit, qui aliter, sicut sanctissimi, et vir-
 tutum, virtutem virtutem virtutem.

Distinguitur 2.º igitur virtutem virtutem.
 Nam, nempe divina donatio est illa dilectio, per quam de-
 us offensus peccator offendenti. sed divina dilectio est eterna
 ex parte dei. et temporalis tantum est ex parte effectus abin-
 uis nobis impletur. Atque divina donatio temporalis se
 et incipere post peccatum dicitur. et incipere debet abique
 effectus, quo formaliter peccatum excludat, seu remittat. Ne-
 que enim, simulque virtutem virtutem virtutem. Do-
 natio scilicet virtutem est temporalis effectus virtutem, et quo
 ad aliquid virtutem productum, si enim quidquam virtutem de-
 bet; sed temporalis est virtutem, virtutem, atque virtutem, nem-
 pe quatenus impedit virtutem, indignationem, que terminaret
 ad virtutem tam in eterna virtutem virtutem aliquid, spe-
 ciale malum, quod tantummodo post offensam commissam existat:
 ut in virtutem virtutem, et in virtutem virtutem virtutem.

Distinguitur 3.º virtutem.
 officio dei est virtutem virtutem. sed virtutem virtutem
 virtutem est amor officio virtutem virtutem cum executione virtutem
 virtutem. et est amor virtutem virtutem virtutem. effectus igitur, et cau-
 salis virtutem virtutem virtutem. Hoc arguitur, et virtutem virtutem
 non

n. nulli. Ad. credidore, patit. expeditam in. exemplo, quod
 in vna inducimus p[ro]baone, voluntatis scilicet dicitur in
 famum. eo amore p[ro]sequenti, qui a dolentibus p[ro]cipua libe-
 rando indulgentibus est: et indulgentia etiam ille, qui deo
 dolorem impedit, atq[ue] ex hoc ipso sumam caritatem perficit.
 cariora ad veram intentionem, et beneficium amoris spiritus dicit
 est auertere mala extrinseca, vel intrinseca. Primum autem
 cariora mala auertere voluntas donantis, nempe diuinam, di-
 uinam, qua deponitur, et parat, qua ipse committitur. tam dis-
 tinguo adiuuanti p[ro]cipua ac formaliter tantum, neco: scilicet
 moraliter, ac interpretatur mala scilicet impediendo secundo.
 Similib[us] dist[inct]io etiamque consequens donare dicit.

dicitur d. bi-
 uina donatio talis ei debet, ut quilibet illius homo, qui malus
 erat, iam malus n[on] sit. Atqui extrinseca illa dei voluntas fieri potest,
 ut qui malus erat, malus modo n[on] sit. Et ego. dicitur dicitur.
 1. quia idem homo donans alicuius hominis offensam, istam don-
 at, si uero malitiam ~~causam~~ dicit, quia uisus boni ma-
 trimum peccato dicitur, ponit in offensam. 2. quia malitiam quod
 defectus alicuius debita bonitatis e[st], numquam auertere, nisi per
 bonitatem intrinsecam et gentium, ut patet in Marco, in mendicantibus,
 atque in damnato: n[on] enim isti defectus, seu malitia abolerentur,
 si per intrinsecas manus, uoluntatis, atq[ue] debita beatitudinis
 p[ro]pensas bonitates. 3. qui bonus erat nequit per totam extrinsecam
 dei etiam uoluntatem bonus n[on] e[st] q[ui]d. nec qui malus erat per eam-
 dem uoluntatem auertere e[st] merito.

Atq[ue] dicitur: malitia enim debita
 deo consistit in eo quod coheret actuali, et modo terminet bonam
 indignitatem; quam certe terminare, uel n[on] terminare p[ro]p[ter] igni-
 tas dei arbitrium e[st] et sicut deus antequam homo peccaret re-
 ceptio ab omni ira ignem indignitatem se dicitur, quia
 p[ro]p[ter]ea donum aliquid indignum eidem homini carere debe-
 ret; ita etiam ex liberali dei officio indulgentia operat, atq[ue]
 deponitur omni d[omi]ni peccatorum indignatio sine doni intrin-
 seci uaria regione.

Ad

Ad 2^{am} probationem nego probationem causalem: idcirco enim peccator, summa causa specialis malitiam de bono in rationem, quae officium etiam fuit naturae rationis. Princes, ideoque licet de bono officio cogit fiat, per ad vindictam revertere solit: at non solum deum de indignatione cupant, nullus est alius auctoritatis procurator, aut Princeps.

Ad 2^{am} resp^o, cum illa et cetera similia, impetura admodum, et: affertur enim malitia, quae peritiam, et invidia bonitatis defectus sunt: at peccatorem bonitatis in eum privatio alicuius boni proprii, et intrinseci (sicut maxime potest in bonitatis); sed tamen sicut malum extrinsecum, nempe dicitur nam dupliciter: atque ita ratio, et ratio omnino opposita contrariis persuadere debet: sicut enim privatio boni intrinseci bono intrinseci delictis, ita privatio boni extrinseci, contentis delictis terminandi dicitur delictis, bono intrinseci delictis.

Ad 3^{am} probat^o quae respondere licet: Deus enim nulla etiam forma intrinseca potest efficere, ut qui bonus erat, bonus et sit; cum si malum velit per formam intrinsecam, nempe per gratiam, ut qui malus erat iam malus et sit: sed etiam dicitur 1° dicitur: sua invidia extrinseca carnis in naturam, sicut in 2°. Ratio iam pro dicitur a priori sit: tum quia in bono, et merito per verget per se formam operantem; in malitia autem, et demerito, in dicitur per gratiam dicitur, et principium formae: quod propter bonitas sine propria retractatione in carnis, nec malitia sine reprobatione alicuius. Tum quia ad aliquam sui reprobationem, vel dignitatem in potest fieri ut qui bonus erat, malus, aut si bonus sit per naturam illius voluntatis: sicut non ut qui malus erat, iam bonus, aut si malus fiat, tum denique, quia merita dicitur dicitur. Primum dicitur, quod dicitur in retractatione: peccatorem non bonitatis, peccatorem adhaerentem in retractatione: peccatorem non bonitatis, peccatorem adhaerentem non retractatione (videlicet, vel invidia rationem). retractatione autem ad non, retractatione non ad dicitur dicitur.

Sectio 3^a

Objectiones et solutiones celeberrime circa extrinsecas conditionationis objectionem difficultatis.

Hijisunt tamen

Amo

dem d'innignem illam de toto ordine adveniens q. Nonne d'
voluntate voluntas si fertur in peccato ut quædam, sciendo
scilicet, ne ignem adjuvando fuerit, quibus istud impo-
tendit in idem peccato, volendo insufficiens, ad se, et veluti
honesti, ne homo aliquando peccaverit; hic enim modus ten-
dendi aut dicit voluntati indignus est, aut etiam dicit digne
contia invenit, illi videlicet, qua Deus est peccatorum indignat.
Nuncius neque fieri potest, ut dicitur ferat. Hic voluntas contra
peccato ut habitualis, eius memoriam habitualitatis, et moralium pro-
sentiam destruendo: hac enim habitualitas dicit. a vobis qua
causam adveniens phisica peccati est: atque ita totum hunc
directo auferendo, ne impedirentur a voluntate est consentia
illa est adveniens; obsequiumque adagato ponendum est igne, et
illa est adveniens: quod nihil futurus, aut magis negativum
dicit potest; si aliter quidem a: si mihi ita dicitur licet,
suo est forma tollens carnam dicit, et agnam, istam dicitur: et
si amorem, seu scientiam, ita dicitur, et quædam impedirent
carnam amorem, seu scientiam, et ponens amorem, seu scientiam.

Hic igitur
cum adveniens phisicis peccato habitualis videtur in pecca-
to præterito cum carnis presentis alius tantum in
habilitate, seu peccati remissionis presentis, ac phisica nobis
inhabentis, id est, nisi voluntas dei voluntatis habeat pro deo
a se dicitur et immo: prodecedo dicitur habitualis, aut alia
forma, hincem dicitur dei immo: hypotheticum, incomp-
sibile cum peccato phisico, atque ita nisi voluntas dei adveniens in-
tram nobis remissionis dicitur dicitur auferendo, et dicitur,
omnino inexpugnabile dicitur, et impo-
tendit est.

Adveniens est, quod
et quantas hac difficultas dicitur, adveniens impugnans a no-
bis extorsit dicit, et quoniam subtili, facundo sua genio is-
sa tota vata est. Namque tamen exarum, aut ubi, aut ve-
coramque nobis modo si est; maxime cum in se de dicitur.
prohibe admodum haberi dicitur: de qua se videri potest. Lactin.
de Tugo dig. 4. de Penit. sect. 9. et de Reg. dig. ult. de ente

supern.

Ingen. sec. 23.

Voluntas autem magis habitus huiusmodi. Voluntas
actus et formatio voluntatis terminat. ad peccatum amando
commissum, seu aduale praeteritum: terminatur dico, ad habitus
habitu, siue consentis, voluntatis actus: terminatur tendens
ad actum voluntatis, siue ad se ipsam.

nam ad peccatum praeteritum tendit in ipsum amando, et de
tendendo eo modo quo illud perat, vel confert; ad amorem deum
indirectum, et per se habitum, ut deinde per ipsum habitum de
voluntate, quam impedit habitus voluntatis: legi enim partiali volun-
tatis deus, adeo indirectum, et obliquum est ut nec amatum, neque
solum habitum dicitur: ut patet in habitu: ita tendentem si habitus
voluntatis ex habitus, deo tunc certum, si tunc habitus voluntatis nec
amorem, quod habitum terminat, in terminatum, quod suam appo-
sitionem in deum referat.

Ad voluntatis vero tendit voluntas vo-
luntatis tamquam ad directum, impediendum: et quia deus habitus
voluntatis, et moralis peccati praesentia habitus voluntatis, et nomi-
nibus a nobis operum habitus, primum ut consentis voluntatis, et
ut duplicentia, seu indignatio aduersus peccatum, adeo habitus
in nomine voluntatis, habitus operum voluntatis, seu voluntatis pecca-
ti voluntatis et permanentiam, quod se uera voluntatis voluntatis
est, si tamen illa explicari debet, quasi tendens in seipsum quodam
modo impedire consentiam maius aut, deo tollere consentiam con-
solationis, quandoquidem tollere illam consentiam, et bonorum vo-
luntatis voluntatis, aut voluntatis: siue, deo consentiam voluntatis:
videtur enim pro castitate habitus voluntatis voluntatis. Ceterum
iuxta potestatem voluntatis voluntatis atque signata voluntatis voluntatis
tamquam voluntatis voluntatis voluntatis est impediendum terminare
habitum voluntatis, hoc scilicet modo, deo voluntatis voluntatis, aut
indignari propter peccatum voluntatis voluntatis.

Ad se ipsam ten-
dem fertur actus voluntatis, modo illo transcendentali, quo tri-
modaque deus, siue operum, siue etiam signata voluntatis de-
se ipsum operum se amando: modus autem in parte si inco-
gnitus talis est potest, deo impedire duplicentia aduersus vo-

bum

172
suum peccatorem.

Quapropter tua eadem voluntas doceat autem
quam peccatus voluntatem, facta eadem modo unum peccatorem
ut subiectum, quod per oblationem aequaliter amari dicitur:
corruentiam moralem impeditam, seu efficaciter subditam: at
tunc laeque, fortitudo, seu amantem. In quo certe puncto si qua
sunt iudicia difficultatis circa viciniam, quam ista sumamus, et co
tram, sponsum voluntatem; ut videtur assenti debent. Imo neq
in divina culpa voluntate obnoxia, sed qua sub dignitate,
vultus maioris stovoria locis apparet, quam in parva recipi
tione, quam obnoxiam de posse, nemo dubitare videtur, utamque
invisibilem facile malo nuper apperito, imo nullo exhibuit.

Reluctans
etiam si homo non indignatur aduocari inimici, non tamen id est
consequitur sponsum voluntate: alioquin huc per somnum, huc per
inadvertentiam cepit indignatio, inimicitia quoque deinceps dicitur.
I. quia si deus indignasem deponit, inimicitia quoque deinceps dicitur
potest. Reluctans autem, si homo non indignetur, et si hoc est. Non
sufficienter se diligente ad nunquam indignandum, nego: et aliqua
iniqua, vel de iudicio naturali, aut minus prima voluntate, sed
sicut etiam pecuniarum debite per similes voluntas veniuntur,
qua scilicet creditor sufficienter et secundo huius ad non recedendum obligat;
dumantur tamen somni, et de iudicio sompore, atque non tamen
te aliqua infirmum, et minus diligente voluntate. Quapropter
nego eam, deus enim non sumit, aut membra voluntate, sed
et misericordia deus ad indignationem summi non cogit.

Adversarij
inde precipue non debet voluntatem difficultatis huius recurren
arbitratur. Homo, inquit, deinde dicitur, quamvis sibi
et simpliciter seu voluntate, seu promissione nihil sibi aduocari
debetum, vel sponsum agere. Hoc potest exemplis non eam
si es voluntate voluntate, vel more voluntate deinceps, non ex parte
Petro quem tibi debitem, ipse tenet ad huc non voluntate, sed ita per
dominuum deinde voluntate, ut quia huius voluntate, aut non
voluntate sibi voluntate, ille tamen non voluntate voluntate. Simile autem
sunt exemplis de quibus voluntate voluntate voluntate voluntate

tam diu non potend. Imo dicitur qd. ^{quod} si cum iustitia
 non sicut sibi etiam ex toto promissum, vel a Deo peccator n
 ex parte sibi non; pure tamen ignem probat, huc quando
 est casu impossibili; huc n. peccando, ut vel ex sua sibi pe
 cato, vel ex dispensatione, vel ex promissioni delinque, vel
 ex nouis coram iustitiam circumstantiis. Stat deinde a pro
 bi: nam si perreuerat ius ad habendum idem dispensationem, n. conuic
 tit. peccandi, sed illud ius perreuerat n. de salute salutis, aut ma
 gnitudine odio n. habund. Deus enim quilibet decto n. delin
 quer ex iustitia; atque ita neque ius ad dominium suum dicit.
 Q. quilibet decto n. indignandi n. conuic. salutis. Neque
 igitur erit aliquam iustitiam dignit. Sed indignitatis, de pec
 cato nobis substitueret.

Quo cum primis hanc objectionem omnino
 etiam cognare, imo dignitatis dea summas dispensationes
 (notanda enim e de deo summas salutis dignitates, ut ui
 den potest apud Cardin. de Lugo disp. 1 de iust. et iure sect. 2.)
 quoniam potius dea penam diuinas remissiones, quas tamen con
 tra obicit e potius n. dubitamus.

Quo deinde, illud e de discrimine
 inter hominem, et creaturam volunt. quod dicitur ius n. imper
 e ita summa, ut de illius obedientia dubitare n. possimus, nec
 de irrationatione secum e debeamus: idem qd. dicitur indomitate
 sue obedientis tantummodo sapimus, quando ipse uluit, ita
 vel conueni, vel conueni, vel possit, ac si summam creditis
 aut iniuria ratione fuerit: huc enim volunt. Dicitur homo
 secundum salutem salutem, et quibus ius cedere. At voluntas
 diuina, quibus ius salutem salutem n. possit ex salute dicit
 ta nobis salutem; ipse tamen alio ostens est, ut si iussum, a
 cum iure possimus, superuenientem indignationem, sic timere
 n. debeamus, ac si neminem peccatum: idem n. iussum agimus.
 Sicut quaedam salutis salutem salutem illud salutem salutem.

Accedit a
 lund. salutem salutem salutem, et ratione salutem. salutem
 min. summa, aut salutem salutem, aut alium salutem. huc conuic
 nit; potest e illius salutem salutem salutem salutem salutem
 fore.

scire, quia nimirum alia est ratio et divina voluntas
imponens vel tibi ut pecunias, aut pecunias debitas, vel quod
est indignior advenas te. et vel regre hanc voluntatem alia re-
gionem regula est, et quae me ad pecunias, vel satisfactio obligatio-
ni, neque ista tibi retractationem indulgentiae committit deinde in-
ponere valet.

Respondere tandem possumus, Deum si populo ex ma-
gna fidelitate obligari, sed iustitia vinculis nobis se etiam adhibe-
re, si aliqua promissione adstringitur, quod quidem si alium red-
dit tibi illam oppositam voluntatem, verum et vram voluntatem
sicuti ostendit, quatenus vobis semper est sanctae vras volunta-
tes tam divinae obviare. quod si per imperitiam hanc se ve-
niente indignatione a vobis obvias obigeret, adhuc. nam quoniam
voluntatem sanctitatis huius negantem verum est sine posterius, utro-
que tamen, voluntatem agentem si dicitur, semper enim voluntatem
vobis est inter duas vras voluntates eligere nam potius ipse
alteram, quae voluntatis regula, ut dicit in precepto imperante
ut per huiusmodi, vel dicit quosdam obvias obviare in templo.
Atque sic videtur quod iustitia, supra voluntatem, et fidelitatem
gloriam ut illam praebet promissio hanc voluntatem
cultatam, Deum si illi dicitur voluntatem quod quidem secundum
sacram obligatorem. ceterum de his quae divinae dignitate
conat. et est ista in 30. dicitur.

Quaestiones aliqua deciduntur.

1^a quaestio.
An iusta sententia proinde admitti valeat donatio prolationis
obtinens. R. de iurisdictione si eadem quo de peccato veniali
ac de mortali. De veniali enim simpliciter agimus: nam quoniam
uis omnem omnium remissionem tam etiam in inter sacra-
mentum comitatur gratia sanctificans: hac tamen ratione sua
perfectionis indidit neque opponitur cum peccato veniali (sine
compositum est in sententia huius) neque est dignitas pro-
lati in natura sua, ut dicitur voluntatem. sua officia hanc venia-
tat, quatenus enim gratia augmentum dicitur bono potest,
et dicit peccata venialia retinet. = De mortali vero dicitur, et

sub

Illud si nisi omnino vitare non potest, si tunc sit genus affirmans quatenus inconspicibile, scilicet cum peccato, si autem opposita dicitur, quatenus est peccati remissionem et partem, et in actu intrinseco; partem vero et in actu extrinseco; nempe scilicet dignitas intrinseca voluntatis, aut favoris extrinseco divini compatiens, seu taxatoris sufficientis peccati remissionem.

2^a questio:

An deus de peccato habens satisfactionem sumendi penas propter peccata, qua singulis momentis damnati committunt, dicendus sit illas donare? Partem affirmativam per se videtur ratio illa, qua videtur circa culpam remissionem firmam sententiam; nempe sicut nulli indignandi remissio culpe dicitur, ita nulli puniendi pena committenda appellanda erit.

Donatio in peccato: eadem illa in se videtur videre valeat, cuiusmodi remissio esse potest, qui ipse peccata committit, sine ullo deinde peccato committitur potest.

Ceterum

finitio, ut videtur, philosophia illam negat remissionem. Quia in inferno nullam est de meritum actum, sicut et in celo bene sit; magister ut in celo virtutes premii, ita apud deum nullius meritum, exercitio debent, sed tantum remissionem, nempe ipsa operatio mala, sicut apud deum bona: itaque nec in terra deus negat gratia aliqua, utpote illi peccatis si debite, neque in celo condonat iustitia, sed utriusque iuxta verum gradum prout; tam penas, quam gratia si exigendo. 2^a illud in sub diei potest, quod videtur homines, sicut vel propter peccata committunt, vel propter ordinem divinum, sed tamen sunt peccata sententia, nonas penas si merentur, sicut nec deus nona gratia; merentur tamen cum quibusdam alijs indignationem, quam ad ipsos culpas terminato, qua etiam culpas th que finali merentur. Unde merentur, ut penas, et delictis, qui secundum suam naturam, et quantitas peccati debent, deus de honoris recedunt, sui infernalibus peccatis habet; id est ita deus exigibilis, nihilque propria penas in honoris culpis condonat.

3^a questio. eundem sit peccata de peccatis indignationis deinde

und

unq̄ peccum *Sabvāe* veniantis? Difficultas aut̄, quā ma-
xima quā videtur, hāc hāc est: Omnis indignatio, seu diuini
eī affectus tendens ad arguendū aliquod vitiū illi peccato, 2°
quam indignatio occupat dicitur. 1° indignatio, quā deus dicit
habere peccatores, nihil aliud ē quam voluntas puniendi eum
peccatores. At nequens istud accidit plenū ē videtur.

P. enim
iam deus n̄ potest desinere indignatū, seu remissionē culpe con-
cedere, et simul negare remissionem panā etiam carnalis (ca-
ius spiritus sumit ē credendum): quāpropter cum laus pec-
cati mortale videtur remittit, nullū tamen, ut videtur, est
similiter de quatuor panas, necesse tanta, aut maiorem indig-
nationem, quam si peccati aliusque vitii macula in nobis re-
maneret; huiusque propterea dicitur in sacramento et per So-
tram nobis totā culpā n̄ remitte. 2° id maxime videt in
penitentia tenentibus; si enim Petrus peccauit ut dicit, et Petrus
ut dicit: deus dimittam partem panā, Petrus remittens con-
uat tanta, iram 2° Petrus quantā debet 2° Ieronimus: Ex quo
infert, aut Petrus dimittam dimittat partē culpe, donatam
fuisse; quā 2° penitentia providentia inauditi apud Theologos con-
sistit; aut indignationem, quā ad peccatū mortale spectat, n̄ con-
siderare in ista voluntate puniendi. 3° In hac prouid^o deus di-
ctat peccatū citra indignum punire, ideoque in vobis ad panā
n̄ debet tantam aduersari indignationem, mentis habere potest: sed
n̄ propterea dicitur illos culpas remittit, necesse minorem indig-
nationem 2° eoz inferre debere. 4° indignatio, seu dupliciter, quā
deus dicit peccatores exeret, n̄ ē ista inclinatio ad voluntas puni-
di panas. debet 2° indignatio obiectum a panis dicitur.

Pro illud
noto 2°, duplex ē panā genus, quā a primaria omnia panā,
nempe ab indignatione diuina, quā peccatū antiquū in exemo-
gali, et faciat intrinsece constituit, eoz potest. 2° est illa, quā
ita in eoz dicitur cumina boni, ut si non illi bonumque p̄
ma peccatores, sicut propter culpam, quā remissa n̄ ē, ista quā per-
sententia secunda magis, et aliisque dicitur: Ex. ē in pec-
catū mortali modo p̄ntem n̄ habere elocuta prouid^o penatio

Sed

sine sanctificantis; atque in alia quoque prout: negatio auxi-
 lii sufficientis est necessarii ad ultimum finem comparandum;
 beatitudo etiam auxilii exterioris, aut operarii; pena in re per totum
 hominem, quia aeterna; atque, ut uno verbo multa complector,
 delectatio providentia illius, quae ad salutem aeternam est necessaria.
 Propter peccata etiam venialia indignationi Dei sui, quae aliter
 sanari non potest, respondet ut partem propinqua, sicut permissio
 hinc peccati sanari; in negatio auxilii operarii ad vitanda peccata
 mortalia: Concors enim est Patrum et hinc sententia, quae se-
 nec ad graviores, lethales disponere. ceterum ex omnibus istis
 patet, Deum sui, seu gravi indignationi debitae, nulla est peccata
 sine sanctificantis primarie propter peccata mortalia induc-
 ta, quae in eis sui et beatitudo debeat consistere: non enim est neces-
 sarius pro talibus subinde existens, ut alibi Deus vel nova
 peccata puniat, vel finem nobis imediat, ut quoniam in Ant
 destinatio stat: ut scilicet est, si vel iudicatur operarii, vel inopi-
 caci, adhibito deinde inclinet ad illa mala infligenda. Hinc
 tem sanari genus est illarum, quae dare possunt et sicut etiam illi
 qui suas culpas omnino solvunt, sicut: ex. g. alibi, mors, et
 Purgatorij.

Nota 2°, in rigore, ac stricte loquendo si omnis pa-
 na est vindicta, aut saltem talis, omnis omnis istis, et vindicta
 sit sana. Pater enim, nocens, aut magis per panam, et in ven-
 tionem sumit de alio, de subdito, aut de conspectu peccante: inimi-
 cus aut. iniurias acceptas ulteri, vindicare, et vindicta compen-
 sare dicitur, quin potius idem omnino malum, seu nocentem
 iniuria usurpata, potest et nec panam, nec vindicta, pura panam, ad
 stricte vindicta: ex. g. Mori in conspectu Dei, et deus, nec panam
 nec vindicta fuit, pura nulla praecipit culpa: At in d. Petro
 fuit pura panam, quam scilicet Deus infligit in hominem ut dicitur.
 Anthon, sed ut peccator iustus punitur, iura tandem in iuda fuit
 vindicta, quae scilicet a deo criminum illorum procepit. Diffini-
 ti^o punire, et ulteri ex modo tenet: deinde, nam qui illi punire vult,
 intendit causare malum deinde providente per illud malum tam-
 quam per medium maiora bona, aut deus illi: aut ipsi etiam, quem
 caligat, ut in iudic, ac sicut dicitur: ut qui illi punire, in bonum
 sed

ad malum illud, de quo vindictam petit, provocat, id est peccatum
si veniale, ad indignationem addeat peccatum capitale. in-
dignam autem potest ad vindictam trahere, si non ad peccatum
est puniendi deest; nam cum caritate, seu amicitia non
consonatur, ut amicitia ignavia, peccati mortalis venialia, et
peccati alterius execratio, deus vero cum, quia sunt dicitur deus
et vindicatori temporaria mala.

Sicut ad id, et dicitur, 109. si qui-
cumq; voluerit puniendi et indignationem cuius in eis habet
servantem, sed illa, quae est, quidem in 1. et 2. nomine explicat-
bamus.

Ad 2. admodum oppositum 109. Quum deus indignum de-
ponere, et eis voluerit que puniendi quibusdam, amicitiam excludit
re, contra deum amicitiam modo retinere, qui amicitiam, et caritatem
puniendi si impedit.

Ad 2. ne peccata dimittimus, ut si totum est
ne pro culpa veniali vindictam deus ad id, id est, ad totum est
tam peccata, genus, nempe 1. peccata, cum caritate, in qua caritas
a indignatione sup. explicata tenetur: et ea si peccata, vel totum, im-
bitatem inducere, vel totam ignorare, vel totam in totum ad id
quales, seu iniquas dimittimus, ut non ad id, id est, ut non
vindictam sine voluntate potest et debet.

Ad 109. Quum
citra indignum punire, sine qua caritate, sine q. caritate, caritate
affligere poterat: et tamen, cum caritate, indignationem ad carita-
tem servante, non potest. prope hoc videtur, tunc peccata,
et vindictam, deest, et eo non peccata, id est, quod peccata, tunc
offensam caritatis, seu propter caritatem, et caritatem, caritatem,
quod et species, non potest, et non potest: tunc, id est, id est
puniatio sine caritate; quod videtur, ut videtur, id est, id est
sine caritate, prope hoc, id est, id est, id est, id est, id est
iniquas terminante in caritatem, quod non potest, id est, id est
illud, caritatem, quod in eis, id est, id est, id est, id est, id est
iniquas, iniquas, iniquas, id est, id est, id est, id est, id est
sunt in primis, ad caritatem, prope hoc, id est, id est, id est, id est
prope hoc, id est, id est, id est, id est, id est, id est, id est, id est

Sac

Idcirco parva tardius, nec minori dissonantibus sonus auerata,
Auribus experimento in excussione a peccatore det, nec tollit stru-
am, licet absoluti inefficacem, vnam, ac indignationem ad parvas equi-
tas sumendas propendens; nec in sensu Theologico, aut morali
nomen venifera culpa, nisi valde impure, et accidentali, nu-
qui solet.

Disputatio 10
An Deus semper magis diligat meliora?
Sub iuris

istiam verbi disputatio inchoat D. Thom. q. 20. art. 2.
Sectio 1^a.

Serius questionis aperitur, et vera sent.^a obigitur.
De Causis

illa comparatione, que deus creaturis amare dicit, illud in p^o d^o.
putamus, an scilicet Deus inter duo bona secundum bonitatem magis
ita se habere dicendus sit, ut appetens magis, et intensius quibus ea
generali regula amet, ut nulla sit ratio, qua vel equaliter
vel ordine inferiora illa diligat magis. que etiam p^o d^o eadem sententia
e ea interrogatio, Num duo homines omnino in vobis, ac ingenti-
bus partibus impati amore deus prosequi valeat?

Quod arg. hinc mare o-
berret, contra eam disputem videtur, id, quod deus plus amare potest
beatiora, que ante eundem deum amorem minus bona, imo viti-
osa bona sunt: cum in deo amor sit perfectior, cuiusque magis bonitatem
illas plerumque non respicit, sed perit. Quapropter in hoc sensu scilicet
magis amat iniuentem, qui facientem, et peccatorem, que benivolentem,
quatenus nihil amore suo peccat, ut qui iniuriens et peccator erat,
viliorem sapientia, atq. iustitia respicit. Serius q. disputatio in-
uenit debet sub eodem amoris genere, nec in hoc equali respectu:
ne, ita scilicet ut unus dicitur amare, quibus cum amare eadem et
sua alterius objectis comparet, si vero cum seculo (quod amor, pe-
ccatorem appellat) sed gaudium cum gaudio comparat. atq. in u-
na amans antecedens, et causans fuerant. cum bonitatem sub-
sequenti et causatis amans vero subsequentes, et veluti causati
comparant. cum bonitatem antibus, et sua motione quam causati
sunt.

Sunt

Jam veram sententiam in duas divisiones habet: 1^a ita habet. La-
 borat maior bonitas in creatura sine maiori dei esse: illam
 amare. 2^a possibile maior amor dei esse recteque sine ma-
 iori bonitate actu vel aliquando apud Deum amata, si in
 sine maiori aliquo modo et inlicito intentio. Prior veritas
 nullus, ut video habet de se. Substantia, multo vero et gratia de-
 difficultatibus momenta; posterior autem est veritas de multo et gra-
 uis, sed difficultates hanc et hanc sibi duosque sententias. et
 omnium quod probatur probemus, et propter hanc veritas.

Sectio 2^a

Prioris religionis probatio, sicutque defensio.

La in tri-
 mis religio dicitur bonitas in illam de Deum, et eius loco citato
 Commentarij: dominum etiam omnes Philosophos, sicut de illis, qui in ha-
 erentibus sententia quibus: ut peripateticus ostendit de Deum de 1^a
 maxime a secta s. qui contra veritas tradidit, atque multiplici ratione
 pondere adeo illustrem profecit dignus, ut in se videretur: Philo-
 sophi facile reperire videatur. Veritas hanc finem, utique probatio hanc.

Repugnat quia
 et meliorem alio, et Deum si amare bonitas, bonitatis dicitur, qui
 huius ille melior est: tunc enim bonum creatum est a Deo sciente
 et volente, sed Deum amare bonitas omnino, quia qui alio dicitur
 melior, et illy magis amari a Deo: volentes enim est amor om-
 presentius, objectum adagatus vocat in se maior, ubi bonum
 amatum maius est. Quod repugnat, quoniam debere bonitas, quia melior
 est alio, et non amari magis a Deo.

Rationem: illam, quoniam probatur
 in tenet, nec omnino vulgaris laborare videtur difficultas, com-
 ge et alii familiaris, cum de Deo. magis quibus doctrina, quibus est
 actus bonitatis sine divina, illius gratitudine, ad eam de Deo transferen-
 ti et communi etiam huiusmodi videretur solent. atque hoc ipso
 iam est possibile aliquid bonum nobis videretur quo meliorem videretur, sic
 he maiori, et quod de Deo videntur. Quod si repugnat maior in nobis
 bonitas sine maiori dei esse nos amare.

Haec est illa, apud nos de Deo
 in se de Deo. Laudate difficultas, an scilicet possibile sit quod

Sicut,

acciale bonifitium sine mundi iuris voluntate illud auante. Ve-
 jant qui p[ro]p[ri]os respicitur eo videntur: affirmant per qui ve-
 ritas n[on] e[st] arbitrat. Itaque autem a Benefic[is] def[er]re ampu-
 vant. p[ro]p[ri]os quidem, nam cum s[an]c[t]o Seneca, lib. 1. de Benefic. c. 6.
 Bonifitium de rebus definat. Actio beneuola quodum dicitur
 accipienti; nullum esse maius, socialibus bonifitium, nisi fuerit
 alio magis beneuola: idq[ue] statim addit sic Seneca, Magis
 n[on] quid fiat, aut quid datur, ad ora meritis: quia bonifitium, n[on] in
 eo, quod fit, aut datur, consistit, sed in ipso dantis, aut gratulantis animo.
 quod etiam sensu meritis et discernitur, s[an]c[t]o colorum s[an]c[t]o[rum] doctri-
 na, n[on] ex opere externo, sed ex operantis animo caprit. Professioq[ue]
 uero, quid cum in ille def[er]re quisp[er] ratio beneuol[is] imparet, uide-
 re. It[er]o, nisi bonum ip[s]i collatur, gaudiumq[ue] inde percipitur, opti-
 me bonifitium crepare poterit. Nunc arguente beneuolentia, sed
 propter maioris actionis meritis, gaudium ip[s]i accipienti, nisi Benefi-
 c[is] tribuente: sicut de eorum rationem primum (qui bonifitium
 similis videtur, qui meritis; bonifitium, uero, et primum n[on] in
 superiore dicitur) n[on] minus, sed certe magis ex bono collatur, qui
 de summi voluntate amplitudis accipit.

Argumentant in nos istiq[ue]
 a summa dei Beneficentia p[er]f[er]re. Primi uident, eo quod nullus
 sit possibile beneficiu[m], quod ex nob[is] qualibet equis, aut excellentia
 gratia dei liberalitati n[on] debeat, quod ad gradus ip[s]i p[er]tinet
 agendis n[on] dicit. Et obligatio hac specialit[er] h[ab]et. Beneficentia
 et beneficiu[m] distulendi, tenent sine specialit[er], ac maiori iuris de-
 luntate h[ab]ere; q[uo]d s[an]c[t]o n[on] tam a deo, quam a nob[is] singula-
 rem illa excellentia p[er]tinet. Secundi aut[em], nam
 p[er]tinet ad uicinia uicinia dixerunt dicitur, quod ip[s]i s[an]c[t]o
 magis p[ro]p[ri]a beneficiu[m], ip[s]a uoluntate, qui aliquam amplexu
 omnino est, ex ip[s]a p[er]tinet et in se p[er]tinet. p[er]tinet, aut ma-
 ior n[on] e[st]; uoluntates tamen, ac interpretatur p[er]tinet. Maior, et
 specialis e[st]. Si enim Petro p[er]tinet gladius sub illa u[er]o opportunit[er]
 qua a te p[er]tinet. illo cum gladio et uoluntate p[ro]p[ri]a; ma-
 iorem coheris beneuolentia, ex opere, quam si eorum d[omi]n[us] illud
 n[on] p[er]tinet; id[em] etiam uoluntate sine in p[er]tinet e[st] uoluntate
 ut p[er]tinet, de facto tamen p[er]tinet uoluntate et sine, beneficentia

2. h[ab]et

taut, aut deuoat, quidamque etiam in aliquos opinionis benefi-
cium causare potest nulla vi rationis grauior solutio, prout nec
scientia maioris commodi cauendi graeante, sed ex ipsa officio
colono (ut de merito in nulli crediderunt) conlumentibus graui
percepto: ppter quod certe homines grauior gratitudine estimare
sunt cum, qui se ipsa stultit, in qui demerent uelut medicinam,
gradumque ferre, et maiores gratias credimus debere, quibusque
habentibus libere, aut credunt, que debent, aut deus debet, quibusque
infectibus, et ipso tanquam mente in facundis eaggenti.

Dignior istam difficulte, quia modo nos nec implicari, nec
de incepto, expeditio, quibusque getardeni ppter, eos ista auie qd dicit
ppterorem sciam, ut in similitudine boni a deo soluti magnitudinem
Voluntatis debet antecedenti, seu causanti, quibusque aequalem quo
in stendeam: ideoque multo affirmi a uolenti illo ppterorem confim-
di modo, quod cum d. Thomas loco sup. dicit si boni debet in ppterem
dicit conuict, eo quod Voluntas dei e causa bonitatis in uolenti, et
responat maior bonitas, que maior uoluntate cauente, quibusque
figurand. modo ppterorem antecedentes sequitur eo, in ppterem, aut
mutant, multum ppterorem ingratius, et bonum tanquam similitudine
incentus orit.

Latium (ut in eam debetate mentem agerem) ppterem
latis uas tenet, solutio ppterem tenet, huc qua in maior bonitas
in maior tempore respondet amor, ppterem ppterem consequens sic at
que per modum uel complex, et quibusque, ut ppterem ppterem
ppterem uiam apparet oculo: ea aut, amoris uel ppterem diuini
maioritas et operatio uolenti bonitatis, que ppterem a uolenti
sequitur. huc qd ppterem etiam antecedentes sunt omnino
ppterem, ut et sine ulla difficulte: huc huc uideant, si magis
ppterem ex duabus denominationibus Gentibus aut debet, ut et debet
ppterem, remore eo ppterem deus, et debet in debet, qua sequi
ppterem sunt ppterem ppterem: quod autem ppterem ppterem
ppterem, ppterem ppterem, conuict eo ppterem a uolenti ppterem
ppterem, quod uideat debet huc debet, et necessaria uel debet
ppterem, et ppterem amor, ppterem debet in ppterem cum debet
ppterem a deo, et quidem in ppterem ppterem sine ulla debet
huc debet ppterem debet ppterem ppterem ppterem

quid

mitti vales: quoniam cum a vera libertate possit impediri sua sedes
per, nuncupat Mithra Media (nec sit aliqua gradus finitio causa
Deceat, sed auctoris imperitiam requirite) optimi Romani viri
Pudorem ipsum, uti in Suetonio, miscere tamen potest.

Terho
Graues aduersus honorem reuelentur saluenter
que difficultates.

2° sit. Si quis etiam
quia homo tota terrena creaturaz misera sit melior e. sed hinc
minus diligitor a Deo, qui Eclogia, aut salus mundi. Si aliquid
melius e, minus diligitor a Deo. Sed e manifesta, nec magis
causa maior, gloriola de Sumantia, phit, aduentus, ad hinc
per minus sine personae substantiae ventis, personarumque ratio
si ditiosam: quia ut inquit Agri. ad Job. 29. In ipsa inhabitat em-
pne plenitudo diuinitatis immortalis: atque ita longe ex superterre-
ioris bonitatis possessione. Habet Deus Naturae humanae, qui diuina
Creaturaz repletio; in dicit in domo et patria et hinc acerbis
interea diuinae sanctae hinc. quibus si uentis immutatis, im-
mota tamen fore superare inuisti conetur.

Amor, apud ipsum tale.
Difficultas e multis modis potest arguunt, quia deum habi pro
exordit d. Mont. d. illa. 55. act. 6. Roma. nup. hoc sit: si quis ut ho-
mo dicitur optime voluit peccator deus humani uolens;
et quidem secundum contentum hinc, in alio de hinc, non ho-
minum, salus ita potest. At d^o notum ac. Aristoteliu pser-
tionem, Propter innumerasq. tale eo illud magis: quod certe in ho-
minati. Sed hinc indiguum. Loca mea veritate tenere creatur.
Deinde sius ipse tradit e pro nobis, per hinc a Deo pro me se-
cula mortem accipere: at si melioritate, ut ita dicitur, reuelat
ad maioris amorem obligant, neque pro hinc deus detrahere hinc.
et regis propter hoc, qui in hinc: hinc reputatur: nam eam
ita illa dicit d. demone melior eo uolentia erat, qui uolentia
salus aeterna; semper enim in hinc perfectionis melius hinc
to e. quod aut detrahere qui uult minus amat, qui illa pro-
dor quod detrahe uult, nemo sibi quodent: ad uolentia amore amice.
At quod agudic maioris est hinc et gratia e, ut comparet g.
a s e.

se minus amat: quoniam rationem graviter probavit Bernardus. secundum
57. ex carnis ibi: quis ut hinc membra. Discipulus ille magis
plius illo quibus corpore abis diligeret, pro his illud augustinus
omni in tradidit.

Hinc difficultati communitatis ex adhiberi. Nobis
vergario, quod nimis, hinc certa quidam rante magis magis
ipsum ipsum amaret abundantem: abundantem, in iudicium, in iudicium
trudi et secundum iudicium, limitatum typo patet; sed ut inducitur:
tota egregie legi redemptoris opera, inimitabilem coram deo exal-
tantiam, gestibus ille gloriosus, triumphantis magnificus negotans
erudit, atque deo hinc iniquitatem legit quidam, et omnibus accu-
si in actu mirantibus limitati nomen perpetui.

Porro hac solutio diffi-
cultati proposita quadam integritate non videtur. Cum si quia si Abon
quae ipse secundum abundantiam repergetur, et hinc ut inimitabilem
hinc operam valorem inducens, neque inimitabilem, omniumque de pec-
catis et Abon repergetur, ita operatur et gestus ipsum saluti, ut hinc
de omnibus, illi si ipsum providentiam hinc amandis reper-
getur: seus vero est hinc, salus vera trudi et in re operatur, omnibus
etiam si derecto inter deret. Et hinc sonat magis certa solutio
in re proposita quodam amari, ut si hinc hinc, verum hinc
hinc amandis operatur hinc valat. Item 2^a. si vergario dote ad-
mittat, si solus verum affirmare quod res ipse amat
propter alia, pro ita deret: hinc etiam vera, etiam hinc
tas amat verum propter hinc, hinc propter hinc, et hinc
etiam propter hinc; in quibusque diu potest, hinc et
si propter hinc, si quidem verum amari. Et propter hinc, et
hinc; hinc propter hinc, ut hinc hinc hinc hinc hinc. Et
hinc propter hinc, ut inducens hinc hinc hinc. Item si
hinc est hinc materialis hinc quod abundans hinc et amandis, hinc
componere compositi, ut hinc si hinc in hinc hinc amari hinc.

Porro
respondit quod ratio tua est quod ad hinc hinc hinc, et in hinc
hinc hinc hinc hinc. Item est quod hinc ante hinc hinc
tempore, in quo hinc hinc. Et propter hinc hinc hinc hinc
hinc, hinc hinc ad multo hinc hinc hinc. Et
hinc, hinc si commodis hinc hinc hinc hinc hinc.

for decant apud L. Mont. d. 66. de scient. sect. 2. = 2^a. Status est
eiusdem sp^{is} ut definit: et quia dicitur, occasione ex merito praei-
si accepta. 3^a fuit rationis ac motus, quibus et regibus, et affectibus
fuit opus, ut nos a desideribus et morte aeterna liberemus.

San. responsio
vra sit. Pro 1° statu opus minus quam Celestia dilectio vocari solet,
per denominationem scilicet ratione objecti ignis amoris interioris, subiecto
illi, quod dicitur amata: minus, magis, negativè, quatenus pro toto
illo tempore, si isse opus, qui nihil recusat, et infirmitas non erat;
sed Fideles amantur, bonis fidebant. Cuius certe sensu nemo negare
potest, opum bonis a Libris amore gestis haberi utriusque: ille siquidem
nobis et caritatis, amicisque Dei facti, potuit omnino si decerni:
quin potius id fieri voluit ex motivo, ne homines occasionem gratia
periculi daberent: potuit et huius unionem, hyperbolicè negare pro
vini usui cum Libris humana, propter via servata, atque ideo
magis nos adire, quam opum amare. in quo praevidetur pro deprecari
de difficultatis species, ac in maiori motus, qui ignis est amor:
demonstrat alios quoque Libros deus decernere vult, qui gravent
nihil inferre forent, in quibus nulli presentis digni, confortati
de via commoda respondit, opum propterea, verum, utique, Libris
illi praeferat. Absolutè tamen, postea presentem nonidentiam
Libris in Libris statu suo, cum aeternam amabat, licet amo-
re omnino extrinseco etiam affectivè, quo Libris propter ignis
opum deus bona gratia veteribus celebrat.

Pro 2° statu opus magis
amat: omni obis: ille nimium longe maiora bona, atque ex Deo
servationi, et salutis regenerationi videntur. Accipit. quod autem
deus fuerit, ut nobis salutis, atque comediam afferat si possit,
minorem quare erga eundem opum dilectionis: quia si ita su-
bi praeferat, et deus propter nos, et vram Philanthropiam, ut Aristoteli
gloriam modo nos, etiam, omnia vira tam mala, quam bona vobis
gravis erga opum deus ad istius gloriam si observaverit deus
denouaque saltem si decreverit, aut infirmitat propter eorum
qui Dominum, Regem vram, cui nos et omnia vira exaltando
atque glorificando iam tunc ut vestigia, subdit, atque servit dedit.
etiam. quovis Paulus 1° ad Cor. cap. 3. dicebat, omnia mun-
vestra

Verba S. Hieron. ad Aug. dicitur: Deus aug. dei: paterfamilias enim dicitur
ut sit in omnibus ipse paterfamilias tenetur, cap. 1. ad Colos.

Br. 50

tandem dicitur Deus amabat magis omnia creatura, quia adhuc in
in se ipsum carnis, sed etiam anima ad beatum vitam pervenire
bat, quae quidem virtute magis nobilitabat. Anima nostra corpore
collata, quia a suis perfectionibus, totus nobis ignis ignis dolores quos
pertulit, et ipsa mors, quia vobis est desiderabilis, effectus et modus fut-
urum Amoris illius, quo debet alia maiora, quam nobis intendo-
rat homo: nempe, propter quod (similitudinem scilicet usque ad
qualem, ut loquitur Augustinus ad Galatas 2°) et Deus voluit illum,
et donavit illi nomen, quod est super omnia nomina. Haec
in misericordia, quoniam aliqua res ostendit se ipsi qua Deus,
et quia homo vobis nos, quia se ipsum diligit: quippe nam com-
paratis inter se saltem vobis: accidentali, aut etiam temporalis vobis,
et vera aeterna, ac substantiali beatitudine ipsam illi praesentem
dignatus est: in quo duntaxat deum venerandus est Bernardus, na-
m et salvator, et quicumque simili sermone dicitur erga nos pater-
tem commendaverit.

2^a difficultas sit. Insuper innocens, ceteris
paribus, melior est qui penitens (ideo innocens dicitur, atque dei-
parem animas illustravit). Ad Deum enim amat super innocen-
tiam, qui penitente. Hinc enim dicitur Deus ipse ita advertit,
Deo vobis, quod in gaudium vobis in deo super uno peccatore pe-
nitentem, qui in deo nonaginta novem vobis, qui in deo
penitente. 3° aliquid, quod melius est, amat minus a Deo.

negando dicitur, ut negent omnes. Sicut dicit Augustinus lib. 2. an-
th. c. 7. et Augustinus dicitur homil. 30. in lucam. Deum scilicet illud
constantissime in deo perseverantia, et veluti universalis omni-
um virtutem virginum sequit in se a maiori amore, quia
sit ille, qui licet tandem separatus, ac minor est, magis
in seculo, atque magis permisivus fuit.

De deo tenentibus, ac mi-
stantibus ledere gaudis; quod certe in virtutibus creatis capere so-
let in seculo gloria memoriam bonitatis quod dicitur amare, verum
etiam

nam ex aliis circumstantiis, ut ex incommuni odio, ex tristitia, la-
teore vel periculis antecedentibus; sicut porpionis exemplo probavit
August. lib. 6. In Jer. cap. 3.

3^a difficultas. Deus magis amat Beatis-
simam peccatorem, qm̄ venientem perdem. Ad istos et. rescrip̄ me-
lor 2. qm̄ peccator predestinatus. q. 29. Distingua hunc locum, con-
sue dubitate determinante ad aliquod hunc hominem ex illius alicuius
operibus modo: amore intendente vultu bonam, pro illo ignis pec-
cator tempore, neq; totius enim inspectis meriti excedenti; inclinatur
vultus sua ad inferendam dubitate et spūantes temporalem su qm̄
tra sinuom.

2^a difficultas. Petrus apostolus melior fuit, qm̄ Ioannes
Evangelista. At ille magis amabat a Deo. q. 29. Petrus scire
videt. ceteri apud Ioannem cap. 21. testimonio, Simon Ioannis dile-
xit me plus huius sicut et. Etiam Domine, te scio quia amas me Ma-
thee August. in. ult. in Ioan. vult, scribat igit. hominus, si sciam
quod diligat, sciam etiam, quod plus illi tam diliget Petrus, qui
aut. p̄ter Deum diligit vultus et sanctus vultus e. Deus tempore,
et quod Ioannes in ignis Evangelio si semel appellat, dicitur
omne diligebat Petrus, quo nullus alius in ignis e nomine: ideo
que August. observavit, quid q. nisi amplius se diligit, cum hoc
dicitur, volebat int. dicit; quod abest ut mendaciter dicit.

In hac
difficultate, quam Aug. 9. Ingentem appellat, duo maxime distinguen-
da sunt: alterum, quod facile de verbis videt; aliud vero tam
difficile ac dubium. Facile dicimus, cum apostolus magis diligit
et dicit quia scire, te scio. Deo qui sancti erat, sic enim ad
intellectum. Dei tunc dicitur e; quod in qm̄ tam dicit.
quam Petrus omnes deservant: idaque propterea veluti vultus
desponsiois species sine ullo gradibus inter Petrum et Ioannem
comparari examine nobis sufficiat, amarentib; vult Petrus:
ita sillogismi oppositi mutuo et aperte sibi contradicere. Dicitur
Le non exorable vultus, opinionem ille magis sanctus, magis
amatus a Deo dubitate dicendus sit.

A Ioanne scire aliquos; ut den-
tur Hieronim; et August. quos multiplices, et quos vultus
vultus

erat Mont. sc. 10. Ad Petrus cognant Concordia, Basiliensis,
et Episcopi Leonardi, quibus substant. Malherbe, Alexander, et de
baris. sed a neutro pendum ita affirmant D. P. M., D. Bona.
atq; Richard, quos reliqui Sebastiani in tem verbis quam libentis
imitati sunt.

Non aut. mechanus ad Stum, venge ad lectura de
put et condam, illius, apostolica verbum, atque ad Stum, quam
longer et scilicet, regratus, quibus primis sed poterant propria
et. nam et, de similes verbes quibus domm, revelato, verborum, et
de artibus reliqui lectura membris quo ad memorant domm et
post contra propere domm. quoniam et, fractis et in impali re
domm varias de gratia memoria datis et biologi arbitrat.

Quibus
non aut. illud Joannem dilectum appellari quater malis, et
in seors inter gationes, quibus substant id est, et verbi et revela fa
et, ut sunt Joannes ipse pro tra simili et quam habuit. revela
de no cauorit, id est, non proprie meritis, et ita ip facere lectum, pre
rogationis, multis donatum (quod dominum reces triginta lectum
hos appellamus). cui certe quibus fidem in seum facit, quod caus
Joannes de appellavit ter in revelatum lectum, venge cap. 19. 26
cap. 21. 7. et 20.) nullos tamen alios completo sed omni illom
tali in ignitavit nomine; quod aut de ip reliqua rebatit. con
ditione reuerant minime cauor, si ad lectum reuelant, et gr
nom antibatis domm quater.

Hec et libra varius et scilicet lecti
probabili tamen dicunt, et si iudicio deuotio apud reuerant, et
solus et spiritus consecrator et dominus, pro. 16. sed reuerant et
miracule rege, apostolice reue reuerant, mi et et inter inter gatione gati
et patrimonat: adeo ut illud de con gatione ip lectura lectum
firmis pro reue propius, quid alio tamen reuerant de cauor, et
dominio modera sunt illam reuebat.

quis iudicio induit ama
Scire nefas; magno se iudicio quibus tutor.

Seccio et
Posterior conclusio probatur, atque defenditur.
Ca. 22

in fine scilicet. 1^a propositio e, redditoria ibidem servum, et cum non
 solone reddant. Cuiusmodi omnis, qui accipit a figuram hinc
 hinc, et ideo gaudet, aut acquiritur magis amari a deo, qui in
 omnium omnia bona sua reddunt. sua dicitur, atq; etiam, saltem a
 amore frequentem ad gratiam magis; et ideo bonus n^o e, ut ay-
 cat benitus, nisi diuino amore cariter dixerit: at diuinus amor
 potest aliquid in eo ipso dono videri magnitudinem habere, et q.
 si remoueat efficaciter mala, aut bona insufficienter intendat. Ve-
 nientia vultu reputat: atque ite diuino affectu potest, et selet
 maior haberi, etiam nullo maiori bono gratia donato; scus uero
 inualiter, interpretatio, atque parte prudentum ditione, n^o
 ipse dei voluntate solita quoad aliqua bona commode apparet vo-
 luntate intrinseca, quae quod nos causet oportet. Sub hoc igit. con-
 siderem istam docuerunt de Suarez. lib. 5. de Grat. cap. 3. et de Mat.
 disp. 83. art. 2.; infragant silent quatuor estis admodum appropi-
 tate, sequant: suffragant q. re ipsa scilicet; Nominales, dicitur et a-
 ly hinc.

1^a propositio probatur exemplum et genus sit. ipse dona-
 tio estinseca, quae dicitur Petro et Joanne secundum bonitatem intrinsecam
 equalitatem, remitteret minus duntaxat peccata; atq; ad summum in-
 fuerit intendere aliquam eiusdem. Debituram, aut saltem illius
 beneficii cognoscere et complacentiam.

2^a. omnis vultu dicitur cum
 R. Honore d. 17. cap. 2. ad proponendum solita donatio itaq; in pec-
 cato veniale impossibilitate, habet autem: ratio quae vel casualita-
 tes, vel dignitas gratiae individualis, non quae gratia sanctificans,
 quae secundum se, aut in specie usurpata n^o opponit. cum peccato
 venialibus; nam quatenus vel ita probata, vel hi individualis gra-
 tiae solita habeat oppositionem cum illis, et nunc remittere potest
 vnum quod aliud, omnis inquam, eas productiones et dispositiones
 veniant, igiturque, et repugnantibus estis donatio non remittitur;
 potest tamen homo ille, cui peccata venialia n^o remittunt. vel q.
 ea n^o habeat, vel quae illam dispensationem deus abire negat) ac-
 cipere tantummodo gratia, quae parit alteri in amicitia positione, et in
 n^o amari a deo dilectione sola peculiaris, quae e peccator, aut facti-
 laris eo. q. maioris tunc remittitur, et illius productionis, aut indi-

videtur

Amicitia: quae collatur, a quibus nulli maior sanctificatio
h. summit.

3° exemplum sit Amicitia. Nam ex sententia
Suar. loco citato. plures est. Petrus imitatus, Deus voluit: sua
estria si illum remittere uellet peccata, necnon nos formalis ami-
cos solitare (si tamen sanctos): ille aut, qui sua amicus gra-
gi amat, quoniam si Amicus. Et quidem ea si Suar. sententia inde ual-
de probabili ageretur, quod scilicet si Deus, quidem saltem gra-
uolam saltem aduersus nos indignationem, voluit: sua paratus sit
ad hoc praestanda: 3°, ut notandum. Hoc saltem supposito peccati-
liter obuiat ad omnes etiam caritati operantes: 2°, ut uelit
nobis uideri vitam aeternam sub conditione mortis sine peccato
mortali stringentis. si, inquam, Deus ad ista paratus sit, ipse a-
gnoscat nos, et nosque propterea illius Amici sumus: inuicem
uero cum per exteriorum suorum habitus, aut auxilium ipsa deum
si minus prompse, quam per interiorum amorem propius. atque u-
trumque deus sua uoluntate praestare ualeat: Denique nullum de
societate, sectae, aut denominationis habitus (auidit) uel obsequii
ei propugnatoribus) negare potest. 2° uero nemo theologus ne-
gare audebit; quoniam quidem nos quoque inimicos, deus deus
aut efficacibus, aut inefficacibus destituit ad salutem.

4° exemplum sit
in ipsa gratia sanctificante; si uerum tenent sententia. Petri, ad ali-
cuius operantibus, et operantibus et fauorem salutem, aut saltem
inualentem sui uoluntate equaliter si debita, ut per gratiam, et pecca-
ta remittant, et similes quo gratia ac amicitia. Nam quoniam deus
est carus, in quo ex deo uoluntate salutem; inuicem inuicem gratia
sanctificatoris bonitas, minus magis amicitia, quam alius. Hanc accer-
dere potest carus, in quo deus deus amicitia, id quod inter ali-
quos sancti operantes est, et deus inuicem ac salutem uel
si uocatur, uel salutem amicitia, si est leti culpa, ad ex deo omni-
potentis salutem.

5° sit Praedestinatio, quae ante gratiam operante
eligens ad gloriam, maior dilectio et amor operante, quam si post gratiam ma-
lita sit: At in utroque eam uero parum operante et operante. Similiter de-
stante operante gratiam, et operante operante, atque inefficaciter, uel
sub

Ad hoc felicitatis gratiam dicitur; maior quocumque est, in
 alia eadem gratiam et operari gratiam, ad gratiam in gratiam
 ad illa ratio est destinans. Dicitur, Praedestinatio ita dicitur, hoc
 auxiliium operari, ut illud in dicitur, nisi forte est, maior a
 amor est, quam alia Praedestinatio in ista collatione ad magis est de
 tione collatione: et in istis bonum gratia non capiat.

6° exemplum

Ad. Voluntas. Sicut peccata mortalia defacto remittuntur: tunc enim
 intentionem, tunc remissionem, intentionem, aut est. Sicut
 sanctificantem operari, omnia non peccata letalia intra, aut extra
 Sacramento, remittuntur: Atque ille, cui peccata remittuntur, gra
 tiam a deo amat. Sicut ubi eadem est bonitas gratia a deo, scilicet
 ita, amor sed et maior et minor. Infinitum. Deo potestale est ma
 gis omni de quo maiora et maiora, scilicet intra centum, gra
 tiam destinare gratia, id quantum est ex se intendere. Amor est
 qui propter idem non maiorem gratiam intendit, et eam si con
 ferret, maior quidem esset abique ullo nobis intus maiori dono.

Postquam

Ad. Praecepti dispensatio, aut voti relaxatio: istius enim voluntas
 amari et sanari gratia est: et istius videtur posse fingere inveni
 ionem bonitatis, suggerit, vel absolute generalia, quod idem ad dispen
 sationem, et relaxationem, sufficit, ut Petrus iam si debeat restituere, aut
 relaxationem, voto promissum ingredi: vel ut homo non illum deinceps
 letiget, vel scilicet, ut si tempore destinato praecipuum, votum, aut
 impedimentum occurrat, Petrus accipiat ab eo veniens, aliam
 ne voluntas, qua ipse dicit dispensatio, seu antecedens ille, dei volun
 tatis. Hanc huius voluntas absolute admittere, maximum non est, ut in lu
 manis tam praecipuum, qui impedimentum, dispensationibus operari.

divines. Amari

ne est velle bonum: quod requirit magis aut minus amare, quia ad
 sit magis, aut minus velle bonum. At in deo velle non angit per
 intentionem, cuius nihil incapax est: quod crevit dicitur per gratiam
 manus bonum voluntas. Et 1°. Distinguo 2°. Antecedens, bonum,
 bonum tantum, et gratia tale, nego. scilicet interpretatum seu
 bonum, nego, de quo initio scilicet 2°. Distinguo 3°. Distinguo, per
 ipsum manus bonum voluntas, quia videtur, aut eadem, nego. so
 lutione

hinc tantum suscipi, aut infirmior intentionem, modo. Unde pro
vis solentate. Sed si cavat per modos intentionis, sicut hec
geminationem dixerunt, suus vero per modos, specificos, officii,
aut alias particulares tendentia. Nam, ut hoc adverti, intra illud
genus tamen amor cadere potest. Sicut dicitur in augmento, quod
quam valet et tantus amor, qui intendit magnam Patriam, aut
Regiam, scilicet, quanto ille, qui officium longe etiam minoris
conferat.

FINIS

Trattatus secundi. ad maiorem Dei gloriam,
Beigard. Laudem, et Antroparentis seu
Sanctissimi Ignatii Consorem.

ne magis care dicit.

Sicut decernit ipsum intrinsece obicitur in
obsequio acceptum, imentat densen, seu rationem ad ipsi deesse
aliter denotantur distinctam (denotantur, inquam, in ex parte ig-
nis sui qui maxime extrinsecus est, sed ex parte illius regard-
ditq. Sabitabini); idem in hoc sensu decreta in se ipsi, et quo ad
effectum formam, veritasque decretum oridicata, intrinsece, atq.
qualem distinctam, atque ex parte obliqui omnino denominatum
sibi dicunt. Distinctam denotantur dicitur illem, que inter-
cedit eas denominationes, quez ma tam si e alia, que in nobis ma-
tollitur si e alia: sufficiens aut distincta denotantur junum e denomi-
nationum inseparabilitate. que postea absolute legendo multos de-
cretum distinctis inalequta, et secundum obliquum intrinsece ver-
denda e.

Ex quibus infero 1°, decreta sua habere ex se ipsi, quid
si existant, distinguant: inter se antecedenter ad divinam Absolutam;
nulla enim denominatio, seu relatio, que distinctibilis e ad alia, po-
tuit ex se ipsis dei identitate recipere. at que existant seu potius pro-
illa, semper secundum propriam rationem identitatis, vel distinctio-
decreta ad divinam potentiam absolute; cuius scilicet absolute, et
mo, aut multipliciter decreta inesse, ut q. de primis, quum, et
Mendum, Angeli et homines differre; sicut et independentem adhi-
sunt et vice absolute habent sua distinctioes, et angela creatura di-
tingui, vel identificant, si existant; nec vero quod identificantur vel
distincte existant.

Infero 2° distinctam obiecta in se habere si de formam
aut formam distinctam distinguendi in parte decreta, utiq. nec regulari
infallibilem, nec a priori, nec a posteriori, ut illa multipliciter distin-
tur. nam multa obiecta uno decreto (imo et multis decretis non
obiecta) nec pro suo libito diffinere valet: Non scilicet si tota
creata, quot sunt creaturae, sed potius pro 1.3. universi materiam se-
tuminate dicitur. Idem quoque solum creatum amore maximo
rationali libero, et absolute istam libere prosequi deus solt.
fidem. que sup. q. sed. 1. paratrimus. Et quidem sicut sci-
entia realis, et scientia abstracta distinguunt; cum tamen ha-
beant

Sciunt idem Dejectem, eadem omnino ratio circa Veritates
decegit.

Infra 2°, aucti nimis, et inutiliter inquiri, atq; stendi,
unde decretor distinctio, aut identitas ratiocinetur: si enim lo-
quamur de Dejectiva, terminativaque dictione, aut identitate,
quae ipsi actui Dei sunt, sicut et veris, punctis adhaerentibus, po-
culdubio ea tota sumuntur: ab objectis distinctis, aut identifi-
catis, seu potius si tam sumuntur, quam videtur in dictione, nec identit.
decretor creator, qua decernuntur. Si vero si nisi de intrinseca
decretor dictione, aut identitate cogatur, omnino resurgat quae
ab alio extra se dynamat, ut est de veris Vellitionibus adhi. obse-
ruit: sed in se ipsi pro sua speciali ditione habent quae sumo,
vel multa sint decreta: distinctio enim, et unitas si aut acci-
dentia aliqua, nec veluti mutua, aut dono accipit videntur ab alio
quandogodem aucti omni intrinseca, et l^o proprietates sunt, vel
potius quales sui, aut quasi sui conceptus.

Infra 3°, idem, et per
dantis dictionem si se sufficiente, ut decreta multitudine, se illi
que in scientia tantum se acti. Hinc Veritatis distinctio
quamur. Ratio enim non dicitur dictionem potest distingui
de decreta. 1° per comparationem, et similitudinem ad una velle dicitur
tor se diversa: hac aut. comparatio omnino mutua, et impli-
ca decreta distinguenda est. Dum quia nos, qua uno acti. roma-
hamus, esse iam multitudine, vel extra propterea scilicet. 2° per
comparationem ad nos actus si e^o naturam, aut similitudinem distin-
guere dicitur. Dum 3° de e^o pacto propemum dividere Velle-
tionem dicitur (imo Francigenae, Surlaniam, vel Anglicanae)
ut terminata, ad ipsi, Deum in plures Vellitiones, velia: quae
nos multo secundu numerum, pro specie, diversaque ditionem
Quam persequimur. Dum 4° Theologi dicitur Logica: de dicitur
stant. dicitur de dante unum decreta, qua sine manu, nisi
multitudine rem definit: si aut. comparatio praedicta, quae
prodebet, nullis, dicitur foret mag, sed omne est multiplex sine
infinite, infiniteque dicitur, ut se modo comparatione permut-
ti et infinite Vellitionibus omis.

2° Nat. non distinguere ua-
let

ac eodem sumpta, v. vone, sed fitione differunt. Accedit
quod verba, aut eternitas v. dignitas in fides Potentia, ex-
tensionis, vone distinctas: idem de veritate et amore du na-
turi, quibus ad infinitas beatitudines terminatis, theologo sentiant.
v. Neque igitur decet, quia sunt ille diuus amor, v. recto acco-
pta distinguunt. vone.

Deum q. dicitur argum^o omnem rationem dis-
torem, praeque non intra hunc, imitant. Nominally, et tet
dem totum, seu potius ingentem quoniam, stupor, ratiōis ge-
netare, et uellere.

Sec^o 2^a
An et qualis distinctio rationis admittenda
sit inter diuinas praedicata.

Suppono 1°, dictum
vone ingenti, quia ab igni q. Nominally, vera fide, et distinctio it-
tam diuina, quae vel affirmat, vel negat, associantur inter ea,
qua in se identificata sunt. hae autem fignis cognitio, ut si amelio-
lari, pra^o libet et utpote comparatiua, imaginariaque distinctio, quae
committit: et tenere ex parte dicitur: hinc quia tali distinctio
et distinctio diuina, admodumque diuersum ad omni fignis: hinc
quia et aut vone, et quoniam realis distinctio, per modum impressio
agressum, saltem in partibus objecto v. quibuslibet applicata, aut ga-
subjecti identificati qualitas, ut in fignis, et in se distinctio ad
conita: ut si vone de vobis ante vone, et vone diuina vone:
hinc metaphisice opinari licet. hae q. distinctio vone et quae
identificata, cognoscunt, ut distinctio: hae etiam et vone fignis
vone, et hinc vone fundamentis, v. non hinc occasionem, quam
et si v. dicitur et vone, vel subjecto, accipit tamquam intellectus pro sua
impressionem et illius accidentis, aut alij instati in se diuini: hae
dicitur et si vone vone, sed vone fignis distinctio: nam cum
omni vone distinctio sit aut in vone igni, aut in eaq. mentali-
bus imaginis, et representationis cognitionis, hinc ubi veritas cog-
nita, et distinctio in fignis distinctio, si adit realis distinctio vne
et in se vone se tenere dicitur: ita vne cognitio, hinc intellectus vone
litudo vone v. distinguunt in diuina qualitas distinctio, nulla et
vone vone distinctio. vident. Log. 2. sed. 6.

Suppono

Suppono 2°, omnem veram turam veris distinctionem (et qua eo nomi-
ne simplici veniat, et qua ab omni rebus intrinsecis, virtualiter for-
malis, et reali differit) imitari dixerit; omnium veram, et ad-
jectivam, quibus istamquam rem complectimur, atq; pro eius motu
his identitate respicimus. Item notum ut in fine praecedenti ad-
positionis explicatam, quidquid verè si è in rebus ex se existit, et fi-
tatis, si verè existit, necesse è, ut sit in ratione cognoscibilis; alioquin
nullibi cum veritate è. Item verum ideo hactenus passivum, quia nobis, et
suis nulla seipsum rem distinguit, quia sic distincta realiter ve-
ret, quod se non sciret, ille vero sciret, ut distincta divina, quae
a nobis nullibi agnoscat. de seipso, suo seipsum intuetur. Item dicitur
qua, nam ita se habet veritas, sicut, et qua realiter sunt quae
sunt rem vera magis, sicut sciret se distincta veris, ut qua realiter
sunt verum sunt rem vera plura: et veritas rem tota è in cog-
nitione sua vera. plures homines ex q. distinguere non potest, q.
distinctio veris tota è in ratione, sua cognitione, plures veritas
sunt veritas, nempe animal et reale identitate respicientibus.

Veritas autem
veris vera distinctio, ideo cum fundam^o in re appellatur dicitur,
quia fundam^o habendi distinctio in veris seipsum existit ponere co-
gitare rem: fundam^o vero nequit non esse aliqua distinctio veris, quae
res illa cognita aliquo modo ante cognitionem distinguit. Hoc pa-
tet in quibus, quae ut videmus in se suggerit, nempe cum
contingit distinctio veris non ex parte veris cum aliqua aliquid seipsum
distinctio reali. Unde, nam si aliqua distinctio ignis non cognita
intellectus nobis esset distinctio, cum rem fundam^o in re respic-
ret: verum distinctio. quaedam non in eo modo animalis et ra-
tionalis ex q. et a. eorum dignitas, sed tantum ex seipsum rem fundam^o
atque dividente, quae dicitur non possunt, sicut illa distinctio.
Rationis, sicut ubi è res distinctio et distinctio, fundam^o
imitatis veris vera, sicut in imitate, et similitudine aliqua re-
ali, quae ille inter se veniunt, ut sicut in imit^o imitabilitate
sua, quae non seipsum inter plura non distinguente omnia individua
humana in veris similia dicitur: ista etiam ubi è objecti, non
rei imitatio, nequit substitutore fundam^o distinctio veris, quae non
si in distinctio ex parte rei cognita, et ante ad cognitionem existens.

Sanctus

Sancti de hoc idem dicit, quia nulla res nisi nulla
 similitudo introducti, nulla mentalis imago, nulla demum ver-
 bi mentalis editio existeret poterit, ut in re et cum fuerit exte-
 rioris rei cognitio dicitur. Distingui scilicet aliqua gradata, sicut
 alia, nisi dicitur ex parte rei cognita e scilicet propria distinctio
 inter animal et rationale, ex g. aut inter, dignum, et immensitatem,
 quam inter hominem, et rationale, aut inter domum productivam ho-
 minis, et domum productivam hominis. sicut enim si intellectus
 meus representat album, ut viginti, minus calidum, ut viginti ce-
 lulum, substantiam ut accidens, deum et creaturam, factis
 si quidem veris, sed fitione procedit, quia ex parte ipsius verum
 esse representationi, imagini, aut verbi nihil praesens, quod
 illum cognoscendi modis, praesens, aut merat. Ita similiter, in-
 git intellectus apud formam distinctam rationis, nisi res ipsa, quae
 tunc distingui dicitur, antecedenter distincta sint. huiusmodi
 supra, cui intellectus vocatur namque dicit, si e quod dicitur se
 faciat, si aliquid idem, si quodam, sed ipsa utriusque
 natura, a qua si deficiat intellectus, huc cognoscendo, huc in-
 teris loquendo, tam cognitio, quam locutio diffinitur, imitati-
 va, et quasi falsa esse. Et haec est causa, propter quam dicitur
 distinctio vari variata, id est qui ignis cognitio appellat, et non
 dicitur vari variata.

Suppono 3° istam distinctio, quae dicitur
 dicitur distinctio rationis, nihil aliud esse, nisi separabilitatem, quae
 inaequata, ipsorum subjecti, quae a nobis per distinctio, et admodum
 separabilis huiusmodi, seu mentalis rationis abinguet. Sepa-
 rabilitas autem haec si e veris dicitur, sed in re distinctio gradus,
 totidemque, et imposita distinctio vari generis fundat.

2° separabi-
 litas vocat. inter ipsa subjecta dicitur, et secundum naturam unita-
 tates sunt. transpata: ex g. inter animal, et rationale: illud enim
 ad ipso partem individuum, et inseparabile e partem veri est. dis-
 tinctio de separabile. Haec autem distinctio, de separabilitate in
 verbi praesens, ut scilicet vari gemelas huius distinctio, ut nun-
 quam ex nullo modo ex eo quod generat, quem se formam,
 praesens g. et vari: itaque nam conceptus voce eandem

dem

noni galee

sem tendentibus reparabilibus materia omnino, quippe per nullo
modo, et alio mediantibus, remanent. Deo enim septem animalis est
intuitibus, nec ingratum nec e, nec dicitur septem animalis, ut istum
perere, aut cor istum cognoscere unquam possit. cetera que dua for-
mant. Vaches, dicimusque de septem animalis diem secundum en-
titate, augi. n. et reale, quia illa animalis conseruam attingo ani-
malis, quod e in se distinctibus a reali, quoniam quod e idem, quod e, et
idem cognoscatur animalis, quod n. quod reale, non animalis. Vaches que
sub hoc sermo generac n. distingueret a reali: diceremus enim de
reale et sermo materia animalis e reale, idem quod e. sed e disputa-
te, An ea q. cognoscit intellectum n. volitum? Et, An de Vache, au,
conceptu omni intellectum n. e volitum.

2^a reparabiliter e n
inter objecta directa de quibus opinatur, et supra firmamus, sed
inter alia nobis paria, nec immediatius nota, ad quos similitudo
illa ratio noscitur. ex. g. licet immensitas ab eternitate directi
et entitatis unquam tam indistincta et inseparabilis sit qua
libet ratio a se ipsis, imo et inter se distinctis, aut ex natura rei
et distinctio, et duratio creati per quos quies intelligitur in creatis
distinctis, et reparabiliter realiter sunt. in lege cognoscitur distinctio
et reparabiliter est. in reali ratione, et distinctis, quia licet mediate
aut forte per se subjecta unumquodque ex alio quibus realiter im-
mediate et ea distinctis colligi possunt paria, que in se distinctis
directis colligi valent, quippe et immensitas eternitatis, et distinctio
factam unumquodque quibus, quia ex magna virtute magnam dur-
com n. colligit, neque ex immensitate idem. secundum quod explic-
ge potius distinctis eius cum eternitate, quia in ratione, et dur-
one creati immediate, et in se ipsis a nobis cognitis, sine posse
quibus mouentibus, simili distinctis n. subicit. Intemur uterque
immensitas, a alio interponat terminus, nempe Deus, infinitus
omni generac, simplicitas, aut alius dignitate, eternitate, et
idem distinctis, et distinctis.

3^a reparabiliter e inter objecta
directa et distinctis unquam, n. et quippe ut unquam ad illa,
per quos quies, ac similitudo cognoscitur, sed distinctis ut nota
ta ad effectus, n. alia quippe, et distinctis, et distinctis propria illo-

rum

Quam notata, ut q. Pot. creaturae leonis, et creaturae hominis
 in Deo, licet indistinctae, ac inseparabiles qualiter sint: distin-
 guuntur tamen per ordinem ad huncmodi, et leonem, qui separabilis
 sunt. Hinc videtur non formaliter circa illas potentias iam habere
 distinctionem, ut quibus una per altera explicari, aut per se haberi non
 debet. Atque enim intelligimus potentiam hominis creaturam, utiq;
 probamus, aliterque puris immensum: et bene explicare, et collige-
 re ita possumus: Potentia alii hominis productiva, aut intellec-
 tiva est potentia limitatio eo minor, quam productiva, aut intel-
 lectiva est leonis: q. Potentia leonis productiva, ac intellectiva ho-
 minis est potentia productiva, ac intellectiva leonis.

quod si quis ta-
 men stentat, hanc ad distinctionem ad se ipsa non posse, ducunt ig-
 ne, 2° tendant in separabilitate magis ad similes creaturas per-
 fectionis immensitate ex parte; 3° vero in separabilitate, quae hinc
 aut immensitate similitudinis cum hinc perfectionibus non est, sed lo-
 que differunt, nempe nulla locatio videtur potest esse dicitio natu-
 ra non potentia intellectiva, aut productiva potest esse intellectiva per
 se: At aliqua non potentia productiva hominis est etiam produc-
 tiva leonis, non tamen omni (idemque de potentia intellectiva
 quippe completa dicitur); aliqua insuper intellectiva leonis
 est intellectiva hominis: et aliqua talis non est. Unde quibus potentia
 ut videtur ad similitudinem productivam, non ad huncmodi, et leonem,
 referunt ad similitudinem necessarii distincta, non tamen ut videtur
 ad potentiam creaturam non similes productiva hinc hominis, et
 leonis; ita videtur sunt distincta, ita identificari, etiam in cog-
 nitione valent. Hinc q. videtur intellectiva per similitudinem, vel rela-
 tionem ad creaturam esse inter hinc similitudines distinguit
 vici, nisi vero in se differunt: quippe nisi non potest imme-
 diate hinc ad alia producere. Quippe videtur, tamen non debet, potest.
 Item dicitur, nempe quibus permixto.

Summa totius responsio-
 nis, et distinctionis explicatio haec sit. Duplex est distinctio hinc se-
 parabilitatis, aut distinctio: triplex etiam distinctio respectu, seu
 numerum distinctio distinctio. 1^a separabilitatis est inter distincta
 distinctio, et in se unum, quae in se non producant ma-
 jor

quae idem sunt, quae distinguuntur. 2^a inter pedata ut capita per
speciem dicitur, quae ratio realiter distinguuntur. 3^a inter objec-
ta ut solata ad illa solata, quae similes cum divinis respec-
tus contingenter tantum, sicut in universalius distinguuntur.
Inde prima distinctio rationis appellatur maxima, summa, a
ut omnino incommensurabile, nempe de se ipsis, cuius unus verborum
ceptus incommensurabilis, atque incommensurabilis per alium. 2^a dicitur
media, vel minor, aut immediati subiectum incommensurabile, quia
immediati unus receptus in alio non potest differere, sicut ultra me-
diati. 3^a vocatur minima, apte omnino distinctio, ut patet de
illo subiecto, cuius una ratio una patet, et non habet differentiam,
aut quodam per alium.

Aspectus 1us creaturae divinae, quae se habent
vel tamquam gradus ad eam perfectionem, si verum tenet senten-
tia apud philosophos philosophos communis affirmans hoc et acci-
dens unum esse superius, ut substantia et potentia, vel tamquam con-
tinuitas et continuitas, ut vita et aeternitas, distinguuntur. Summa ratio
videtur, ut ex hoc apparet satis patet.

Aspectus 2us creaturae divinae,
quae se habent tamquam peculiaritatem, et illis suis correspondentiis,
quae nunquam pro sua perfectione possunt, aut habent idem
fieri, distinguuntur secundo distinctio rationis generis, modis, sicut
sive partem naturae, et partem contingenti, ut intellectus et voluntas, sicut
et nec in immensitate, et aeternitate. quod est 2us appropinquatione suffi-
cienter videtur.

Aspectus 3us creaturae divinae, quae se habent tamquam
peculiaritatem spiritus sui, et correspondent utriusque, quae sicut abso-
lutos terminos designant, et pro sua perfectione possunt, aut possunt
sunt idem fieri, non tamen semper ipsi non idem fieri debent:
gradusque imperium, ita distinguuntur: minimum et omnino con-
tingentem rationis distinctio. Si intellectus divina circa bonum, et
intellectus istidem divina circa angelum hoc ultima rationis dis-
tinctione rationis dicitur, quae angelus contemnitur et qui rationis distin-
guuntur ab homine, non non intellectus creaturae semper ad angelum ab
intellectu creaturae bonum penetrante. Si de eadem rationem
claram deus uno deest omnes homines ex quo differunt, illud

ob secundum aliquam, aut generalem univertalem dicitur
 in suo decreto, quia per se sine ulla distinctione; quatenus
 nos magis vel multitudine amari omnes homines determinati-
 tione habere possimus. Sic tandem tam quando divina de-
 creta uere distinguntur, et plerumque per se distincte dicitur
 sunt nempe illa, quae sibi de altero eorum uerum satisfactionem
 et gratia sicut solum rationem potest ad unum in rebus, ut
 pro anima tantum, subiecti amari, et distinguuntur. huiusmodi ratio
 tunc uere distinguitur: tum quia in uerbis amari se distinguuntur
 uerba: tum quia ipsi determinatio, quibus deus amari dicitur
 sunt, sunt quoad se in se distincta, et separabilia potest et
 inseparabilia, atque identifiata, in unumque pro se, et im-
 pliciti, in unum solum declarante.

genus

Sequitur. Quia, ut supra, distin-
 quitur: tunc uere a relatione, et tamen multum dictum ad extra-
 rum illi uerum uidet. Et enumeratio facta in sequenti §. 1.
 in primis, multo distincta, si uere in exemplum adhibita, uere
 uidebitur distincta nullam aliam esse exemplum: imo distincta de-
 tera. a relatione n. e. quae ueris, sed aut ea habere uerum, aut uere
 habere, aut uere in se quata, aut uere in se. Respondeo: distictio
 dictum illa, ad 2. genus reduci uere, quatenus habere uerum:
 per identitatem, et uerum in eo, qui cum dicitur identitatem, ad
 hanc in eo, qui distinguitur: aut si ueris, ueris in se dicitur
 ad 2. genus: Naturae enim et Relatio ueris dicitur ueris Naturae
 et Relatio, in quibus oratio, et ueris dicitur distinctio est.

De ordine Decretorum.

Nonnulla praemittuntur

Primo. Decretorum
 ordo duplex est. Subjectiuus, et formalis. Subjectiuus est ordo ille, qui se-
 nec distincta, ipse decretorum ueris ueris ueris, quo scilicet causa be-
 ata prior est quam effectus, et uere potestior, quam illa. Formalis autem
 ueris in ipse decretis ueris, et ueris: qui in actu, et per se
 hanc formalis ueris ueris. Actus huiusmodi ipse ueris de-

est

10
Ordi virtus delectationis et ordinis unum hujusmodi ad aliud, huc
creatum, huc sibi, in creatis, propter quod suum productionem co-
delectationis interdicit, quia propter ordinem aliter si e negotio de-
cretis, ulla distinctio, hanc quidem cum sui ordinem ad suum
fines virtute promissis hinc. Mentalis, imo et humanis, eorum
citum transcendentaliter imbit: ideo si e hic ad, de quo the-
ologicis disputare oporteat. Formalis aut. Aristote et quae tali, qui
presentis disputationis objectus e, dicitur, habitus unius delect ad
aliud secundum genus e potestatis. Hic per antonomasiam, at-
que inimpo decretis ordo tam in divina, quam in alia quae
voluntate appellatur: sequitur decretis dictionem, quae etiam ita
mutuam referant, ut unum genus, et alterum potestatis sit.

2. cor.
tum e, relationem prioritatis, ac potestatis, quae decretis divinae
suoque potest, non e secundum rationem temporis, aut aeternita-
tis (sicut in simili de divinitate, de ratione ordinem eorum, ac potes-
tatis sacentium. Index catholice notare debet): tam q. nulla
sunt temporaria decreta prohibita, ut u. eorum theor. disp. 8. po-
proprietatem: tam quia, cum certe plura ea prohibita decreta
illa decreta sint, quae continent, mutuam ordinata merito omni-
bis competent, alius, et qui ad tempus si spectat ordo implerandi
modo e. idemq. habitus de locis ordine forme sument.

3. in deco-
retis ordine aliqua plus qm dignitatis deprehendit, prioritas unius
ad alterum: nam etiam si Deus uno decreto intendat fieri, eo
eligat medium, promotioni quodam modo decrevit, sine, quae
media; atque ideo decreto, ut intentio, unius e (sive ratione
vires, huc per equalitatem ad aliud decreto oppositum) seip-
so ut electione. potestatis hae dignitatis prioritas si e, quam in
potest. inquirimus: nihil enim ratione infusione, nihil merito,
unius, et veluti causalitatis: quae prioritas quam virtutes amul-
ti appellat; et unctione forte homina huius valet prioritas de-
nominationis: sicut prioritas unius personae ad aliam in traci-
nis si vocatur natura, sed originis, aut relationis.

11
sectio 2a
An divinae decretis sument intrinsecus ordo?
ubi de ordo rationis
Aper.

Sicuti 1^a heretici veniunt in hunc ordo, etiam inagrandentes a
 Sicuti negant, tunc illa non adhaeret, tunc non vincit, tunc inter
 se comparant. Haec e^t de ipsa communis Intellectus sententia, si
 motu ex coactis, de quibus sub hinc doctrina videtur firmus, in quibus
 dicitur possimus: necque vultu peccatore vales. Admiratio de ista
 dependentia quodammodo, minus vulgo ut adhaerens videtur: ipsi enim
 Si motu in hunc viderentur de deo vultu ordine legantur, quo
 ante semel negio an dicitur nisi conuicta sermone aliter loqui va-
 leat, ut in 2^a et 3^a quest^o videtur.

Item 2^a et 3^a quest^o videtur 1^a
 nam si tunc secundum adhaerentia et vultu peccata impeditur, videtur
 poterat sine decreto dicitur, tunc vero peccatum sine deo, qui a se
 non illud potuit, praestititque ut videtur, potest tamen facere, ut
 si existens: et hoc e^t perspicue dei laborum de proterito decreto,
 et deorum potestatis ipsa natura: alioquin nil in rebus esset ulla
 via. Adhaerentia adhaerentiam vultu quodammodo, praecedentia. Accedit
 contra, singulis intellectibus deo praebere intelligit et dominum coram
 hunc, cuius decretum videtur: in differentia autem, iuncta cum dominio
 e^t facultas, et vera potentia dominativa, quae praestata prioritate
 deo, deorum imperata dicenda e^t.

Item 2^a in sententia adhaerentia
 genti, tunc adhaerentia, tunc media: haec enim sicut sententia intellectus
 intellectus, quae separabilis e^t a decreto adhaerentia, ideoque distincta,
 et dirigit ad illud, nempe vel ut fiat, animum efficiat, vel
 ut vegetus efficiat: et omne distinctum ad aliud dirigit, et ma-
 uerit ad illud exitum, dicitur praecedentia et prioritate, ut in ipse
 fore. Sententia adhaerentia e^t.

Item 3^a, quia praedeterminatio vera postea
 omnes Intellectus de facto, aut de possibili, sunt ut ante, vel post
 via merita: Item de deorum dicitur e^t minus, vel potestatis de facto
 de ante omnino merita. Constat 2^a, hanc permissio peccati, vel fuit
 causa, et ratio praedeterminatio ipsi, vel, ut redemptoris, vel fuit
 operatur: si causa, iam de deorum permissio, sicut fuit in se
 omne decretum praedeterminatio redemptoris: si operatur, fuit potestatis
 hinc: Item 1^a, operatur omne potestatis, si e^t, nisi potestatis permissio
 et permissio potestatis. Constat 6^a, exemplo rationis vera, quae et

ritus

et alij inter se sequuntur tria et sequuntur Spiritu S. ubi se
nisi prioritate admittunt, ut notavit S. Mont. lig. 22. sed 2.

ter questio aliter solvenda e. Probatio autem, huc illuc: Prioritas
intrinsicam, seu positivam, seu positivam et ex natura rei, seu realis de-
pendentiam, seu realis generis subsequens intrinsicam, utroque modo
antecedens si componit. cum prioritate solius rationis, imo que qua-
tionis absolute positivam: sicut distinctio intrinsicam solentem se coherentem
cum distinctio generis eundem, quosvis in se si illa pluraque
positivam, aut pluraque quaedam, seu positivam fuerit. Sed deinde distinctio
que in se ipsa distinctio, aut separabilia sunt, habent positivam
prioritatem et posterioritatem intrinsicam, quo independentem a se ipsa positivam,
positivam in se, movet, aut procedit ad posterioritatem, et quae illud ratio
et causa, ut simul existant, sunt in se positivam: positivam, si eas
decreta omni prioritate si admittunt.

Argues: In divina potentate
possunt distinguere, et multiplicari decreta, quoniam aliquid ignorans
sit genus aut posterioritas: quid enim prohibet duo habere prioritate
committantur, et sine ordine decreta, alterum ex se prioritate
rebus, et alterum circa gloriam, Angeli? q. iam decreta separabilia
si semper habent ex natura rei aut rationem prioritatem. Totum di-
cuntur modo admittimus: nos enim tamen intendimus, nul-
lum esse ordinem inter decreta divina, quae aliquo mo-
do sunt ordinata: si autem ea aliquando sint si ordinata, ad quod
similitudinem, iam nullum (sive facere forte fingente) ordinem habent.

Artus 3.

Probabile valde e, nullam rationem prioritatem, aut posterioritatem rationis.
Nisi demonstrat fingente, decretis quae in se si distinguuntur. Hae et
ipsa distinctio, distinctio, quam semel supponit prioritatem, nisi a se
habetur, si distinctio, sed eodem modo distinctio positivam vel quae
habetur a se ipsa. Porro quicquid de istis autem a se testimonio
sentiat, si distinctio probatio de inutilitate prioritatis rationis de-
cretis rationis ita perfectus. omnia fundamenta, quibus, sicut
Sicut iam prioritatem in presenti commemorare Mont, sequuntur
a distinctio, impositio, aut distinctio in se ipsa, vel distinctio
omnibus ad alium. Hae distinctio distinctio, atque ulterius videre

Sicut

Licit apud P. Ront. d. 22. Sed ea omnia fundantur in quibusdam
inter seccata identificate etc. sed alii, et distinctionem inter di-
tincta praeferunt: et manifeste in 1^a et 2^a auctoritate videtur. *g. g.*
Hinc de impossibilitate

sic arguimus. Nulla vera prioritas est nisi excludat res in ignis ac-
tus unitas, vel in suis cognationibus, sicut disp. praeced. Sed 2. cir-
ca rationem distinctionem particularem, sed uere prioritate si existit in
ignis delectibus uere identificate, et nullo modo intrinsece distinctis;
ut omnino est silens. Sed debet existere in suis cognationibus. At in
istis non est, quandoquidem cognatio in ea circa delectum ut inten-
tionum finis non est prior cognitio circa delectum ut electum, ut medi-
casi enim cadunt, et dicitur sicut a fine ad medium, ita a ori-
tate ad finem discurremus, dicitur eandem a fine significatiui
sui finaliter orisato, et per diuini intentio nec diriguntur
ad cognoscendum medium electum, nec e uerso: ut singulis casus,
et combinationibus indubitanter manifeste patet. *in p. g. e. ord.*
ille rationis.

Henricus disputans a dicitur abnato Abbatibus Cantuari-
ensium, et nunquam satis expulsi, a reliquis tribus. Aliter dicitur, et
non solum ea, quae apud se potuerunt dicitur, sed a nobis cognoscit,
ut creatura, filius, delectio, effectus, uel delectum mentis, quibus
agnoscuntur, qui Deus, pater, creatura, laus, uel delectum potuerunt
rati. At haec appellare professionem, et illa priorem secundum uera-
tionem. Namque iniustum atque ridiculum nomen uidebitur quan-
doquidem non ratio, sed gladius est ille, quae uero ordini operis; ma-
teriam uero, aut saltem ubi dicitur quidam, si uacari priorita-
tem, sed professionem, aut e contra, postulare, et priorem depen-
dit. Aliud est, prioritas et posterioritas, uero uacari non solum, aut
si libere seipso potuerit denominare priorem, ac posteriorem: a-
liquam autem etiam, creatura, effectus, et similes con-
uenientia in uera ordine reuerente praestantur, ut dicitur a nobis op-
eribus, uere diuinitas autem, creatura, aut creatura uero uero:
quod certe nemo amittit. *Philosophus* in commo. 1^a inuenit,
et ubique prioritas rationis sicut in praeced. Nominat uero, *Abbas*,
quibus etiam praecipue uero, secundo, illam in delecto non priorem
officiis, et dicit. Verum quod uero dicitur, monem quoque dicitur.

em

totum videri. Ad illi questore conant, caute adhibendi sunt, deper-
torque temperandi, vanae imaginis, et diuisione illo, quo ad
aliquos; ultimo loco respondebimus.

Arguit. 2^a apert. 2^a animal
E oritur vna quam homo. Idem potest de se ipso vana vna oritur.
Distinguo ab, prioritate logica, scilicet: Psychologica, aut quia phi-
ca, hinc utitur. Dicitur, seu causalitatis, nego. Distinguo etiam
consequens, prius, inordinandi conseq, secus: per vnum natu-
ra vel causalitatis, nego. Prioritas logica tenet quate superiori
quatenus ut significatio, vel substitutio per ceptis, de inferioribus, propin-
quitate, tenet quate, in medio, et inordinantia, quia videtur ad
hinc inferiori ino debet, seu neco inferiori hinc superiori: illud
videt loca ab homine ad animal, hinc a iureo.

Quaeritur magis ad
viam vnam accedendo, vltio inter vna arguitur. Dico:
inde tamen nihil aduenio vnam apertione, scilicet: quia hoc si-
ritate logica genus deest, de quibus loquimur, inordinans om-
nino de vltio, decaum videlicet et intentionum, ex. g. si com-
ut: ad se ipse, ut electus, tamqum gradus logici superior ad infe-
riori: sed tamqum ratio de priori, seu quid perquisita, ad illud,
quod e, nec eo cogit. pro inferiori: praecedentia autem hinc inef-
fibilis e, si igne, deest, e, inter rationem, seu cognoscit debet
ut intentioni, et rationem deest ut electus; ut iam viduimus. hinc
inde efficax retroquendum e argum, nam sicut in adhibendi
ca animal et eius cognitio praecedant homi, et hinc ratio: et
quo ad inferum sola hominis cognitio e prior cognos animalis,
et hinc extra: quocirca in hoc sensu homo potius dendum
foret prior, quam posterior, vna vna comparata animalis. Id
cum ratio, seu volunta vna circa decaum intentionum, v magis in-
fluat in volunta, eiusdem deest ut electus, qum extra. Et in 2^a
apertione finiam: indicam, intentio hinc e prior vna, quam electio.

Arguit. 2^a vna vna animalis, seu
cognos vna distinguunt. in se realiter, subjectum, quod tenent,
Densatur vna vna a se dicitur. Id vna vna, seu cognitiones
ita ordinant. in se, ut vna sit realiter prior, et alia realiter poste-
rior, subjectu, et illaz, quod in se ordinatu, hinc e. Dicit: genus, et pos-

Secus

deus se ipse non e. In primis toto adu. discur. in-
 hil ad brans deus, omnia negotia, illud: si enim cog-
 nos in se realiter disti. circa unum tendentes deum, gratia,
 aut neutra posse prior e. alia, aut saltem qui representat
 intentionem in antecedenti, aut causat illam, qua. Neque agnoscit.
 In q. e. rationem prioritas, aut posterioritas, quibus intentionis si-
 cut dicitur disti. distincta. quorum unum vray. realiter
 distinctam, appellari quod valeat ab ipso prior: prior? Secunde
 respondere potest, negando eam: q. dicitur in q. distinctio pre-
 sentis obiecti. Dicitur appellari distincti secundum magis; si tamen
 rationem vray. causaliter praestat illi et nominat, causandi et cau-
 sati iam eadem: at in creaturis id omnino est et potest
 et causari, cum prius et ex parte cause et habet q. potestatem et
 prius magis vray. in q. dicitur, maxime Dicitur, a fine nomen prius, et potestatem.

Item ut sumitur eadem. In q. negat, ab ip-
 sa causa cogitata distinctio ratio, iam res a nobis proficere, ubi d.
 ea diligenter e. inuicem inter rationem distinctam et prioritatem, in q.
 angula alia cognoscitur vray. causam, aut exercitium, quod est distinc-
 tio rationum qua. tibi praestat a me in magis posse demonstrari ea,
 qua. sunt identificate, quam illa, qua. sunt distincta, ubi que quo
 ad nos cognoscit ita se habent. Animal et rationale identificate, sicut
 realiter distincta. Et rationum vray. ordo, causalitas, actus, aut est
 simile si fecit ut respectu ordinem suum, ac potestatem, si habentia
 confundat. ac de se in se ordinem istius distinctis; inuicem
 cum causis, substantia cum accidentibus: sicut enim ego per cog-
 noscitur qua. in se posterior e. merito agnoscitur respectu de realiter prius
 (sicut per cognoscitur accidentibus et causam distinctam, an. sicut in
 substantia et inuicem): imo est et. Adversarius distincta distincta
 prior e. bene distinctis, et deum ut intentionem prius se ut electus;
 cum tamen distincta. sicut in se prior magis a nobis intelligant,
 et electio cognoscitur melius et determinatibus dicit ad cognoscitur inten-
 tionis, quam in se.

Absolutio ista. si non loquendi modo apertis-
 si maximum, distinctis, quod omnino inseparabiliter e. vray, et ap-
 ualeat distinctis alii distinctis, ac inter se separabilibus, quod magis

est intentivum sit in se quicquid electivum; deum inq.
 illud dicit potest esse vera quicquid electivum nam quicquid electivum
 vera si dicuntur ordi interiori, ipsum tamen electivum est illud
 se intentione sua, abstrahit ab eo quod sit prior et si quod quicquid
 electivum enim intentio distincta est ab electione, prioritate etiam habet
 circa eandem electivum, si imbutivum, cum nullo modo habet ordinem
 cum electione: et quia una est intentio et electio, quae in aliis
 actibus sunt, distinguuntur; ideo distinctionem magis illos magis affertur
 imitari consequi etiam videtur. prioritas rationis, sicut distinctio intelli-
 gitur aut qualem eorumdem committat. semper interiori aut reali
 prioritati, ac posterioritati ordo.

Hic certi loquendi modus magis
 familiaris, oppositus vero firmior, sequentior, et exactior in
 hi videtur: quapropter ego in eam rationem quam sequentioris or-
 dinis admittentibus se dixerim: sicut de quibuslibet actibus, et accu-
 tis si tribuimus una vera esse accidentia, et creaturae, sed tunc
 et existantia aut eminentior. eandem loquendi modum ad-
 huc, et intellectum suam, necnon ad habendam voluntatem, et vo-
 luntatem necessariam extendendum se crediderim. Item deinde, de quibus
 hinc, adhibere loquendi genus te sit.

Sectio 3^a

Unde deprehendus sit bonus decretorum ordo?

bona

ante autorem habet locum in Deo dicitur quod qui ordinavit, ordinem
 ad eum. Hinc voluntatis declarandum est quod ordo dignitatis, et in-
 dignitatis, quae ab ipso Deo voluntati emanant. Quapropter locus
 et non dignitatis familiaris est illud ordine, voluntatis ordinatae.

- 1. quia amat quae in se sunt priora et amabilia, et rationis quae
- 2. profertur et finem amabilem sunt: subdignum inferiorum, quoniam ad-
 huc ante gradum peccati, libertate habere potest
 de deo non habet nullo etiam. et tunc, non remittitur, pen-
 tis.

Immaginat. hoc sententia. Item scientia quae voluntatis subdignum
 voluntatis inquam, seu gratia seu delectatione, subdignum, et
 voluntatis subdignum, eundem deus creat. et tamen voluntatis in se
 si est dignior de qua, imo melior est voluntatis, quoniam gratia subdignum
 deo

110
De aut possi q. sine subina dignitatis directy habent ady
et decata hui ordinem prioris de possessione. Inveniat. 2. In
us. age monetur ad fruendum bonum aliquo excellentius
ex gradu aliquo vobis opere minus excellenti, ut dicitur in
decreto saltem executioni inuentoy, qui appel-
lant de vauo. Impugnat. 3. quauis de facto deus homi-
nes forte ante praxia inuenta padermaverit: et exadeli-
quax potest post ista praxia: In hoc enim qui repugnantia
imo sine hoc padermandi post inuenta praxia facultat nul-
la iusta probabilitatem senty vobis relinquat. Abentes. De-
it etiam deus simul et mo decreto contram, ex merito defini-
re. q. minor excellentia boni, aut dignitay finis si debet ama-
ri paxi quam minor inuentoy, et mediay excellentia.

Impugnat.
3. Incredibile omnino, ac inexplicabile e quod deus n potuerit
opum definire oratione accepta ex peccati gradu, quous or-
to cetera opum decreto vno omnes, et omnia vna ad illius op-
nam referret. tam p. existentia mundi, qui minoris dignita-
tis e quam opus fecit ante decem. 3. etiam in istius lo-
ti sent. Redemptio Senari Sumari facienda per opum
decata sunt vob peccati permixtum: et nec peccati venio
poni bonitay, neque illius vobis paxi malitia vobis su-
opum q. dignitatis vobis. 6. Deus paxi alium
hominum decernere, aut selectionem, aut inferiorem vna, qui
exoptera vna opum vna paxi altiorum decernere: quod sine opo-
ta paxi paxi paxi vna paxi. Deus et potest dignam
cum opum vna paxi paxi vna paxi vna paxi vna paxi
nempe ex merito vna ut Redemptio paxi vna: imo ita vna
paxi vna paxi vna paxi vna paxi vna paxi vna paxi
paxi vna paxi vna paxi vna paxi vna paxi vna paxi
tam deus n paxi decernere Angelos, quam homines, quoy
illi excellentiony vna. Ant. p. 10.

Inquit tota ordinete
videns paxi paxi finem, quam vna: sed quod e vobis
finis deest in illis, quod vobis e caligine homines quoy
ter sapies de vna paxi paxi: q. ordinete vna vna
paxi

spiritus amat nobilitate quoniam ignobilium. Hic arguitur equivoce
 adnotare videtur: caritatis causa distinguo. Nihilominus, ordinati
 videtur, subinde prioris et posterioris, transiit (nempe si ratio et
 relatio serventur, sit quidem prior amor finis, quoniam medijs, et non
 e contra) unde similitudo ad finem, sive gradentis, nego. quippe ad
 omnimoda. Hic voluntas, quae inordinata appetitio finis est
 voluntas, medijs praetermittit, nisi quae quae decet et quae impe-
 tu omnino simpliciter fieri simul potest in finem et in medium:
 imo ita de facto Deus praedeterminatus est, nam (ut dicitur in 2° 2° de
 incarnatione. sec. 2. arguendum) alioquin si praesentis decreti si so-
 lum futurum esset bonum si peccante, aut per ipsum opum si
 redimendo; verum quod nulla existeret, aut existens praeter ipsum
 opum re creati; siquidem ille dignitate prior, et excellentior omni
 creatura est: asperere autem, ipsum praesentis erga ipsum deus
 oblationem, et futuram, praedicta diffinitio est, nam ille praedeterminatus
 tamquam princeps, rector et auctor universi fuit: quippe ut de
 creatis: idem scilicet incidit ad probandum ipsi praedeterminati contra-
 dictionem, et inordinatam a peccato permisso. Deus intentus est, ut in-
 his, namque dei, et primogenitus in multis creaturis. In quo
 circa ipsum decreto alia creatura determinat.

Accedit et quod
 potest primo amari mundus per deum, quo ipse nec ut me-
 huius, nisi ut finis considerat. Ipsi determinat, sed tantum abo-
 litione et sine habitudine ad opum: et deinde de decreto amari opum
 ut finis, in quo est propter quem nos omnes iteam amaremur;
 ut iam dicitur. Sed. Difficultate advertendam. Nam si potest
 primo decreto, seu primo digno amari minus dignum, et postea
 non magis dignum. Illud autem, quod de lapidibus ante omni-
 nes amari dicebat, nullius est momenti: nam quia si dicitur
 opum, opum amari propter nos tamquam propter finem simili-
 tationem et excellentiam; sicut nec nos ipsi amari possumus propter
 lapides: nam quia omnia, contra est, opum delectam esse propter
 nos, propter nostram salutem, et pacem; sumus res creaturae
 vales altius dominij, generis, honoris, et divitiae respectu capa-
 ces: nullo autem sensu homo propter lapidem deprimi poterat:
 tum tanquam quia ex natura sui homo sine ipso, si damen
 agis

58
Sagis sine homine deorum poterat; quod etiam si deus hoc
fuit sagidem n̄ propter sagidem diffiniri voluit.

2. sent. 2.

durandi in 2. sent. dist. 12. q. 2. affirmantis, de actibz ordinis
sumi ex comparatione et similitudine, cum verbus, vel apud
creati habentibz, intrinsecam, omninoq; veralem prioritatem
veritatis.

Porum hae sententia multis capitibus videtur intelligenda.
1. quia decreta ista, de quibus loquimur, distinguunt intrinse-
ca aliqua distinctio, atque ita si per comparationem ad hec
creata, ut sup. dist. 1. dicitur; si decreta n̄ habent ordinem pri-
or, et posterioris per totam comparationem ad creatas, sicut illas
quas, quaz una prior et altera posterior sit. 2. nam simili ra-
tione et comparatione decreta divina dici possent singula, ac-
cidentaliter, causans, et causatus. 3. nam ut bene observavit P.
dicitur sect. 3. in nobis sagidine prior e cognitio verum, et ex-
istentis, quam posterioris, sicut vero in deo: nec est prior crea-
torum, quam deus armemus; deus aut prior n̄ dicitur, quam
creaturis. 4. comparatio illa creaturarum prioris intrinsecam e.

Arguit

durandi. In deo si distinguuntur, non quia comparantur ad
creaturas realiter distinctas, quareque ordinantur, nec deferuntur
vini ut illata cum creaturis, intrinsecam ordinem habentibus. Cum
primis tangat tota discussio, nos enim si de par. verum ordine, ad
de intrinsecam prioritatem loquimur. Deinde dicitur e. q. 2. ut videtur
dist. pro. sect. 2. in 1. dicitur: et apert. Distincta autem prioritas
nec eam, quia sage comparatio fit ad creaturas, quaz una sit
prior, et altera posterior, et tamen e. malitas divina simili pri-
or n̄ e. 2. sent. non e prior, neque posteriori simili posteriori: ut
patet in Personalitate creata generosorum aut verum Patris realiter
artuante; cum tamen Personaliter incarnata, Patris eterni non
simili intelligat, a nobis, neque dicit, non e prior, quam Generatio
aut Relatio ad Filium bonum. tandem nego sententia supposita,
nempe prioritatis rationis.

2. sent. e. c. 1. art. 3. ap-
rentis decretis ordinis colligendum e ex ordine, quem intor-

habent

Sabunt eorumdem decretorum objecta, idemq; sentire vident. Res.
Pozg. et quicunq; Abent^z dnam per creaturas intrinsece quas ad
aliqua 2ta et gratiam compleri opinant.

In primis hac explicatio
Ciciliano Maria n orat, quandoquidem iste decaes libera ex ter-
minatus aternis a Deo et inter se separabilibus, realiter tamen
in distinctis, soluta, se credidit: mox eas terminations, sui pos-
sionis se formaliter, sicut diminutas, aseruit. 3° actu dnam
n minus quam nosse, in se ipsi ordinem prout et debent
mutare (sicut et mutant cum Natura sua), quin Maria sit
ad totum comparatione verum.

2° nam priores decretis vel
ulterioribus ab istis Austria; ex prioris objectis, secundum tempus,
vel secundum dignitatem, vel secundum causalitatem.

Non secundum
tempus: tum q^o impenhena e priores temporis objectis ad priores
decretis, ut patet in multis donis, et creatis subiectis postor me-
rita xpi decaes prius, et tamen postor temp^o existentis: non
quia aliqum Num decaem dicit quique postor prius tempore
quam aliud.

Non secundum dignitatem: quod patet in primis adho-
minem, 2° Ciciliano, qui Netheram prius quam Maria et Libria
a Deo huic decaem, arbitrat; eo quod Natura prior sit, quam
Maria ordine causalitatis et dependentia; et tamen Natura Lon-
ge minoris se personi quam Mariam existimat. Patet etiam 2°
P. Pozg. qui galileghinam n nisi post padusa merito admittit,
atq; ita Gloria, qua dignior e, declinet post merita, ultra adig-
cum communicata. Patet denique huiusmodi prius 1° Soti
sent^z impugnabat.

Non secundum causalitatem (ad quod recurrere
Adversarij vident): Deus enim esse aut declinet, aut decaem-
ve sciet prius seu prius decaes effectum, quam causam: ex.g.
2° marcom Hery parte, prius determinavit, qm mente, do
Maria; 2° aliter vero prius mortem dei statuit, quam per-
mitteret saltem peccata, quibus illa calenda erat: Soti quoque
prius intentio e, quam B. Maria Materitas (nomen ex xpi d.

Notiam

Merito

meriti data) cum tñ hac illius causa fuerit.

Præsent. affirmat
Primum ab omni le priorem nihil aliud significare, nisi quod lig-
se sit alterius ratio, vel aliter, vel ex ipso legitime, vel quo-
libet alio modo prærogati ad alium. Hic regit vobis legitime
P. Mont. sec. 5. quom vè igna multi d'heredi imitari videntur.

Præsent.
Nec ita placet explicatio. 1.º quia nihil vè igna videtur dicere dat
no interrogatiorem vobis declarare. quidem alij se priorem, g-
se idem requiritam, atq; prærogati ad alium, suas omnino
simoniam sunt.

2.º nam se omnium requiritam ad aliud, nec
sufficit, nec e' necessariam ad peram præcedentem, vè quidem. sufficit, quia
quia hic terminus magis requiritur e' ad istam, cui præcedit, q' ad
extra: et tamen terminus n' e' prior producti sui. Item g' filius
Dnus etiam requirit ad hanc realiter origine priore: vobis et
sophisticat ad istam, hestate, de hestate ad istam, hestate ad
omiam, aut ratione vna magis, aut alij vè posteriori, n' etiam est
nascitur, quia vè. sent.º eorum decem præcedentium potest esse
causa vel ratio a priore anteriori delecti. indifferenter. Intentionem
etiam præcedit electionem, et sequendi videntur: necn' actus im-
peant prior e' imperato. At nullam ex decretis illis præcedentibus
requiritur e' ut diceret aliquid ex conditionibus, et sic et arguunt
sententia dicitur de hestate sent.º 1.º de hestate. sup. e. hestate
futuri solent et valet

Sectio 3.º
Actior omnino decretorum explicatio.

Præsent.
Primum Decretum e' prius, cuius evidentia ostendit Dnam Liber-
tatem ad existit, eius decreti, quod appellat. posteriori. Hanc
e' idoneam rationem decretorum causam, regulam, aut explicat
patet in primis exemplo hestate imperii intelligentia, et amoris
Dni narii n' aliter antecedentibus inam quodq; decretum, nisi
quatenus illa ad ipse decreti omnia hestate vobis vobis con-
hor: vobis ex hestate intelligentia, et amoris illius narii Deus
liber e' ad ponendum, vel impedendum locum. ex. g. secundi.

Libe-

libertas aug. e potestas libera ab actu libero; idcirco prior eorum.
 Deinde patet exemplo scia. medic. n. aliter dicta antecedenti
 nisi quatenus ipsa dnam volunt; eademque vult ad con-
 cedendum auxilium. quia officium, et ad negandum quia infirmitas aut
 etiam ignis officium. Ex his decem intentionem antecedere ve-
 nit electivum, nisi quatenus dmy patens intentione concordat.
 ex q. nra, libor e ut eligat hanc vel illa media: si enim eay
 libertatem n. haberet, iam ipse intentione finis esset hinc vo-
 luntas genitus determinata ad mediu, atque illa regerentur
 ac impossibile foret nouum et electivum decem.

Actio aug. a priori
 nra volens ex dno, et quam niger indicam, e ac est
 omne, et istam illud decem e prius, quod se habet ex parte ac-
 tus primi comparata alteri, quod actus 2. ut. sed omne et dmy
 velle est voluntas libertatis ad aliud, se habet ex parte actus primi.
 si omne et dmy decem voluntas libertatis ad aliud e prius com-
 parata illius, ad quod libertatis vult. Consequentia e videtur. Na-
 tur per se nota quidquid enim in libertate, sally divina, prius
 et ante dicitur ut bonum actus 2. pertinet tantum ad velle,
 actus primi, hinc ad primarium actus secundum complendum. In-
 nov hinc ad 2. q. n. n. n. quod omne decem hinc libertatis
 voluntatis, se habet ex parte actus primi, e ex eadem per se
 nota.

Ex ad 2. vero, ut scilicet illi illi decto notis actus pri-
 mi veniat, imo manifeste stat, quod in deo ex ipso hinc
 decto n. e locy ad aliud, nisi aliqua indifferentia videretur
 determinata per 2. superit per 3. determinabili, quippe ip-
 sa voluntas et nra velle e forma perfectissima hinc. nra
 voluntas per idem hinc, et q. ad hinc hinc hinc forma
 hinc hinc amandi n. requirit nra terminati hinc hinc hinc
 hinc ad objectum creatum, ad quod illa velle hinc hinc hinc hinc
 at voluntatis nra hinc. si n. hinc decto, aut hinc terminati
 adit intelligit et omnino debita nra cum objecto, nra hinc
 iam hinc decto, aut 2. velle hinc decto.

Formam q. ratio
 illa multis gradibus difficultatibus, nra e velle hinc hinc
 hinc

illa copiosius declarare et firmius stabilire jureat. *Præ-*
terea decreta ut a natura sui substantia aliquo modo, aut
 per se aliquo modo distincta, sive eorum terminatio, et habitudo,
 eatenus merito ab omnibus hinc sequente et consequari; qua-
 tenus eadem, naturam sui substantiam et ipsamdem artem
 ex se indifferentem et ad opposita extrema, sive ita determinari
 videntur per aliam substantiam, si naturam. *Præterea* quod illa omni-
 ni determinat, nulla alia requirit, aut potest valere: alij ita vul-
 tum regere potestis decerni.

2. *Præterea* homines et solida rela-
 tiones paduamentales, que sunt juri aliqui modo, nostra
 hincque respectu insinuat, quia extrema ratio aliunde sunt
 ad similitudinem existentis, sicut alij eorum q. detrahit. quin potius
 ipse delectationis quoniam non naturam relationem sicut similitudinis
 determinatiua, finibant alia, que ultimo illud est mundi
 complexu debet, aut potest. *Præterea* q. aliam de modo, aut re-
 latione decretis sicut quare debent: quod quidem tam ut ipse
 illi finis ad indistinctam detrahit, excipit sunt.

3. *Præterea* nisi quod
 doctrina valeret, nullum regere potest fundam^{us} ut regent^{ur} in Deo
 diversa et regardata decreta circa diversas hincdem subjecti
 formalitates, nempe in homine circa animalit^{em}, Rationalit^{em},
 spiritualit^{em} &c. Quod tamen et inaudita et incongruum est: alij
 qui fingat^{ur} est, si placet, multas temporales potest esse
 quibus singula illa formalitates a Deo procedere dicantur, fin-
 gant inter per diversas scientias hom. Medias, tum absolutas
 sive eisdem omnino operi, et sub eadem hypothese jurari, di-
 versas, inquam a^{nt} numerum formalit^{em}, vel præterea, que
 in illo possibili sunt, fingant deinde eisdem fundam^{us} sunt
 as aut fines, aut solutones, aut rationes, eoque con ordine
 collocatas esse dicant.

Argues *Præterea* Paternitas prior est generatione: de-
 cimum est. Mundus est prior est ipso mundo: est tamen Deus nec Pater-
 nitate ad Filium, neque decreto illo ad mundum liber con-
 stituit, aut relinquit. *Præterea* est hinc decreta potest esse quibus al-
 tero, quin libertatem ad potestatem constituit. ergo eorum: di-

Cimini^{us}

quo aut. ratio, tum pro aduerti, tum pro alio simili; eorundem manifesta e: quod sicut actum suum, sua actus in labor 2°, sine facultate suam, aut ex se ipsis rationis se habens, antecedere potest: aliquando uero aliquid antecedentem suum, est cum exercitio suum, quod aduerti suam, praedictas ratione sequat abesse; imo huiusmodi in breuina habent a nobis dependent.

§. 2° et 3° de voluntate. Voluntas suam.

ex suppositione suam abesse sibi abesse in eadem antecedentem cum alio potest sine noua habet posteritatem habere. §. 1° diuina potest habere unum delectum, operum antecedentem operum necessitate, alteram possessionem, in quibusdam ratione suam, sed necessitate ex suppositione prioris. §. 2° huiusmodi et officio uterque argumentum. §. 3° voluntas, sicut humana ideo de uno ad alteram actum procedi ualet, quia unum actus illius e forma et respectu ad huiusmodi omnia voluntaria; atque ita deus unum et unum, nec interioribus amoribus perhibet. sed sine voluntate, sicut diuina voluntas eum necessitate e forma amandi omnia amabilia, neque unum perhibet, aut interiori amore diligere ualet, intentione diuina amandi secundum partem suam et respectu, conuictum ingratitudine et abesse motionis non delecto. §. 4° utique operio integra, et delecta sit iam impossibile est respectu eiusdem delecto, effectus formali amandi. Retrahitur itaque eum. §. 5° voluntas humana ex suppositione unius exercitii suam, operio prioris conuict: cum alio, in tamen in eadem ratione; atque ita exercitia necessabilia, ideoque distincta sunt sed res omnino aliter se habent in voluntate diuina ex suppositione prioris exercitii, aut delecto suam ad aliud praedictantis. §. 6° iam omnino implicat, ut sui duo delecta necessabilia, aut distincta sunt, atque ita eum, ut prioris, et posterioris ordine, saluant.

§. 3° de voluntate

per scientiam, media, amplexus amplexus alius creatura, in minimum ignum, per delectum alius redigens uialet, potest habere praedictam aliquam, in eadem ratione, quod huiusmodi delectum, in eadem ratione, et distincta sunt, sed etiam cum ipsis delecto in eadem ratione.

68
R, seu indifferentis eorum preparatio, quod existere poteret
sine praedestinatione praedictae, aut contingente illius obsequi-
am. *Q. Distinguitur et ordinari possunt duo decreta ut prius,
eo potestius, quia 1° penitus necessitat. cum 2°*

Hoc argum^o
aut mouet aut indicat longas. *Hic attentione circa gratias
et spiritus praedestinationis, qua duo auxilia dicitur nobis pro-
videntur. Solutio e. Nos malo veniente dixerimus, negando
e. illa praedest. quae prior sit decreto indifferenti, de qua
et immediate vna libertatis arbitrii, ad diuisi differentiam
minimo praedest. et secundum tantummodo praedest. quae vel
constat in corpore ex scientia deinde et ipso decreto respiciat
aut in mal. De Praedestinat. latius explorandum e. quod non ante-
cedat 2° et immediatius vna libertatis arbitrii, quod indifferens
e. ad consensum, vel desynum, sed tantum comitatur, et sine vna
cedentia determinat, sicut actus terminus suum, et vna inten-
tionis gradus alius debere valet. de quo supra plura dicimus.*

Argues. 2°
etiam a decreto prior utinque aut permit. debet libertas
ad potestius, si tamen ulla videtur e. ratio, de qua ea ipse li-
bertas a decreto prior soluitur et quae sit. *Nam q. dicitur,
decreto prior arbitrii libertatis ad potestius. Nego ant. Ratio as-
sumpta illa asserendi libertatis arbitrii est, quod ipse ante decre-
ti existentia vera cognitio e. supra illud reflexiva, aut intuitiva:
atque ita si deus mouetur eo decreto priori, mouetur etiam
eo illius scientia. Scientia aut. dirigens et mouens ad decre-
ti libertatis arbitrii ad potestius.*

Intuitus: vna. Habere ut per
scientiam simpliciter intellectus inductus, sicut e. ad quodlibet co-
sensu et experientia. *q. per scientiam decreti, autis si e. dirigenda
ad 2°. Nego ant. quod certo omnes in eare debent, quandoque
multa sunt decreta, ad quae vna libertas mouetur per si-
cientiam vna, aut multiplex decreti autis intuitiva, ut patet
in qualibet electio decreti intentionum prius respondentis,
et in defone xpi ut redemptoris ex paulis geuatis, nec non
in decreto coronae exultans post mentis grauiss. Sicut ex*

ex scientia aliqua libera, atq; ex volente sua voluntas ex-
perimentalis dicitur ad noua scienda decreta

Disputatio 13.^a
De discrimine et ordine inter decreta inten-
tium et executiuum.

Sectio 1.^a

quanam sit propria ratio, et executio Diuina, quae intentio
voluntatis differant?

Ad congruendum in
pnt: omnia supponunt, intentus aliter ad executionem, quam
ad electus comparari; decem enim intentionum pnt ad elec-
tius differit tendit ad finem obtinendum, de quo uero ad po-
nendum media: at intentionum cum executione comparatur, et
ad finem, tum ad media terminari potest: Unum enim de
fectibus causa est, ut intentus et executio decreti comparatur.
Deinde supponunt, intentus in unum pro actu imperialem
uina voluntatis: sed tam illa, quam executio officium volun-
tate, significat. Tandem supponunt executionem si se in pnt
accipitur, pro eterna Dei potentia actiua, qua ipse in tem-
pore operatur; sed pro intento vitali, atque diuina Dei volun-
tate agere.

In hac p: 9.^a 1.^a intentia, et cuius pnter uidet que
p. diu. lib. 1. de vobis. ag. 11. affirmat, duplici ex se se dis-
tingui decem intentionum ad electus. 1.^a motus, huiusmodi
intentionis mouetur ex diuina uoluntate, in pnter, aut
nempe si supponit aliquid uis, aut rationale motus, et pnter:
Voluntas uero sequenti mouetur ex bonitate fidelitatis, pnter
aut pnter, supponendo scilicet in nobis uisum, omnia illud
a hoc pnter, sed quo ipse deum aliquid exequi destinauerit.
2.^a differe dicitur de hoc voluntate et modo tendendi circa
um pnter: intendens enim respicit illud, ut rem omnibus, et
bona pnter, ut deus per pnter, illi opus: At voluntas exe-
quens respicit deus, tantum rem ad potentia factibile, atque
in pnter pnter.

finem

bonum ita desiderandi cogita discedit, quia tam ex boni-
 tate praevisi boni, hinc inde praevisum absolute futurum, aliquid
 ratione ipsius, aliquamvis exigentia, quam ex bonitate fidelitatis et
 cuiusque virtutis supponendi generationem vocant, aut legitur, qua-
 sedem potest hinc habere duas voluntates, alteram intentionem
 et aliam executivam. Et patet tam in praedictis et deinde in de-
 votione circa verbum liberum opus (utrumque enim voluntatis
 genus potest supponere, eo si subijciat aliquod bonum creaturam
 executivum): tam in ipsa fidelitatis, iustitiae, aut quilibet virtutis
 quae inveniuntur ac intentione decreto statuae videtur gloriam aliquam
 sine debita eiusmodi gratia, vel onerosa, gratiam vero ex eo
 equivoce deserviat ultimis inis gradum, atque individuationem
 illius. 2° autem caput illud itaque discedit, nam cum praesens
 voluntas intentionis et executivae species sit, inquit si praesens boni
 in seipso ut rem a bono visibilem factibilem, et infallibilem
 cunctis: alioquin ad deum intentionem in dirigeretur deus a im-
 pliciter in seipso scientia possibilis, seu productibilis, huiusmodi creat-
 urae, constitutionisque sua voluntatis efficaciter representante.

2^a sententia
 et quae praecedenti cognatione aliquantulum est, quam nonnulli de
 Patrum suorum commentariis videntur, quod est, deum intentionem
 ita boni sui, et si eius stabilitate consistere, ut rem ipsam, in
 veri sui actionem debeat: deus autem executivum, cuius propi-
 um est, productionis huiusmodi discernere.

Sed nec ipsa placet huiusmodi
 ratio. Nam quia est in antea, et si possibile spiritante alius pos-
 sit vitales demonstrari cum eorum actionibus, seu productionibus
 propriis, rem hanc si est enim intentionis et executionis, at-
 que ita actus nostrae liber praedicti in si potest deus inten-
 tionem, et distinctis ab executivae, hinc a bono in deum
 preparatio, quod immediate de veram ultimam huiusmodi de-
 bet. Nam quia licet opinemur, si de deo rem actus vitales etiam
 boni demonstrari abm sui productione. Et possibile est etiam
 bonum abm sui productione identificatum, hinc est qui negat,
 videtur: in illo si eventus nullus sequitur deum in deum et deum
 intentionem, executionemque cognando hanc. Nam deique nam
 actio.

actiones ipsas si minus quam actus, aut terminos absolutos
intentione Divina definiti et detran. posse infra videbimus.

sententia auctoritatem habet *l. sig. d. q. 1. de pced. act. 7.* qui agit
illud est proprium utriusque voluntatis discernimen, ut scilicet inten-
tione operatur suam dejectionem media voluntate executiva, quam vult
et obtemperat tamquam medium ad ponendum finem intenty. Executiva
vero immediata suam dejectionem operatur, quam deconat aut aliquo
modo imperat aliaz voluntati, quia illud executioni mandat.

At hoc non
ideo sapientibus ad difficultatē, quia discernimen inter utroque volun-
tatis actus videtur ē, quod videtur intentione sit remota, executiva ve-
ro immediata effectū producenda: quapropter integre pntis dy-
pataonis studij ē, cognoscere rationem, propter quam ipse volun-
tas sit potius immediata, quam alia, ab illa que debeatam effi-
cacionem imperat. Prædicta autem sententia si videtur sane dy-
ferentiaz satis declarare.

quia etiam voluntas aliqua deconat qd
suum media alia voluntate, potest immo et illi auerare. sic enim
divina induit et causat suas ipsas si illa de illa distinguatur. ut
ipsa iustas ad vitales actus producendor: et tamen si minus im-
media principij actus illos immediata, quam ipse potentia: si etiam
ipse oratio calore combusit, sed si minus immediate quam calor.
Sic dicit, quod pater deum etiam producit spiritum sanctum cum
filio de ipso produci: et tamen ipse immo et spirat ac ipse filius.
Sicut et mater principij, immo spirator cum filio. Voluntas quo-
que intentione vel producenda amat, si deum immediate, aut potest
sentire executivam amat, si intentione, sed etiam immediate et im-
mediate per se ipsa. si immo et operatur intentione causat effectus
per voluntatem, a se inducitur aut amationem, potest etiam deum
causam immediate per se ipsam.

sententia, et quia ipse procedentes in
sua vejit, quam ingeniosa luce donavit, potest etiam et laborem
et sollicitudinem, nempe *l. Rom. de h. h. d. 26. de h. h. d. 6.*
et *l. Petri de h. h. d. 22. de h. h. d. 22.* qui ap-
mont, deum executivam ē illud, quod ex se ipse videtur.

est

fieri ad produccionem effectus; intentionem vero, quod si actor
inducit effectum, nisi videatur illud decretum, quod est de illo in
iure.

Ceterum ne ista sententia, quae ualde certi peritiora est, inhi-
bitio, sua prohibitionem impetere ceusat. 1.º nam, decretum, quod
executionem appellatur, maiorem obligationem tenet cum intenti-
no, quam intentionem, cum executione. 2.º executionem posse scire
non est magis refutatio ad produccionem effectus, quam intentionem. Ita
est certa. Nam si eadem de rebus adhibuit inseparabilis omnino
est ad eandem intentionem; etiam ista operatur, seu tribus ceusan-
ti, quae eadem omnino est cum intentione, inseparabilis debet esse.
Sed si ex veris principiis probet. Decretum, quod est genus, constituit
et liberat ad potestatem (de quo supra hujusmodi. sect. 4. de decretis)
has enim si prius delicti habet scientiam, et habet partem
indifferens, et partem delicti; indifferens quatenus agere non sibi
libere de qua ratione in multis decretis, detrahunt uero, ut uideat
improbitatem a se libere recipitatem omnino, aliquid ex multis
decretis. Sed decretum potestatem respectu in et delicti scientia
dantis decretum intentionem, seu genus, nequit in tribus connecti cum
illa scientia, supra quam scribit Gra. Nuntius, ita respicitur quae
vult 1.º decretis Nuntius, deo dicitur idem nouo decretis. §. 2.º

De causa
d. quae sententia amittuntur: sunt doctrinam; cum enim tot, tam-
que generis sint deo: cum infra, qui extra scientiam actus operatur,
substantia actus, sedem hincque legitur de, cum sine quodlibet.
quod si quidem executionem, et immediatam, ad intentionem et intentionem
primam, propter uera libertatis ueniam debet esse, immodis sunt per
ta. 1.º lib. cavallibus aut subiectis effectus, et finis a deo intenti.

Secundo 2.º
Explicatur multis locis, idoneaque intentionis, et execu-
tionis apud Deum voluntatem differentia.

Etiam
decretis propria ratio, uerumque decretum sententia est ex illis quae
supra. 12. sec. 3. tam in genere circa scientiam, et potestatem
decretis deprecamus. Quibus §. decretis intentionem, et illud, quod
se habet comparatione alterius uel tamquam intentionis et actus generis,
res

vel tamquam actio: Executivum vero, quod nullo ex his modis
se habet, sed potius comparatur ad intentionem, tamquam terminus ad
Potentiam, vel actionem, aut quasi actionem. Hinc est decretum tamquam
Potentia alterius, quando voluntas divina ex scientia intuitiva
primi dirigat: sicut ad gerendum 2°; scientia enim directiva, et
maxime, quia libertatis est intuitiva, gaudet ad actum 2° mandandi.
Hinc autem decretum est tamquam actio, quando Deus se movet a vol-
entia illud intente ad gerendum aliud decretum; sed tamen ita vo-
luntas, qua prior dicitur, debet, ut simul se determinet ad alia.

Primi ca-

pus, et prioritatis exemplum sit. Si Deus decernat producere regnum
indigne ex scientia illius. Actuatur sicut ad ipsum non decreto
Rationabilem, aut imperabilem suo hoc, vel sub illo ter-
mine; nam licet 1° decreto sibi sibi impo-neret necessitatem, pa-
ribilitati, aut imperabilitati, sicut in hoc, et rega intelligibili, sicut
viam tamen debet, si statuerat. Secundi vero casu, aut gerens
quasi prioritatis exemplum sit. Si Deus specialiter intendat sanctus
operacionem vram, et simul habeat aliud decretum indifferens, di-
spensam preparans, ad quod ipse se movet, et dirigat, per scientiam
intentionis intuitivam, sed tantum per scientiam simpliciter inte-
ligentem; ita tamen intentio illa determinat ad executivum, seu im-
pulsantem predictum decretum, ut nec existere possit sine executivo, ne-
que detur ab ipso. Simile exemplum habemus ex dis. 11. de hinc.
sect. 2. ubi negavimus quod sit demonstratio definita aut intendi-
tione specialiter potuisse ante gravissimum peccatum, imo ex hoc decreto, quod
sit etiam gerens peccati; de hinc tamen duo determinantia ab-
soluta, alterum sicut demonstratio, et aliud peccati gerens, quod
cum vultu ex alterius scientia dirigatur, sed tamen intentio
demonstratio ad gerens peccati debet per modum actionis,
si autem est actio.

Quapropter 2° alio etiam modis intentionem
et executionem ligentem proponimus, ita scilicet ut intentio vocet de-
cretum alterius determinans, executio vero detrahatur ab alio, et
in ea notanda differentia, quod intentio habens se per modum
Potentia si determinat ultimo ad hoc decretum executivum, sed etiam
relinquit et subit libertatem, ut hoc sit potius, quam illud exe-
cutivum

cutivum

num ex q. ter. p. dicitur, vel inordinabiliter, per hanc vel per il-
lam detractionem. Et intentio, quae se habet per modum affectionis,
vel q. va. dicitur (suppone plura supponit in deo per simplicem in-
tellectum ad amandum diligibilem), in igne v. dicitur; et dicitur ex q.
p. dicitur intentionis sua ut. int. omnia v. dicitur ad eandem
p. dicitur, ex q. va. p. dicitur, ut aliquid illis dicitur. Sicut in v. dicitur
ad hanc aliter v. dicitur, quae se habet ut dicitur aliter v. dicitur
dicitur, et dicitur dicitur in v. dicitur ad
suum terminum.

3.º quoque in determinabili discussione primum est
p. dicitur intentio, et executionem. Hic voluntas, nomen intentionis dicitur
voluntas, dicitur, ac principium v. dicitur, p. dicitur dicitur q. v. dicitur
dicitur p. dicitur et negatiua. Sicut enim intentio est vel p. dicitur
vel negatiua v. dicitur. v. dicitur quidem quatenus dicitur v. dicitur
v. dicitur et dicitur v. dicitur ad alium v. dicitur v. dicitur.
v. dicitur; ex q. dicitur dicitur dicitur, v. dicitur ante p. dicitur
v. dicitur v. dicitur ad alium dicitur dicitur dicitur, quia et post
p. dicitur v. dicitur; 2.º enim dicitur est v. dicitur et q. dicitur
v. dicitur, 3.º v. dicitur dicitur dicitur, v. dicitur, v. dicitur aut
v. dicitur: negatiua autem, quibus si se habet intentionis per v. dicitur.
v. dicitur, aut ex parte intentionis dicitur, sed per modum dicitur; tunc
v. dicitur appellat: principium v. dicitur, quia nec p. dicitur
v. dicitur, nec v. dicitur est; quia dicitur, nec v. dicitur
v. dicitur dicitur, et dicitur p. dicitur dicitur; executionem autem
voluntas est principium p. dicitur; quia v. dicitur v. dicitur p. dicitur
v. dicitur.

4.º tenendum dicitur intentionem a p. dicitur dicitur
dicitur dicitur in ea v. dicitur, executionem v. dicitur dicitur: q. dicitur
v. dicitur si v. dicitur dicitur, p. dicitur si dicitur dicitur: dicitur
v. dicitur, quod dicitur v. dicitur ex q. dicitur dicitur, dicitur si v. dicitur
v. dicitur dicitur dicitur. v. dicitur v. dicitur dicitur; hic enim
si v. dicitur dicitur dicitur, quod dicitur si dicitur dicitur
v. dicitur et v. dicitur v. dicitur, et dicitur dicitur, quibus p. dicitur
v. dicitur, sed dicitur dicitur dicitur, et dicitur, quibus dicitur
v. dicitur. Similiter q. quibus v. dicitur si v. dicitur, quibus
v. dicitur illa dicitur dicitur, v. dicitur, v. dicitur v. dicitur, v. dicitur.

scit

fuit enim deum indifferens, ut tota schola sperdit - quod
 ante de pot: nisi multa operationis neque. Non ista, autu-
 la dicitur. 2° ex parte generis, seu formaliter loquendo
 non quibus essent intentionem et executionem ut dicitur de
 crete, sic omnino requiritur, si tamen temp: illud quidem e:
 quantum enim decretionem executionem aliquando necesse. cum in-
 tentio, a quo procedit, et ex cuius scilicet p:one, seu intenti-
 na dirigetur, et esse executionem cum intentione intrin: vi obligat,
 ut patet in p:edone committente, seu p:ae debente decretionem
 debentem, et executionem, ac posterea nec etiam mediata illa requisi-
 ta e: ad contentiam huius generis.

Modus q: e: casus, in quo n: requiritur
 effectus executionis; multiplex ubi e:, in quo n: et quibus in-
 tentio, imo nunquam requirit. non istius effectus producen-
 di, sed tantum de hinc p:obitatis perfectione, quia ad p:obitatem
 decrete movetur eo p:ioribus, et libertatum contribuentibus.

Postremo
 Disputacionem brevium decretionum explicari potest, si ne-
 getur aliud debrat: imperans dectum, sed simul committit
 sit aliam imperat: aut se habeat per modum alioni, p:ori
 scilicet determinando, et n:cedendo imperat: dectum, brevium
 vi, inquam dectio, non tunc dicitur. Imo dectum inten-
 tionem illud, quod e: prius altero, est executionem, quod e: p:obitatis
 ut alio, cum tamen eodem terminu: dectio, p:cedenda,
 p:ionit: aug. et p:obitatis dectio, p:ori dectio, an vero
 absolute et ibi inspecta illa p:ores altem definitio debrata
 et p:orie n: antecedere admittenda sit in th. de p:obit: p:ocum-
 abatur. ~.

Disputatio 19.

An inter dectum absolutum et Licet, tam p:ionit:
 aliquo p:ogius ade: contribui possit?

Seccio 1^a
 Sententia negativa probatur.

Suggero 1° dy-
 phicem ee obitu; alterum p:ogium, qualem dectio inter de-
 cta.

nonnauimus, quo scit. Num in aliam influere aut mouere
dicitur: alterum inuentionem, quem contributionis cogitare uolo
economus: quo scit. Num aqua. Cantuar. non contributionis prior est
satis contributio, et inter hinc causas & conyctos.

Suppono 2°: Decum
absolutum prius est quam scientiam finem, seu Abonem acate-
ricam ordine illo saltem impuro, et contributionis: quibus illud de-
cretionem, et sic scientia ad opera uia Abonem terminaret, Suppo-
sitis est manifesta et. Societatis Schola dordiam. siquidem
conyctio est scientia media, et decreto uia Abonem completi
uol. (quod in dicens possumus) per se uolunt formati, et nullo
alio necessitate sufficit ad intelligendam scientiam Abonem, seu
finem. Ita; nam ut uere in hac materia explicamus, tam
sapientia, quam amor Dei absolutus, et ueritas est perfectissima for-
ma cognoscendi omnia cognoscibilia, et omnia amabilia am-
di, quia Abonem requiritur, nisi detraha. Merito cum objecto
quod dicit. scilicet, uel amari: ad. scientia Dei ueritas per appo-
tam illud ex scientia media, et decreto passio. Abonem, tam pa-
ret maxime absolute relationem cum toto, seu cum opere uo.
Ita tam formati uolunt. absolute totum aut quod uolunt uolens.
At sic nihil aliud est, quam decum de prius illa finem, seu
scientia Abonem, quam hinc ueluti pars, aut quod inconyctio
interie uolunt. §. 13.

Suppono 3°: decum Abonem in antecede-
re prioritate impura scientiam finem uolunt uolens, qua an-
tecedenter per scientiam media in sunt cognita uolens uolens.
Supposito omni uolunt uolens: decum enim quo deus est. p.
Abonem decernit efficaciter, per se non inuentionem inuentionem
et absolute cum Angelo. §. 14. hinc est illo decreto uolunt uolens
eius proprietas uolunt uolens de Angelo, hinc in tam uolens
et quam formati uolunt: tam iam adeo uolunt uolens est ut uolens
inimic ex decreto uolunt uolens uolunt, sed uel aduolunt uolens
uolunt, uel aduolunt in eodem uolens.

Hic uolunt uolens
11. Nulum decum Abonem, et absolute finem est, quam Scien-
tia finem, seu absolute, ordine proprio. §. 15. apertio 1°. nam

14. se se diximus, hinc sapientia varia videtur. Nova et absoluta scilicet transiuntque creaturam per debitam et absolutam voluntatem contingenti, seu liberam ad suam existentiam creatam, sed eo praecepto quod deus decrevit existens, angelicum, aut veram convenientiam liberam, habet formatam absolutam intentionem, et voluntatem ad totam creaturam; quod per illam formaliter voluntatem in voce absolute videtur illud debere non igitur resultat ex decreto scientiae, ad quam ipsam moueat, quam libet, aut quam vult, suam voluntatem ut ad adequate debitam terminacionem exire faciat.

§ 2. 1. 1.

his saltem exogitantur, aut conuincuntur, scientiam visionis qua deus se ipsum intrinsecus, aut etiam qua suum amorem cognoscit, esse virtualiter, aut ex voce cum fundamento, posteriorem ipsam de voluntate, ea nimirum de causa, quod voluntas illa suam per se non dat detractionem evidentiam, sui ipsius, aut saltem ipsa sit in causa in se, eo tantum ratione, qua deus voluntas, totaque sui substantia existit. Intraque per deas rationes non debent deus aliquam sui voluntatem supponere, admittere, quae rationes deus videt, et voluit experire: imo tota causa rationis intrinsecus, aut extrinsecus collocat ante eandem relationem pro signo illo, in quo deus comprehendit suam fecunditatem, in qua consistit 1. et absolute liberam, de creatura quod est scientia visionis creaturam consistit in ipsa libera et absolute, ex deatione, non vero tamen quid potest ex illa deatinoe resultat.

§ 3. Scientia simpliciter intellectus non resultat tamen nouum creaturam ex deo, sed abique deo aliqua in se virtuali, aut ex natura sui 1. in se, et in voce, voluntate, voluntate 2. imo etiam abique deo ratione rationis, aut voluntate, aut cum fundamento ex parte objecti deus, sicut deus 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

§ 4. Deus per suam scientiam

nam

nam agnoscat, impoſit ſibi; et decernere officium creaturæ, eo
 ipſam exhibituram in eâ; nec quod exiſtit creatura, ſi officioſa
 decernat: q̄. per ſolam decreti præſcriptionem, formati conſtitutio in
 ſone videtur creaturæ. Patet conſequenti: Nam quia per decretum
 conſtitutio Deum in ſone ſimilitudinis agnoſcentis ſolum decretum;
 non enim indiget Deo, ut ſua decreto inſeruat, noua deſtine a-
 loquin etiam ad cognoſcenda, quæ ſcientiæ decreti intuitiuam
 indiget alia noua ſcientia, ſeu diſtinctio, atque alia conſti-
 tuendi ſine fine dicta, et quæ ſup. antecedentes ſupſtantur, requireret.
 ſum quæ ſpandem ad illa ſcientia addeat noua, et decreti abſo-
 luto n̄ habet maiorem detriam ad denegandam extrinſecæ creaturæ
 futuram, quæ ad denegandam Deum inſubi ſcientiam creaturæ ju-
 ſua. f. 3.

Secundo 2^a
 Prædicta ſententia ab argumētis defenditur.

Argues
 1^a Quæ ſcientiæ doctrinam ſcientia finis n̄ dicitur eâ aliam reſ.
 ſed decretum eâ cauſa reſ. q̄ ſcientia finis n̄ eâ decretum, ſed po-
 ſitio tam q̄ poſitionis decretum reſeruit. Reſponſioni nota, po-
 ſitionis reſeruit ut ſcientiam finis ſcientiæ cauſa n̄a abſolute
 componeret, aliter n̄ q̄ ipſe, neque eâ deſeruit, ſed ſcientia ipſo.
 n̄o ſit cauſa aliam reſ, quæ a n̄ri ſcientiæ operationibus, diſtin-
 quendū, atque ita ſolum compoſitione directæ, quæ creatæ volun-
 tati libera n̄ ſunt, n̄riq̄ incommoſit, eâ ſolent, ſi affirmemus
 ſcientiæ finis reſ eâ cauſam, compoſitione n̄ri reſ, quæ n̄ri ſci-
 entia ſunt, ideo ſcientia finis dicitur n̄ eâ reſeruit cauſa, non
 quidem quia reſeruit, reſeruiatur, aut poſitionis ex decreto exiſtit.
 ſed quia coaleſcit ex decreto concurrunt p̄parante, ſeu indifferen-
 te, et ſcientia media; n̄riq̄ quæ parte ſcientiæ mediam inclu-
 dit, n̄ eâ operatione n̄riq̄ cauſa, et eâ reſeruit n̄riq̄ ſcientiæ
 Antiquæ, et v̄re ſcientiæ apertæ illud, ideo Deum cognouit opera
 n̄riq̄ futura, quia ipſa futura ſunt, ſi t̄o eâ reſeruit. quod n̄riq̄
 n̄ri ſtat in p̄catis, ubi aut nuda foret macula, aut tota in ſu-
 um Authorem reſeruiatur, ſi ipſa ſcientiæ cauſa p̄catorum eſ-
 ſet. Et quidem euidens omnino eâ ſcientiæ operis n̄ri abſolute
 n̄riq̄ eâ illius cauſam, ſi coaleſcat, et inſubi reſeruit componat.

Ex scientia media eo decepto, quam si venisset ex illis ad equa-
 te, nam cum scientia media eius sit, natura, et rationis, ne
 ipsa speculet, quod operatio non sunt sub eodem mixtibus, si venisset
 per modum scientia practica, quod sunt, et decepto, in illis
 parte istum si habeat naturam efficaciam ad eorum non operis, pro-
 quare non tunc, tam scientia typorum in illis scientia et de-
 cepto existens, si e non objecti causa, infallibilis mirum, et ita
 querens, ut eorum existat, ut recipiant ipsa si habeat ad objecto a-
 liquo modo et existere, et impediri a non Abert. posse.

Tam di-
 tinguo Naturam operis, syllogismi, si e causa rer, formaliter
 duendo, siue de omni scientia rationis, decto: materialiter
 siue de aliqua scientia, nomine respiciente objecta nobis si li-
 bera, nego. Distinguo Naturam, hec enim e causa rer, aut cau-
 sa efficias per se ut objecti nobis si fieri, aut respiciente abstractas
 et indifferens ut objecti nobis fieri, decto: efficias per se, eo requis-
 ita, saltem immediate objecti nobis fieri, nego.

Argues: Dico
 terminatio, quae neutra per se ipsam e scientia rationis non
 operis, si e operis scientia, rationis eiusdem objecti constituitur:
 sed scientia media, et decepto sic, impediunt duas termina-
 tiones, quae neutra e scientia abstracta non operis, si e operis
 scientia, variomodi abstracte, sed ratio deus ista distinctio ad equa-
 te decepto propter rationem veniunt debet. Naturam additur non ex-
 emplo non scientia, quae si componit e duabus formis, quae neutra
 scientia sit: non ex ipsa scientia divina, quae ea non relatio:
 hu, seu personalitate, integram etiam secundam et relativam si posse.

Dico:
 tinguo Naturam: si terminatio illa referunt illi formae, quae e ve-
 ra scientia, eo quod, quod prima non scilicet, nego: saltem, de-
 cepto, aut committo. Paullo aliter iterum distinguo: Non potuit scien-
 tia, rationis eiusdem operis abstracte, per se illa, decto; simul cum
 scientia natura, eo forma, quae in abstracto e sine illius objecti, nego.
 quippe scientia media, et decepto indifferens si sunt vera, et li-
 bera terminatio, sed ipsa subiecto et abstracte, qui operis decepto
 naturae illa debent. quod tunc patet ad e, operis per se, respon-
 tera

Verum ad exemplum 2^m. dicimus vero, in hoc euidenti argu-
mento enim, qui si orat videns et videns objectum, si potest per
si videns, nisi adueniat contingenter, non forma sciendi, per
hunc sp. nec deus. In qua parte et ab eadem consi-^g. similiter
videtur quod homo si potest videre objectum, nisi sciat tam
similitudinem huius formam, deus tamen per tam videndi, quod
magis, et per duas terminos illi opitio dicitur, et quod videtur
scirem huiusmodi videtur dicitur. Ad 2^m. exemplum. Necepe et om-
nes respondeant, quam loquor in divinitate Relationis; Nec sciat
videre, neque per illi alia nova veniunt dicenda, et cuius op-
portuit adhiberi nisi in scientia Absoluta iuxta eos ex scientia
Media et quibus resultante profertur. Dicimus q. Divinitatis
Relationis si existere in hoc ut ipse sciat, ad potius, quia omnino
scit. Secus vero de Relativis Absoluta voluntatis, et scientia omni
affirmant.

§. 3°. Verus a vero dicitur; dicitur cognoscere futu-
ra absolute 1° et posse in videndi, si non in dubio sua volun-
tatis, ut magis patet de eterna verum sciat, scientia. §.
Scientia absolute dei intuentis non opitio si videt in ipso deo,
quo non libertas dicitur, aut videtur. Distinguitur consi-^g.
videt ad apte et vice, consi-^g. inadapte, nego. Neque
per deum illud videt deus futurum, et absolute et in dubio
libertatis Absoluti, et quod in ipso deo, et extra omne decretum
apertum futurum et consi-^g. cecatum Anticristi, si ea libertas
dicitur; quapropter Scientia huiusmodi intuentis futurum abso-
lute illud videtur, iuxta omnes viros theologos scilicet et libera
et partim Media, huc partim et libera deo, et partim creatur.
videtur et scientia partim in decreto existente, partim in ipso opitio
sua relatione futuro, quo loquendi modo vera Patrum et Theolo-
gum aperta ad videtur, faciliem videtur; deus autem per duas
illas denominationes videtur sicut absolute tam absolute videtur cum
videtur futurum, ita etiam absolute videtur illud.

§. 4°. etiam
Deus si de aeterno, ad in tempore dicitur, ille tamen
de aeterno cognoscet futurum, ut in Mat. de Spirit. Dei
si semel notavimus, §. Scientia, quia Deus modo dicitur de a-

1010

no cognoscit, n̄ p̄sistit in deo deinde. s̄br̄ a. 2. n̄ potius nec,
quam singularis error theologus impugnat: omni enim scientia
Mundi futurā n̄ videt in deo, ab ipso tamen deus hanc debet.
atque aug. tam n̄ potest sustinere de temporali, quam si potest in
temporali videre. Jam distinguo h̄c: si certū ille, qui p̄sistit
et supposito possibili ac reflexa, sine p̄sentia, huiusmodi
h̄c, vult: si vero sit intellectus, aut deus, aut simul vult, et
vult. Doctrinam aug. h̄c et similibus, sine p̄sentia, sine
p̄sentia, speciebus dispensandi n̄ impugnat, sed vult
in tota disp. de Scient. h̄c, p̄sentia vero sed ad id doctrinam.

Quod ad
rem veram dicimus, si qui aut ignoraret, aut negaret deum
deum deum et eternum, et tamen idē testaretur negare, sci-
entia deum et eternam, nisi forte nova sine consensum nar-
ria, scientia cum deo p̄sentia. At si de ipso deum n̄
est eternam, sed temporale, neque ipse scientia fore eternam
temporale, quando gl̄m ea terminatio, que deum potens et con-
stare scientia, etiam vult constituitur p̄sentia, ut iam ex-
plicuimus. itaque si n̄ erat terminatio sufficiens ad tollen-
dum ab eterno, nec ita ad scientia ab eterno, vel potius deum,
in illa hypothese chimerica scientia, fore eternam, q̄ deus
one quidquam ignorat, aut ab eterno et semper scit, aut nunquam
scit; et simul fore temporale, q̄ aliter ipse ab eterno, n̄ est
scit, sufficiens erat ad reducendū p̄sentia, h̄c vult ad de-
veram deum et eternam eandem rem p̄sentiam.

h̄c p̄sentia
vera sent. videt. etiam communi, aut sensu, aut locutione
theolog. tom 1. q̄ ipse semper dixerit videt. de scientia
h̄c tamq̄ de actu fundato in aliquo dea p̄sentia de-
facto. tom 2. q̄ p̄sentia gl̄m h̄c supponens merito p̄sentia
n̄ dicit ante p̄sentia merito, etiam etiam redemptione a
ut p̄sentia p̄sentia peccata n̄ supponens appellat, ante p̄sentia
peccata. signum q̄ ē a deo deo deum et p̄sentia
p̄sentia et ordinari debet.

Nego h̄c, nego etiam h̄c eius p̄sentia
aut illas de fundam. secundum vult p̄sentia, et compa-
rancy

non voluntatis sed illius Summi actus integritatis. Ita videtur
 non voluntas, qua aliquid summo decesserit, sine in ordine
 factum, sine Ratio quoniam e fundamentum, quo affirmati non per-
 sonam aut opinionem sentem possumus, quoniam ante illam voluntatis
 non debet, aut independentem ad illam, quidquam quidem debet
 amari. Sed ante potius e nobis, quam aduersus nos. Bene de-
 fendunt, nam ut modo pratermittam. Secundo, quod, si illa
 e, scientia, finem autem nonnullam quidquam voluntatis,
 et illius finem certam sine creaturae integritate e sine
 creaturae tamquam debet uti debet, vel utinis contenti adhibent.
 oporuitque decessum illius Summi cum unam scientia con-
 vino identitatem credunt, si quidem sedam penitus non finem,
 et constitutum, et certate, nempe bene, et sanctus. Itaque
 qui libere, finem decessum his voluntatis identitatem e debet
 nullo probabili argente, aut consuetudine debet et negari pro
 finem libere comprehendit admittit debet, aut arguit trahit.
 Hoc tandem, quod ad trahit a deo e debet e decessum pro de-
 cuiti debet, nonnullam, quoniam consuetudine ad illam debetam hy-
 curam, talis argente potuit.

Sed 2°. voluntatis resp. voluntatis
 gloria, hanciam illi ante praua merita, 2°. quatenus illa ob-
 teneat debeatam illi, finem, sicut e gradus finem
 quippe e gradus finem et decessum et finem e adque finem na-
 ga, et debeatam praevalit finem, qua in gradus finem
 sicut. 2°. debet prior illa gloria intentio, quam finem finem
 negatiue; quatenus sicut e argente debeatam, aut so-
 luitate, aut finem finem, in quo sicut e argente finem
 definitio, aut finem decessum e ante praua merita, et ante
 praua finem, utote qua n e finem finem. Et itaque so-
 luito ad finem finem aut finem finem gradus finem, qua ante prae-
 ter prauam finem, applicanda e, quoniam finem illa gloria finem
 illa itaque finem finem et finem, aut e debeatam, finem nam-
 quam finem finem, e debeatam finem finem, argente, vel
 vel, in finem, vel finem finem de quo alibi finem.

Des.

Disputatio 25.
De affectibus libere, qui terminari possunt, vel
non possunt circa Deum solum.

tria sunt af-
fectus genera, de quibus in gnti disputare possumus: alterum
ē ipse amor, qui licet varius sit quo ad speciem,
videtur tamen posse liber quo ad individuum. aliud ē, honor qui-
dam et celebrandus affectus circa Deum terminatus. Por-
timum ē unumquodque deorum, quo Deus creatura ipsa amat.

2 Sectio 1.
An et qua ratione amor Dei necessarius non sit
licet que quo ad individuationem liber?

quæstio 1.
ita quam usque ad hunc tenorem nondum agnovimus. Theologia,
vel summam fere supponit; rationem veri, et iudicij causam in-
quirat; supponit nimirum ipsi amoris necessitatem, si hanc quo
ad speciem, et coarctationem, ita ut Deus neque se ipse, neque
ab amore sui cogitare queat: sciam etiam ipsam bonis malis-
que necessitatem, que videtur libertatem excludit. fligendi sunt vel
illum amoris, nuncias dictionem. quare certe assertio dogmatica
ē, neque sine erroris, aut saltem aperte temeritatis nota ne-
gari valet. opus tamen et labor non desit illam producere
sententiam, qua utriusque quæstioni parti satisficiat. Ante omnia
veri prout dubitandi causas apponere.

Prima sit, Deus videlicet
iungere ad se debet omnia cunctosque generum gradicatas, reflecte-
ndasque imperationes. atque necessitas, et libertas amandi, gratia
et perfectione illa sunt, que omnino ab imperio purgata, si vero
sola suavia afferunt. et necessitas sit ad si gratiam attendendam
amorem, et libertas sit ad dirigendum suam determinati amoris:
qua enim cogitari poterit in hac personam necessitatis, et li-
bertatis ratione? q. 2.
2.^a sit ad dirigendum amoris gratia, que
certe divino negari non debet, nempe ab omni, et laudabilitate
moralis; qua tamen aliquam libertatem deservit; et istam hanc di-
suntati secundum exercitium, aut istam potestatem concedere ne-
cessariis, videtur sibi illam quo ad individuationem postulare. et

19
de Sane sane rationem multum Philoſophi pro ut homini et aliis Be-
atorum libertate quod ad causas amoris vel benevolentie vel caritatis
tantas, vel individuas (integram tamen salutem quod ad genus, et caritatis
necessitate) rationem exhibent.

Quis quidem sententiam cogitavit non, ut
commune istud Philoſophia aperte defendat: et probet: quod si causas con-
cipit videri de libere digno. cas. 2 et 3. ego quidem comminatus, pa-
ranque tandem producam.

L. J. Bernard de Adu. in manuscriptis de
Philant. disp. 1. (cui consentit L. P. ad.) ideo libertate istam finem
amoris necessitatem esse tendit, quia huiusmodi tenet se antequam filii, et
suis benevolentiam intelligant produci, utque enim et specialiter bene-
volentiam deinde procedit ex ista Philant. ut inveniatur d. 2. sec.
2. At amor liber inquit esse ante personam productam, inquit
que enim est suppositum libere amanti; sedque libere est potest
impedire amorem: quod denotatio non videtur dicitur prope, nisi in
de supposito, quod pro prior, nempe pro signo potentie gratiam an-
te istam amorem libeream existit: quomodo enim persona generis
aut impedire poterit ante istam existentem, et pro quem pro
produci?

Ratio ista satis gravis, et multum probabilis est: ideo de-
monstrat ut si omnino operas, vel aliam postulare mihi videtur; L. 1. q.
non sicut Philoſophi opinantur, deus et scientia libera propter se
est, atque antecedens ad personam productionem: quod potentia li-
cet tunc sola sit, modo tamen abque imaginatione dignitate,
inveniam si potest. 2. Persona determinanda supra personam
non est libere tollens; non enim persona filii habet personam, quod
formaliter sit voluntas: at quod si se habet bene sui per modum
principii libere tollentis, potest esse et deinde suppositum libere tol-
lens bene voluntas voluntas, quod illud pro tanto ad tollentem
possessionem existere intelligatur, sicut etiam distinctio persona ac-
cessione tollens, et bene finem tollens per tollentem, sicut quod sequitur
personam non antecedat, sed potius sequat. Vltimum verum esse
vitam: et tamen si minus est de bene finem tollentis non est potest
ista, ista, quam de bene libere amanti esse pro prior ad amorem:
tunc est doctrinam Aristotelis de quoniam agitur de bene voluntas,

etiam

quam variis, et antecedere ipsam volentem, quoniam ideo ea anteceden-
 ter requirit. in Personitate Personae variis amantis.
 sed tantum in natura, ut patet in amore sui variis omnium Pa-
 sonalitatis precedente, maxime vero producta, et inter produc-
 tas speciali ratione spirituum sancti.

2^a eiusdem assertionis
 explicatio, et quam idem S. Albr. probatum habuit, ita procedit.
 In Deo non est minor necessitas ad amandum se, quam ad generan-
 dum Filium, et spirandum Spiritu Sancto. Sed haec necessitas tan-
 ta est, ut non adhibet necessitatem dicitur, vel illum Filium, aut
 unum, vel alium numerum eisdem Spiritu Sancto. Pater illi.

et explicatio ideo vixit et prodatur, in primis quia admissivum
 esse tantum divina nobis cognitio nocent. Nos autem, non de
 seipso nobis naturaliter nota, nempe de amore sui variis dispa-
 ritus, verum quaeque naturam investigamus. Deinde, quod maxime
 pro hac et similibus rebus explicandis observandum est, hoc
 tam est difficile superare, quam de uno ad alium locum transportare.
 nempe huiusmodi quibus circa seipsum esse vel ita Spiritu
 aut Spiritu Sancto producendi momenti poterat: nam licet aut pati
 no simus, et huiusmodi huiusmodi sunt. Filium huiusmodi de omnino
 variis, etiam quoad individua, de illa tamen necesse, seu potius
 de necessitate ratione dicuntur potestatis; et sic ipse volumus: licet
 licet dicitur 2° Personae, et sic in Filium de dicitur, huiusmodi ta-
 men meritis unum est de illa dicitur et tunc dicitur.

Secundo
 inter amorem et Filium non dicitur quodammodo aliter multum
 apparet distantia. Nam quia dicitur in Deo omnes creaturas ab
 omni (liberum) nempe creaturas dicitur) non tamen aliquid Filii
 um liberum: non quia in Deo sunt multa et separata dicitur,
 seu sicut amant, non tamen multa et separata Filii, aut Spiritu
 Sancti: non quia Filii nihil dicitur, quod non habet idem
 cum natura; etque ita vixit, quod sit intrinsece ab ipso separabile:
 Amor vero liber quia talis, et multipliciter magis terminatum
 liber, in obliquum impatata, nec inditum, magis inseparabile
 et a natura sui amante. propter huiusmodi, aut Spiritu

habet

54
Spiritus Abor et si possit; ad hoc circa amorem superius dicitur.
Sane ratio.

3^a eiusdem sententia explicatio et ratio tenet: ad
destructionem unitatis per aliquid inferendum. quoniam cum amor
sit omnium spirituum lanch, si consideret alius quomodo dicitur amor,
si possit si existere ista, alius individualemente dicitur a quibus
sentit spiritibus: quod quidem omnis lanchis, quibus spiritibus pas-
siva est, variam debet esse sui principii relationem, ut potest con-
siderari per se ipsam alligata.

Formam istam quod dicitur duo similia
ista 2^a explicationem fundamina ratio impugnant. Propterea se-
quitur ipsam, quidem nonnulli philosophi intendunt, et videlicet
quibus enim dicitur a potest fore dicitur amor, si idem spiritus
sanctus dicitur dicitur dicitur. 1° quia spiritus passiva si
se habet per modum productionis tenentis se ex parte principii ad
tantum ex parte termini, cum quo identificatur: secundum autem
non debet variam esse diversitatis principii, ut neque huiusmodi exemplis
omnino videtur. 2° quod si spiritus substantiatus, sicut dicitur,
videtur et relationem idem fore, idem quomodo potest esse spiritus, et
maxime videtur in sententia quod dicitur sequitur solum alius dicitur
cipium istam et quod ad istam productionem habet ipsam. dicitur
et ad spiritus productionem videtur, omnem actionem. et dicitur in
tali actu idem substantiatus hoc modo potest, alia videtur huiusmodi
genus aboram amandi terminum, quod huiusmodi huiusmodi ista
admittunt illi, qui amorem esse dicitur aboram et principii
et productionem, et terminum dicitur spiritus lanch spiritus
naturae.

3^a responsio est talis sit, quia ego sim dicitur dicitur
se quod amor dicitur circa se ipsam et dicitur dicitur dicitur
dicitur, omne esse dicitur, et dicitur, sed de dicitur dicitur
simpliciter est ut ea dicitur sit dicitur ipsa quomodo si ipse. dicitur
ut dicitur, variam, dicitur, dicitur. dicitur dicitur dicitur dicitur
dicitur si dicitur, quia igni dicitur dicitur dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur, dicitur sit, ad dicitur dicitur dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur dicitur dicitur, sed quod dicitur dicitur dicitur
dicitur dicitur dicitur, et dicitur dicitur, ad dicitur dicitur dicitur dicitur.

S

Or. q. amoni cordentiam in Deo.

2^a Sectio 2^a

Hae affectiones rariet ex variis principij deducunt.

Oraganat. Quia & e necesse cum alijus bonitati epulencia,
 et qd de illius bonitati amore, eo modo, eaque detrahe. quib;
 bonitati uenit in eo: non quia uidentia omnino fore libere
 que deus iam genibus detrahit ad procul, vel epulencia. Pe-
 ti, et omnium eius accidentium, alius libere dicitur ad ama-
 rem eandem hinc, et res illo amore in diuinitate dicitur:
 tum quia aliquam rem n. qtem ad huc dicitur amorem, ad
 ad huc, imo ad infinitos libere fingi potest; sicut si somas
 ad huc, aut filio diuini conseruit. potest, in unum quod,
 si respicientes ad eandem. tum a pison, quia ut sapie eo in
 philology doctrina notat, sedque euidentis e. forma uolendi
 seu uolentia uita subit intellectum et capax amandi per illas.
 nequit n. quo eade, in omni hinc, quod eadem quod eadem amant
 et, nisi deficiat in eo determinata eadem uolentia in hinc digno;
 nihil enim aliud e. de hinc, aut uolentia, amandi quod
 hinc, quod eadem, uolentia, quod eadem, cum tota amabili.

Philis, qua deus potest amare. Quod eadem ratio per idem
 igni deo sapienti in hinc: et tamen hinc n. dicitur hinc
 hinc, deo. et eadem, amare uolentia omnes hinc, ad que
 de hinc, uolentia, in hinc, de hinc, de hinc, hinc: quod eadem.
 2^a 1^a Calahia ille, in hinc, nec sunt digna amore hinc
 uolentia, sicut nec hinc, neque sunt ille hinc, ad que
 uolentia, amans suam, personam, et uolentia, uolentia, uolentia
 hinc, amare: et hinc, deus amare, nequit, non omnino, am-
 hinc, dignus sit amore suo, non enim amare hinc, hinc, hinc,
 qua hinc, de hinc, uolentia, et amare. 2^a 2^a Philis
 hinc, si in hinc, uolentia, cum hinc, nisi et hinc, hinc,
 hinc, cum eadem, hinc, in quo eadem, uolentia, imo hinc, hinc,
 hinc, hinc, amare hinc, n. dubitamus, hinc, hinc, hinc, hinc,
 qua hinc, hinc, hinc, hinc, amandi ea hinc, amandi.
 hinc, cum quibus hinc, et eo modo, que hinc, hinc.

2^a

18
2^a eiusdem veritatis probatio sit. Voluntas, à qua intrinsece existit
bonitas est, cui quæ detrahatur existentiæ bonitati subiecti, or-
gat si amare illud debet: quomodo enim si vult amare, pra-
stare et detrahare voluntatem, quod existat res, quia bonus, et quia
ut bona cognita? sed voluntas huiusmodi præstat, aut detrahatur, ut
existat. In bonitate cognita ut talis, nempe deus salutem
sua est et detrahatur ab ipsa deus salutem ipsa est voluntas huius
omne exercitium liberum: si illa salutem et huius voluntas a-
mat deum ante omne exercitium liberum. = Præterea, sapientia,
quæ detrahatur existentiæ boni, eo ipso agnoscit illud debet: si vol-
untas, quæ detrahatur existentiæ boni, eo ipso amat hoc debet bonum. =
Præterea iterum. Sapientia detrahatur existentiæ boni, aut eam ve-
ritatis, sed veritatis, quæ est bonitas est, si est præterea sapientia, sed
simul voluntas et amor: si si tantum agnoscit, sed tunc simul,
et indistincte amat.

3^a Bonum si detrahatur (sive per existentiæ ut
deum, sive per abstractatam, ut caritatem) existentiæ, sed voluntas, vi-
si ut simul et pro eodem signo amaret de eodem voluntas, quod præ-
terea boni exempli deus detrahatur suam scientiam; tunc quia bonitas
præterea, aut tunc detrahatur ut amaret, si non ut existat existens, et
in abstracto amor. sed Bonum deum detrahatur summa cum ne-
cessitate existentiæ, quæ voluntas, et ut pro eodem signo, aut necessitate
amaret a voluntate existente.

4^a Deus summe natus est existens. sed
in a se veluti inanimi, ut in omni modo cognoscit
voluntatis, idcirco ut existens et volente, non est deum. si Deus
natus est ante omne exercitium liberum, respondit existens et volente.
Existens est. Longe existens est amor illi, a quo et per quem de-
terminat existens et existentiæ boni, quam quæ existentiæ existentiæ
existens est respondit illud. si tunc illi existentiæ existentiæ
amor bonum deum, respondit existentiæ et existentiæ. si si est
summe existens. sed non existentiæ existentiæ existentiæ existentiæ
summe natus est cum bono deum natus, quam amor deus deum
cum bono deus deum, aut quam amor existentiæ cum bono ex-
istentiæ existentiæ existentiæ existentiæ existentiæ existentiæ
istam est si existentiæ existentiæ existentiæ existentiæ existentiæ existentiæ

simul

Amorem officiatum habere debet. Explicat. 2° Cognoscere
 omnino bonum creatum esse per causalitatem a deo ut sapienter,
 nisi sit a deo ut volente. §. 1°. Bonum incarnatum, esse per idem
 dicitur, scilicet a deo ut sapiente, et non a deo ut volente. sed
 deus integram bonam amat, aut ametur, iam est a se ut sapien-
 te. §. 2° ita ut amante.

Item ad rationes dubitandi sub initio actio-
 nis 1^a proposita prompte occurrunt solutiones. Ad 1^{am}. Satis est
 quia libere dei libertatem ab imperfectione quaeque si posse, satis vnde
 probationes evincunt. Ad 2^{am}. vero negamus in primis libertatem
 sed exactam, secundum individua opposita sufficere ad generalis
 laudabilitatem. Deinde negant inter philosophi deo eam bonitatem
 et laudabilitatem ut primo se amanti; videtur enim illa creatura-
 rum propria, et propria imperfectionis sola. Tandem pro illam
 bonitatem et laudabilitatem ipsi deo rationi disp. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 te convenienter habere, neque necessitate antecedenti praesuma-
 minari, sed ab ipso, et solo deo derivari.

Sectio 3^a

An deus amare se possit amore aliquo libero, et
 qui necessarium non sonat, et
 circa solum ignem tendat?

Tunc insipientes
 se cogimus, cum recentior quidam defectus amore, illy libere,
 deo concipere: qua tamen felicitate, aut quo fructu ipse deus
 istis potaverit dicere omnino sepeant. deo §. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 Andantem more pugnare, neque aliter phantasmata dispa-
 re libeat, nisi abrem traherant. Spero tamen, amorem ip-
 sum potestatem libere, qui circa deum pure tendat, in omnem
 ipse.

1^a Nam voluntas divina nequit esse libera ad deum affectus, nisi
 ad unum illos dependet, et qui circa deum deum §. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 illi inter se incommensurabiles sunt, ut omnibus ex libertate recipere videntur.
 Ad nullum affectus deum tendens circa deum deum §. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 hinc cum alio §. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. Explicat. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.
 rater se incommoda nisi vel propter amorem, aut tunc limitationem,
 vel propter relationem, ipsorum oppositum, ut omnino et generaliter de-
 trina

trina cuncti. Huius in-
 tentione de bin. circa Resonem hinc dicitur
 apertum. Et duo illi amores divini neque limitem
 habeant, et infinitam bonitatem. Sicut secundario
 considerentur (et in suo genere exstante) necesse
 velutiam oppositionem
 impertant, quod quidem tunc apponitur si
 potest, nisi vel principio
 et termino, quae oppositio gratia
 mutuo se excludentibus si qua-
 drat: vel adhibet habitus ut
 desideribus hinc gratia, et
 secundum eorum incompatibile,
 quales est oppositio inter
 duas intentiones
 Amoris, aut duo decreta, quos
 unum est assentiam rei,
 alterum ad
 ipsam non assentiam terminatur:
 hoc autem oppositio decreti,
 de qua
 hic loquimur, non potest; si
 solum quia illi si dicuntur
 veritate, aut inferre esse
 et si esse rei, remum
 hinc, quia hoc oppositio
 genus ad limitem
 reducit totos, quae
 sufficit propter illam
 incompatibilem habent
 deficientem, et nullitatem
 hinc terminandi, sedem
 nec nullam limitem
 patitur. Habet et
 duo illos amores
 incommensurabiles
 et si posse.

2. si semel Resonem amorem
 terminatus admittere
 sicut pari etiam
 tingendi facultate
 concedit Amorem
 potentiam, Amorem
 et intentionem, Amorem
 immunitates, Amorem
 habitus, et Fides, Resonem
 denique tam hinc
 habitus quam
 divinitus potentiam.

3. Magna hinc voluntatis
 bonitas foret, Magna
 qua laudis firmiter
 si Resonem amaret
 et libere, nempe
 potens amorem
 sibi per se mittere, si
 vellet gratiam
 ter. Et. Nunc
 hinc si hinc gratiam
 2. quia libertas
 vel ad
 aequales, vel ad
 inaequales, vel ad
 amorem, et si
 amorem si foret
 ad aequales, et
 hinc tam
 solamimus: imo
 solitas hinc
 divina hinc
 laudabiliter propter
 eos amores, quam
 propter non
 nam et
 misericordiam
 amandi
 sinceritatem. Non
 hinc ad inaequales:
 in quo
 enim hinc
 inaequalitas
 amicitiae
 movet: aut
 a qua
 hinc vel
 hinc inaequalitas
 amicitiae
 non
 denique
 foret ad
 amorem, et
 si amorem
 quo enim
 bonitas
 hinc
 gratiam
 potest
 unum
 hinc amorem
 Amorem, aut
 quam si
 necessitas
 hinc gratiam, et
 ipsam
 notam, cum
 remmam, et
 remmis
 modis
 bonitatem. Amorem
 quae
 voluntatis
 amicitiae, eo
 quantum
 potest si
 amaret.

Sect.

Seclio 4.

An Deus diligat se per amorem liberum, quo crea-
turas? prosequitur?

Suppono 1° hunc ipse
ad naturam terminari delectari distributi et semper loquendo ad
hoc: si enim quatenus aliam creaturam propter bonitatem de
creaturas diligit, amorem scilicet, qui in vultu gratia ponit amo-
rem naturam de ipsa emanare dicitur, verum est, quia amor
liber creaturas iustitiae et in vultu est ipse amor dei naturae, si
vel in amore ad creaturas relatus, atque ita ad eandem se ratio-
ne extendit. quapropter de vera deus ipse creaturas amore se
et amat; si enim habet alium, et alium amorem, sed unum, et ra-
tionem, si modo, aut gratia modo, sui habitudine ad creaturas te-
minatam.

Suppono propterea 2°, in pnti tantum disputari posse
An Deus amet se ipse de. ubi hinc dicitur, verum ita libere de
quidem, ut amari ab ea creatura. At quomodo intrinsece, acti-
onaliter hunc ipsum amari ab ea? facti certe contingere non
potest, nisi supposita et inadeguata deus sit effectus forma-
lis, aut scilicet amandi deus; aliter in se forma amari naturae
videtur, aliter vero in ea videtur, superaddens tamen tamquam
vlti complementi, amor ad creaturas completi.

Suppono 3° con-
clusionem meam de tam sperando, quam dubitando et tentando
de prosequi, firmi scilicet de re tota pntium deo agnoscen-
tibus committenda decerno, quia et quatuor nova, et ipsa ipse deij-
no noua quippe videbitur.

Sit ergo volens deus, non bonitas
libere si amat deum per delectationem, quibus creaturas diligit. lo-
quatur amari bonitatem tota intrinsece, nisi vel amandi potest
de, intendente, praesente aut detestante, ut existat aliqua
delectatione propria bonitas, et in se ipse, vel amorem, gratia, qua
existit, aut existit ea illa de bonitas. Sed hinc hinc videtur
dece, aut delectare vult ut existat sua propria bonitas, neque
etiam gaudeat quod existat. de amandi hinc, de gratia
libere de ipse amari. In hoc illud hinc tota pntium, non de
fiat hinc. eius loca est existens. Praemissa rationem explicat.

Deus

mus.

Amor in seipso sita non potest prompto respectu que
omnium amorem inductione: qui tunc aliquando cogor-
tus est, se aut alios amare, nisi amore, qui vel procedat, vel
cuius ad promouendum existit, ab initio boni, suuicentis subiecto
amato; vel amore gaudente propter possessionem bonitatis illi con-
uenientis? Si quis autem vixit propositum relictum, explicat no-
bis, quod sit inaudita et nova illius amoris ratio, que in mo-
net nec mouetur, nisi a principio regne contemplationum felicitatis.
Deinde omnis amor est vel amor fructus, vel desiderium, vel
gaudium; sed amor fructus, et desiderium tendunt ad boni-
tatem objecti, quam determinare solent; nam licet amor fructus
hinc in diuinitate tendere in bonum, nisi praesens bonum existens ad-
sentia, et presentia; et tamen admittitur a fructu, et de-
siderio, quatenus est omnium affectuum origo; atque ita et existenti-
am objecti per desiderium sapere respectus, et gaudium semper
vel procedat vel determinat; quibus tamen euidenter est
amor gaudentis de existentia, aut possessione bonitatis amate. Si quis
nec amor, qui in se vel affectu intendens, nec determinans existen-
tia, bonitatis qui amate, vel de illius possessione aut existentia gau-
dens. Eandem nam omnia sapere amari vult bona extrinseca in-
tendamus, ut amant, diuinitas est eorum: At tunc etiam amamus
fructus, inuicem amicos, que eorummodi est in se qui pendet
vel: amamus nihilque amamus gaudium, quo de bona fama gloria
in gaudium (sicut inimicus tristitia, de infamia): amamus etiam
et mutationem, et vita seruacionem.

Amor quo ad seipsum quatenus
de amore sita et procedat, intentionis, aut determinatiue
indubitata est: Nam ante omne decium, ibi in seipso
pate, nam Deus vult seipsum omnem bonitatem sibi possibily
se neque intenditur, neque determinat. Ita in seipso sibi bonitas
quoad seipsum patet, vel sibi probam nihilque est: Nam gaudium
aut fructus, aut complet felicitate, natura vultis: At Deus multa
felicitas obtingens ex amore creaturarum bonis aduenire potest: ip-
se enim vult vult felicitissimus est, adeoque summa cum li-
beralitate beneficium se nobis prebet, ut nullam ex nobis ama-
tis recipere possit beatitudinem. 2° cum Deus creaturas magis et
omnes

minus amare valeat, tam gaudium circa rem bonitatis libe-
ram minus et minus et cogit; quod tamen in sua dilectione
et Beatitudine augmentum et delectamentum admittit si licet.

3° d^o

sciat aliquam creaturam libere si amare, ut euenit, si ille
vultem delectare vbiipet. sed tunc illo nollente delecto regna
se si amaret, quia catenus vulgo dicitur Deus amare se, qui
tenus amat sibi, aut propter se aliqua bona extrinseca; tunc
aut, nulla extrinseca bona delectant. q^o neque modo pro-
prie amat se delectis vellentibus creaturis. Sicut ita sa^o d^o
sim h^o ea, qua nuper contra gaudij et Beatitudinis augmentum
dicimus: bonum participare quia si minus habet Deus de-
lectat, nollitum, alterum delectat, aut delectat etiam istum, pro-
pter amicitiam, quam delectum solitum, omnium, que nullo, de-
lectat delectata. Voluntas enim, creatura tam in volendo, quam in
volendo capere e, que intrinsece mouetur propter Deum, ut patet
in peccatoris delectatione, et voluntas igitur diuina, que e natura,
habet h^o q^o ea peccator, nollitum, infirmitas bonitatis respicit: et in summa
bonitatis sui voluntas omnia propter ipsum equi delectat et
delectare potest q^o si Deus aliqua habet, aut delectare potest delecta-
ta, quibus si amat intrinsece, sed tamen regonat q^o quoniam ama-
tu, idem dicit de singulis delectis a secula valemus.

q^o nollitum gra-
dij diuina, quod etiam in eodem genere naturij q^o liberi si rit-
tenor aut nollitum, aut saltem aliquam quoniam gaudium. Sicut
in rebus ex gaudio, quod dicit se ipsa sonat. Sicut q^o nam si
Deus possit circa creaturas gaudere gaudium illud foret
se aliter, quo say bonitatis delectat. Et etiam capi notauimus rad-
tus e dicit nouo et intentione affectu, quod e nulla delectat nollitum.
fortia, seu libertas: Deus alij si h^o liberi ad si gaudendum
bono, quod nollitum delectat, sed affectus, quo Deus delectat creaturas
delectando se ipso gauderet, et tunc amor sui a omni gaudio dis-
tinguit, si enim sibi aliquid intrinsece bonum respicit q^o ille
affectus liber circa ipsum Deum respicit.

bonitas e^o delectat
valde singulari in re quae videri h^o hoc argum^o nobis
non

n aduersari, sed lauce. equae enim nobis sicut a cubili-
li plaurum. Sed, doctrinae, qui multa hęc uidentur decerta,
que a sola bonitate astra mouentur: quod si ita dicitur, iam
Deo n̄ acquiescat, aut inducitur dignitate et amare creaturas, et n̄
intrae propter rationem, imo ut n̄ amare se; obsequium in uocant,
et indignitas uidetur amare se propter creaturas, quam desoluit
illo se amare decerto.

Obijciēs 2°. Deus n̄ potest agnoscere cre-
aturas, quin intrae per idem exercitium, se agnoscat. Sed neque nos
amare, se per idem exercitium, n̄ amare. Retor. quae probabiliter ar-
gumētū. Sed agnoscere n̄ uolet creaturas, possibile, nisi forma-
tor de creatura cogit; imo (ut plures arbitrantur) cogit in ip-
sis creaturis. Sed 2° satis probabilem sententiam. Deus uero n̄ amat
creaturas, aut saltem omnes possibile. Sed similitudo de cognitione
et amore futurarū. Retor. diuinae cognoscere. Metaphisicus ar-
gumētum. Quod in sola, quo Deus uoluit, n̄ tamen. et rationem;
tam scientia peccatorū, sit quoque scientia Dei. Retor. quae in
fallor euidenter in uoluntate creaturarū, qua peccabunt n̄ ē igni-
us dei uoluntatis uoluntatis; et tamen. Scientia etiam eorum creatur-
arū, ut n̄ existentium, ē et scientia dei et existentium. Nam pro
omnibus uoluntatis, n̄ quae n̄ de ueram dei uoluntatem illam, qua
ipse amoluit, se et creaturas decernente, aut producente, de se
omnibus illa et omnia peccata persequere agimat. At nequit e-
reum amare exercitium illud, quod uoluntatem intrinsecam subiecti
n̄ intendit, aut saltem circa habitum gaudet. imo omnia to-
lentatū gaudium ē in dicitur felicitas, et uoluntatis eiusdem uoluntatis.
Hae autem hęc maligna se uidentur.

Obijciēs 3°. Deus
uere cognoscit et amat creaturas: n̄ tamen. ideo sit agnoscit,
aut saltem n̄ indignum. Beatitude diuinae; quamuis. Deo
tudo scientia et amore consistit, ac uoluntatis diuinae. Sed
2°. n̄ omnem scientiam, aut amorem. Sufficientem ad Beatitude
sed illos diuinae, qui n̄ ad id uoluntatis, ut n̄ oporiet ad gau-
dium producere. Scientia autem libera, qua Deus se et crea-
turas agnoscit, et sola creaturas amat, ad gaudium n̄ desinit.

Phil.

Replicabit Deo licet n̄ circa suam, verū circa cau-
 sam appetat et gaudet bonit̄: tum q̄ ita suscipiat viden-
 tor. Vnde: tum gl̄ia etiam Deo, licet decept̄. Vnde si se a-
 met; amat tamen Creaturas. Jam p̄ gaudium ex Creaturis
 Deo advenire concedi necesse ē. Nō omn̄s, quamvis conceden-
 dum est verum Dei bonit̄ creaturas gaudium, illud consistere
 debet in ipso amore, quo Deus bonum creaturay intendit, vi-
 deturque ut existens. ut res. in fine p̄bationum notabimus
 etque negat̄ doctrinā omnino contrariam. Item q̄ Deus
 sui ipsi vultus indium bonū libet intendat, neque etiam qua-
 sit libere bonū ē saltem libet. Unde vago etiam q̄
 vultus bonū creaturas in finem volunt̄ gaudium, quod ter-
 re aperte, q̄ n̄ novum si videtur. Quapropter Creaturay
 amor sua via consequitur bonū, et n̄ vāri gaudia, quā
 querit̄ inter naturā vāri bonū intinere. Vnde dicitur: nol-
 la tamen aut bona aut gaudia induit; sed cum erga nos
 benevolentia sit, circa Deum Deum Deo videtur; est
 n̄ ipse complacencia eius sumat̄ rationis ut ita tendere
 et explicanda mihi cadat, volo, aut placitum mihi ē, q̄
 Petrus libet Fratr̄. Honoram te.

Licet utt̄. Sed in int̄
 motum veri amat ap̄ illa q̄ta ad quem movere dicitur, ut
 dicit. Sed bonitas bonū ē dicitur et h̄c motum omn̄m, aut
 saltem aliquo decept̄. Si illa veri ac proprie amatur per ali-
 qua saltem decept̄. Hoc arḡ alibi et in ista materia cele-
 brum quātū vult, quā libet de bono voluntatis Dei libet
 motum struere, quam pro. sup. Vesp̄ci sumy.

Disput. 16.

De affectibus Dei libere et tendentibus circa Cre-
 aturas. Vbi de solo motu Deo volunt̄.

Sectio 1^a.

Primum bonitas creata potit̄ ē motum voluntatis Dei libere

p̄mo 1°. non in p̄nt̄ de bono voluntatis n̄re n̄ disputat̄ de
 Sup-
 quo

quo simpliciter dicitur autem hanc sententiam sequitur Aristoteles in 1. 2.
 Neque propterea dicitur de solo delectari nisi motus, si de-
 lectus in seipso et in seipsum cum libertate accipitur: si enim
 purgatus est ipse motus amor, cum motus est iste. Sicut boni-
 tas, si quis de motu extrinseco delectari non dicitur, quia
 se illud semper in seipso bonitate videtur (sicut iste motus in con-
 silio alterius) dubitare non possumus: quansiquis motus esse
 dicitur, minus actus illud appellatur, quod est motus alterius influ-
 entis in alium, et cum dicitur de se liber ut talis pendat ab ac-
 te qua necessitas respiciente damnum in seipso, sui motus, hanc
 bonitatem, requirit videlicet esse motus extrinsecum actus bonitatis et de
 bono: agitur sicut de solo motus in se.

Suggere 2°, multo sed.

Vocari et perpetua contentione de objectis motus dicitur: si-
 qua si voluntate observata iam dicitur de 3. de scient. nec
 non sup. disp. 1. sed. 1. tam circa illius quam circa voluntatis
 motus. Et igitur apud nos dicitur in genere motus, quod in
 quantum terminat actus, possidet sicut dicitur: sicut paulo ali-
 ter, illud, a quo ut objecto existit actus, quansiquis motus
 in seipso est, quod in quantum cognoscibile debet generare passiones,
 aut existit in seipso. Motus vero voluntatis a nobis dicitur,
 quod amat, apud illo, cuius dignus appetitur. Quamvis e-
 nim ad emendandum a cogno et aliqua adveniente bono, et digno,
 tanto et tali amore, istudque motus voluntatis appetit, et quod
 quini amant, quae terminativa dicant, istaque veluti ex-
 stitit adveniens communi motui et terminativi delectatione
 illas, motus est quod amat, propter se: Terminativum
 quod amat, propter aliud.

Unde mihi familiariter admodum est
 vel ridere, vel irasci illis, qui tanto verborum apparatus et posteriori
 commentariis de natura et ratione boni quibusque Aristoteli cor-
 rumpere utruerunt. quospe nihil nobis motus, nihil ipse or-
 permentis sensibilibus, quam dicitur et terminativi quotidianis
 dicitur: nec est ullus tam barbarus, aut idiotus, qui interrogatus
 quare, propter quid, aut quo motus dicitur est ad motum, et ad ap-
 perendum, negat respondere, propter amicitiam, id est propter
 amicitiam.

que nra voluntatis exercitio nos manifestissime deprehendit.
 Annus tunc illis, quibus permittamur, et discribimus, conformemque
 esse motuum de alio paei terminatio, huc amovet si digno, hinc
 lingu; sed non vultu ee, et quod movet, et quod terminat. pra-
 abhor in Academia Salsburgi de Philosophia disputare, que volu-
 ptuino pectori in mentibus sent invidet.

Suppono 3°. in hac digni-
 cultate varias et regis bonitas admodum esse aut sententias, aut
 locutiones Aristoteli, adique, nisi paucos, eorum reventissimos exi-
 pias, nihilominus sit propeas illos mentes colligere. Cuius propter
 somnium allegoriam patermissimus (quas exilio in dial. 4. 31.
 de charit. deinde in 9. Aristoteli. dia. 2. de virtutibus de paei)
 earumque opiniones itas ee, aut aliam ee esse credimus. 1^a.
 omnium decetia in iu. motuum ee bonit; in caetia. = 2^a. hanc
 ee aliquos duntaxat motuum; reliquos non caetia. = 3^a. qu-
 dam ee decetia simul in caetiam, et caetiam bonit; ut tunc
 in motuum, adagat; experientia. 4^a. omnium eage caetia
 iam amorem habet duplex motuum, adagat; alterum, qu-
 niam, aliud usui caetia. 5^a. nullam ee decetia, quod aliud
 motuum, praeter caetia, sapere possit.

His paei duplex sit nra
 circa gentem Nouerfiam apud: 1^a. Bonit; caetiam motuum
 um esse bene dei amor; affirmat. = 2^a. Aliud ee in illo dec-
 caetia motuum, praeter quae caetia bonit; negat. Namque
 eorum conspiciemus ee potuamus.

Sectio 2^a.

Arior assertio probatur, et propugnatur.

De iam docere videtur. omnes Sbar, ut bene dixerunt de paei-
 de dia. 18. cap. 2. et de Local. dia. 31. sect. 3. Modo aut; hae 1^a.
 assertio paeiandit de eo, quod bonitas caetia sit vel eorum via-
 adagat; tantu, vel adagat; sufficiens ee 2^a. vel adagat;
 in iu.

Probatur de 1^a. exendo nra, que habet pro termino for-
 mali ipsa caetiaa possibily. Et tunc voluntas divina ha-
 bere potest pro termino formali bonit; caetia. (caetia; probatio
 inqsi.

¶ Illa a sicut familiaris & ratio, quod tunc magis con-
 creta ut distincta a Deo & bono: ad omnia unita diligibili
 & proterzo. ¶ Creatura diligibili & proterzo. Nam hoc
 ab omni aut nihil aut quatuor aut alii intendunt, distare
 videtur. Creatura enim summat e bona ut hinc a Deo qd
 summat est amabili proterzo, et n̄ ostendit Deum. Cuius
 tamen eam arguunt qd hinc latroni vident, tam uero in
 proterzo adhesionem pro affirmativam.

¶ Hinc et ostendit qd
 ostendit qd si deo eius tenet diligere ostendit. Sedem
 bonale, seu motum voluntatis ostendit & illud, mod copro-
 citus dignum e amare, ut in 1° aut diligibili. Sed boni-
 tas castra agnoscitur per similitudinem, digna amare di-
 vino: hoc quia hoc est bonum, aut presumpere amat cre-
 atura, qd mensuram bonitatis istius, atque ita hoc eius
 dicitur n̄ amat: hoc proinde quia hoc ideo creatura a-
 mat, quia istius bonitatis participatio est, per quam ex-
 tendit augeat vel ostendit. Ad eam bonitatis participatio
 aut hoc omnipotentis ostendit, bona, & formaliter e entis
 creatura, a quoque libere amabilem. ¶ Hinc ideo amat crea-
 tura, quia ipsa creatura, seu creatura bonitates sunt. ¶ Hinc qd
 factis creatura n̄ minus potest mouere ad hunc amorem, quam
 eadem creatura impellit ad sui volentem, et videtur ostendit
 ad impotentis e ratio motiva ad volentem eadem creatura. ¶
 etiam respectu de amari eundem.

¶ Dicitur L. Sedem motum
 fect speciem et personam actu voluntatis, ad quem movet: sed
 nulla creatura potest personam, aut speciem actu, seu mo-
 ti in Deo, utpote in creatura: ¶ nulla creatura potest e eundem mo-
 tum, autem Divini.

¶ Distinguo rationem: ¶ Hic cognitur, sed: ut
 impleat rationem, nec rationem: ut patet hinc in actu, quo Deus
 sua peccata motu (alio pariter) ex se magis detesta-
 tur. hinc in amore, quo nec alius hinc aut videtur pro-
 ter uis excellit. Distinguo amorem: ¶ Hinc
 ¶ Nulla creatura ut cogita ab ipso Deo: nec: ¶ in 4 ostendit,

200

do. Verum inquit in actu hinc creatura, sed illius cognitio pro-
 pter naturam hinc ita ad ignis amorem mouet. Paulo aliter
 et immaterialius distingue Naturam: fessit speciem ex modo
 terminum praecipui, ad quem actus hinc uertit; scilicet: per
 motum causa praesentis existit, actus, in quo. Similiterque
 sine inuenit occidenda et neganda e Naturam, nempe ipsa
 uoluntas actus ad obiectum motuum, sequitur et perficit facultatem
 et in fine actus, si uero actus actum, nisi uoluntas extrinseci
 et secundum diu. Dantes, distingue Naturam: obiectum motu-
 um, quippe actus in rectis, et secundum formam, ut patet. Secundo
 uoluntas Naturam, obiectum motuum, si ignis actus, sed recte
 et actus et denominat, que ex rectis et obliquis generalibus, in quo.
 Creaturae autem si sunt obiecta motuum quibus hinc substantia totu-
 dum rationem accipi, sed ut denominationem consequentis, quae
 quidem denominationis nulla perfectio e, et e demonstratua factu-
 tummodo species, nisi si, inquam, si fuerit a creatura tam-
 quam aperi, aut uoluntas mouente.

Similiter 2. dicitur.
 Voluntas, hinc Agens motu. Summi perfectus si debet se libe-
 re deligere ad motuum omnium perfectissimum: alioquin si opera-
 tur bene eligimus, ut patet in uoluntas operationibus, que si uoluntas ob-
 tingunt. 2. dicitur ex hinc infinita sua uoluntate motus for-
 si potest ad amandam creaturam, ne a summa bonitate deficiat,
 qua parte ex bonitate finita, et inuoluntas mouente. Circa
 hoc dicitur dicitur argum. multa originae uoluntas. praecipui
 uero d. dicitur. dicitur. illa 31. dicitur. 3. Non duas eligimus rationes,
 alteram si praecipua communia; alteram uero d. dicitur.
 dicitur. prox. explicat. Et iteque, dicitur. reg. magis explicandum.

Actus dicitur. Voluntas dicitur nequit si bene eligimus in creatura
 amandam creaturam, quamuis illa amet si hinc propter bonitatem
 uoluntas, ad hinc propter creaturam, aliud enim e bonitatem eligendo
 quod amos creaturam propter bonitatem creaturam si sit, aut si explicat.
 se tam perfectus moraliter, et e, et explicatur se inuenit amos ut
 ex bonitate hinc motus; aliud uero, quod sit hinc imperfectus, aut
 realiter si summi perfectus. 2. dicitur si grauitate creaturam, si
 autem

doni penitus occurrimus: habet vultu amor ex brat. creatura mo:
 tualem. in possessionem, que solumque idem, cum sensu. eiusdem
 Gubernat propter huiusmodi illud, atque in 2.º annis. unio tang-
 to.

2.º Ratio est. quoniam si amet Deus creaturam ad se habens
 intrinsece. Sed etiam bonitatis, et sapientie, ad se tamen ille non habet
 quibus, sui morali perfectione, pariter se carere videtur: tam quod
 ad se habet in se habet, in se habet in se habet. Sed etiam
 morali actionem, quoniam quidem. tam bonum, et in se habet morali lau-
 dabilem se habet exponendum. Sicut 2.º de in se habet. propter quod cum
 in se habet et idem actus se habet in se habet et creaturam, ad se
 atorem que tendat, quod non creaturam, amor emulsi, et in se
 se habet in se habet. tam quia summa perfectione ad se habet
 potest independenter a motum intrinsece bonitate, si quod per
 se habet morale, sui principium in se habet se habet in se habet
 summa perfectione perfectionem: si enim in se habet in se habet
 in se habet non minus clara est, quam scientia omnium potest
 in omnibus: si est scientia in se habet in se habet in se habet
 uno modo procedit, sicut ab se habet in se habet, quod in se habet
 quod in se habet et in se habet in se habet: si in se habet in se habet in se habet
 in se habet et in se habet in se habet, si in se habet in se habet, si in se habet
 a se habet in se habet in se habet, cum tamen in se habet in se habet in se habet
 in se habet in se habet in se habet: si in se habet in se habet, quam in se habet
 in se habet in se habet in se habet, a in se habet in se habet, in se habet
 in se habet in se habet in se habet: si in se habet in se habet, et in se habet in se habet
 in se habet, si in se habet in se habet, et in se habet in se habet, in se habet
 in se habet tamen ex se habet in se habet: si in se habet in se habet in se habet
 in se habet in se habet in se habet, si in se habet in se habet, et in se habet
 in se habet in se habet, et in se habet in se habet, in se habet in se habet
 in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet

Sectio 3.
 Posteriori Operatio protegatur.

La quidem
 gatur ad se habet in se habet, quod in se habet in se habet, in se habet in se habet
 in se habet in se habet in se habet, quam in se habet in se habet in se habet
 in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet
 in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet
 in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet in se habet

de proponitur ac dicitur, prout probatur illam, quod
de liberum effectum ad ipsum deum inter trinationem negatur;

et praecipue probatur, ut conuenit motum, interum, quod etiam
si sit eiusdem actus terminativus, ut evidens et per se notum est,
sed conuenit, nam bonitas est bonum interie, nam ad ipsum
tunc debet bonum, ut pro dicitur, etiam, sed, etiam, et
bonitas est motum, interum, adiacens debet debet effectus

in sacra Scg^a, aut ad motum, unde et ad hoc voluntatis nobis de-
clarat, aut proponitur et alia, quam bonitas creator; signa, et est,
hanc tantummodo pro illam debet voluntatis, motum, etiam, etiam,
et bona videtur. Ad hoc pro singula temperare et bonum
probatur, et etiam foret: quod ut voluntatis eligo. Et dicitur in
illo Prover. 16. Prudentia propter sapientiam operatus est Dominus.
in aliquo similia, loquendi modus. At hoc testimonium, cum
sit bene unum de. Secularium in primam de videtur. Nam quia
et propter et in debet significare finem, aut motum interie, sed
quodam opus, quia sua virtute, et per se omnia pro bono,
interie, operatus est, ut in te, operatur. D. Bernardus. cum q. quibus
modus loquendi legitur in Gal. 6. nempe, saluum me fac propter
misericordiam tuam: et tamen misericordia in est motum, voluntatis.
Et saluum faciendum, atque ita tantum operatur. Deus, ut per miseri-
cordiam, et nullis dicitur, operentur, ut interie, saluaret. Quo etiam, deo
in omnia mundi, salutem, sua operatur, et quibus praecedente crea-
turae, que operatur est Dominus. cum quia, propter, Bernardus dicitur
de, et q. etiam, in te, operatur, in te, operatur, et propter, Bernardus
sed propter, operatur, factum videtur, ad bonum, et innocentem, Bernardus,
propter, quoniam, Bernardus dicitur, operatur, et illud nimirum. Diligent-
ter debet omnia cooperantur, in bonum. cum tamen, quod, etiam, Bernardus
pauca, illam, loquendum, quia dicitur. Deus propter, Bernardus, quod
via videtur, et est, si, operatur, deum, praecipue, etiam, Bernardus,
bonitatis, amorem: sicut et probabile, multum, sententia, videtur, et
propter, bonum, praecipue, quoniam, Bernardus, etiam, illud, debet, Bernardus
etiam, fidei, et propter, Bernardus, operatur, quod, quod, Bernardus, de
interie, pendit, et etiam, etiam, Bernardus, operatur, Bernardus, etiam, Bernardus

dem imperari; efficas, ac que electius sicut a multi cedur-
tar, quia non imperantem similem complaciam, aut in-
tentum reflectant, quibus propter rito illi dicant.

frat. di-
cornu verbi illi dei id. apud Joan. ita licenti: Propterea mag-
diliget pater, quia ego pater animam meam et cap. 16. Quia
ater amat vos, quia vos me amatis in his iudicium, et si-
milit, testimonio motiva sunt ad adit proponunt, nem-
pe bonam animam, et abum a diabolis amon. Idem bo-
nitas creatura e motum voluntatis dei libera

frat. iterum
Sancti obedientia, qui cum nos de voluntatis sua motiva
intendit ulicant, nullam nisi de bonitate creatura mentionem
faciunt. Leop. August. Ep. de Civitate cap. 22. Ad-
huc propter sent. de definitione, si quidem, quia suum
fecit Deus e. si non quod fecit; dixit, et facta sunt: et
si quae fecerit, quia vera e. Nemo dicitur exultantior e deo, ne-
que ad gratiam dei dicit, neque cum motu accende quam expe-
re omne aliud motum existens, quam ut bonum creatura. Idem
et alios mittam S. Thom. 2. 2. Sent. cap. 26. ita respondit: Ad hunc
igitur quod bonum dicitur, ut ratio, quasi Deus vult motum
motum bonum particulam in dicitur. Sed non pauca. Ratio ista
quasi Deus vult ea, quae sequuntur ad dicitur, e et fit illud quod
consequitur.

3. probatis sit a pater, si nullus diabolus, nempe Deus
nec intelligitur, neque nobis proponitur ut creaturae decernens, nisi
ut ostendat bonitatem magis, namque gestione, et attributa, et ad
ostendere bonitatem magis, et horum causa e ipse creaturae bonitas. Idem
Deus si decernit creaturas, nisi propter igitur bonitatem, tunc ut magis
bonitas existat. frat. Deus si igitur amare creaturas propter po-
tiam sui indicia, ad tantum propter bonitatem, ut frat. e. Idem
et dicitur, propter notuimus: Sed frat. causa dei e ipse bonitas in
sua creatura. Idem Deus nequit amare creaturas, nisi propter in-
dicia bonitatis illarum.

frat. nemo potest aliquid propter aliquid motum,
nisi ut ita ut amaret illius motum, sicut ista frat.
qui

qui, seu Causa q^a illius amoris; vel ut si dicitur amor illius qⁱ-
sunt motuum, utque istius finis cui alia attenditur dicitur
propter qd' nunquam tale et illud magis: sed Deus e potest ama-
re creaturas propter se tamquam finem qⁱ amoris con-
parandus sit, ut omnibus e manifestum: si contra tamen propter finem
cui magis amando creaturae diliguntur: hoc patet ex istis. Secun-
dum ut amore sui, ut excedit alio. explicandum: et quidem si de-
gnum amoris etiam extendimus si non patet, si videtur quare
possibile e foret cognoscere sui nomine habere, et nova ratio facienda
aliqua dicitur. R. S.

Argumentum 1°. Deus propter se, et magis pro-
pter principium et finem suum qⁱ nihil e gerere ignem immo. magis
non principium efficiens, ita etiam e in finem omnium finis. Et si
vult e propter qⁱdem, cetera amant. q^a. R. sicut Deus e plen-
tate sua omnium, etiam principium, ita etiam e finis, quatenus
omnia desiderata sunt ut deo ardeant, sive ut agant, faciant: et
existant iuxta mensuram, pondus, et numerum, nec in se finis a
finis volunt, intentos, si tamen e finis amatus: sicut enim qⁱ e
omnino vultis creaturae si amant, tamen vultis ad ignem, ut
nem comparandam, aut ostendit; ita quia e amor, et vultis amari
perfectissime sui, sequi ipse per se vultis, ut propter amare creatu-
ras propter se ut finem amandam.

Argumentum 2° et replicabitur. Ita cui om-
nia adhaerent, ut requirant, nequit si eadem. amoris dicitur: et
qⁱ dicitur Distinguo dicitur: ut dicitur perinde extrinsecus, et creatu-
ra deo sequebantur, neqⁱ ut amaretur in die dicitur et in dicitur
te aliam finem, sicut huiusmodi, in dicitur, (ut multa vultis, et
unt) recto. Ita a priori sit, quam amare e velle bonum, sicut
que velle bonum, dicitur et dicitur, e amare tamen quo ad
vultis, et velle bonum in dicitur e dicitur, quod in dicitur e amare.
Deus bonum in dicitur: si vult per amorem (si enim e in dicitur
aut ipse dicitur, et tamen vult, ut vultis vult, sicut, sicut) se-
quitur bonum vultis: bona dicitur et dicitur, et dicitur vult, si
si amare.

Argumentum 3°. Bonitas dicitur dicitur amor, si quam dicitur
mundum producit. qⁱ dicitur producit mundum, dicitur bonitas
amat.

amat. Retrahitur ergo quod formam. Dicitur Deo ubi
 causa potest ducere, si illam amaret prius illo se, sequi
 bona amandi modo (si enim maxime excluderet deo-
 ritatem, et generalitatis arguere) si Deo amando, ama-
 vit. Item dicitur deo. Dicitur deus deum et quod
 ens quidem. Anne ulla dicitur, ane illi meriti potest, aut
 exigentia, quibus mundo debet illi debere, unde dicitur causa
 intrinseca finalitatis ipsam mundum producit, immo dicitur quod
 go. quo propter bonitatem dicitur potest esse et causa triplex, ex qua
 oritur mundi deum, si tamen propter quam aut adven-
 tum, aut comparandam creatura determinat. Et tamen saltem de
 quibus aliquando potest debent prioris positionis est, nec
 illi, qui potest admittunt deus ad deum creatura terminata.

Sectione 9^a

An Deo amore ab eo diligere valeat cre-
 aturas possibile est.

De amore vero ca-
 aturarum sic tractari, primo deo pro sanctis dicitur quodam se
 pro vobis testatur. cap: de amore aut. hinc videtur no-
 tavi a penitus negari potest amorem illarum creatur, quod de
 officio deo dicitur, hoc pro, et sic etiam et sufficienter hinc
 ipa infirma videntur, ut ex. hinc notandum. ex. g. Deo
 veri amat salutem creaturis, simul intendit nos propter
 delectationem, ipa videtur vult, omnes bonos saltem fieri, quod
 si omnes homines salvi fiant. g. hoc videtur demonstrat fieri
 et curus causa sufficientes, nempe salutis dicitur quod argu-
 ment, hinc videtur negari deo valet, quod deo bono dicitur
 me (et alio forte anno) Annulli Thom^o videtur videtur, et
 quibus hinc videtur infirma et amone dicitur, longum
 hinc hinc videtur omnia contra.

De amore qd aliarum creaturarum

liber tantummodo disputandi locus est. hinc in primo ne-
 pant omnes homines, alique ex antiquis vult. D. Bonaventura
 et alio dicitur deo hinc dicitur deo et hinc videtur dicitur
 nuntio. Dicitur de illi, qui dicitur namque videtur, hinc videtur
 videtur dicitur. dicitur dicitur. hinc, hinc, et alio. In quibus

etiam

partem inclinare videt. q. d. Quis. quis omnes allegat d.
Her. Dip. 18. cap. 1. Consentuntq. Amara, et alij. etc.

ergo ea velle motus subiectis. Deignat aliquos ^{quibus} Delectationem
Delectationem dicitur amandi, nisi dicitur aliqua libera meritis
boni amato, ut sepe in regeracionibus videtur. Sed hoc respicitur
aliqua libera meritis cum creatura peccatorum: tunc quia illa et
talis sunt omnino naxia: hinc q. d. Amara per se iam ha-
bet cum eo fute sufficiente et summam in eo gentia mea q.
atque ita illa illa nulla alia aduenire potest. q. d. respicitur
sola Delectatione, Delectationem amandi creaturae possit.

Aguar: Deus
Delectat potest simplici complacentia, affectum de inefficacy
quin Aguar. affectus officiat: sed illa complacentia et ineffi-
cacia amor sicut in statu politatis voluitqueat. q. d. Deus ha-
bet uterq. affectum amoris circa creaturas sicut generare,
aut velle tale. Aristotelys dicitur: simplici complacentia
affectum de inefficacy, paxi talem, neq: partim inefficacy
et partim filium, deo. Deus vult q. amando officiat
aliquid ad sanctas operones et in iuda destinatio, velle a-
mat, licet inefficacy, sanctas sicut operones. vno q. d. q. d.
illas operones affectus maior erat, q. d. q. d. in q. d. q. d.
quidam sic n. e. tali, ut vultis velle inducat ad amicum
efficacy medior, cum istone mecat; ille vero suam infelli-
citer medior exitu officiat amatum transit.

Secutio
An Deo amet subiecta futura conditionate?
Her. An sit possibilis voluntas media
inter Khariam, et liberam?

Objecta
Doati futura sunt in duplii. Affecta, alia velle talia
sunt; q. d. vna voluntas ita velle, ex. q. d. salus iuda sub
ditione finali peruenire, et velle velle, aut alterius
vone sub velle hancis. Alia sunt velle futura, si qua
Deus si decreuerit, sed q. d. voluntas velle ita dicitur, nem-
pe velle velle, si quis agud illo, sua velle signa de-

mony:

trapes. Priora sunt futura adorta Avea Deo; postea
Feria vero libera nobis.

Secundum ist. 2. Sicut priora a Deo
vere adorti et liberi amore dicitur, quoniam totum talia si
et detrahi debent, quod existant, quia Deo ita decernit.
De posterioribus aut. n. arguere hinc stringat disjunctio-
ni campus: Sed qua latiori dicitur hinc medietate, ad
vacue compendii redigere tempus jubet. Si quidem, quae
affirmant, et voluntate proprii media, perhibere videtur,
ita sunt.

1^m Non repugnat Scientia Media inter veritas, et
libera. 2^m neque adortat voluntas media inter veritatem et
libertatem. 3^m voluntas hinc media constitucator, aut inchoator
Scientia media veritate subicit, ut Deus sine libertate et verita-
tate, nonne illi stringentes, sicut ipse veritatem agnoscit,
ita etiam adortat omnet. 4^m Deus veritas: adorti amat futura
adorta.

2^m in rebus et motis, quia Deus de seipso dicitur
veritas adorti dicitur creaturam in tempore futuram, n. po-
tet: n. cum dicitur adorti eiusdem dicitur voluntatem, ut
quo dicitur, et immutabilitate dicitur, quoniam, n. dicitur
veritas. 3^m etiam ipse veritas, quia Deus veritas adorti factio-
nem dicitur, quia in tempore n. aliqua dicitur fuit dicitur
minat illius voluntate amantem adorti eiusdem creaturam.

3^m
Deus dicitur nequit liberi conditio agnoscere hinc n. dicitur
dicitur hinc liberum, ex q. pluriam, hinc etiam ipsum hinc
liberi adorti amat. 4^m neque potest quae stringentes n. dicitur
Scientia media adorti agnoscere hinc n. dicitur et no-
bis Avea, quia etiam hoc hinc quae stringentes n. dicitur
libertate quidam media adorti amat.

4^m Deum amat me-
dis dicitur nra liberas potentes n. pugnat cum ipius libe-
ritate, neque cum nra libertate. n. cum ipius dicitur
qua enim indecentia est amare adorti omnia et illa dicitur
fuit, quae quae amant adorti et hinc dicitur dicitur

or

si potest decernat. unde potest et quidem, utrumque conjuncta
 habet tam volentes, quam absolute bonas sui virtutes opera-
 tiones; tamen vero sicut absolute debentur permittit et dicit,
 ita etiam absolute permittit etiam affirmat. neque
 cum ipse libet. substat: Nam scientia media ipse libet
 tatem, nam si ostendit, quia deus ipse per ipsam approperat
 seculi, quia non voluntas ita operatur, si vero e. sicut. si
 prescipit quod deus volens media ipse intendat, aut con-
 siderat suam bonam operem, quia ipse debet operari;
 si vero e. 2. ipse operatur, quia ipse se volens ipse decer-
 nit: et, inquam, quomodo ipse operari et si operari li-
 bertas integra omnino maneat. *pm*

pm Non e magis proprium
 in cordia sua et via libertate, quod dicitur. *pm* im-
 pedi possit a nobis, quam voluntas in dem bona: sicut enim
 sub vera potest: e, quod deus nec. mentiam mediam, nec. i-
 entis voluntas habet, nec aliquid de ipsa sua opera:
 ita etiam quod si debet, immo et quod debet in seculo. debet
 admittentis, prescipit et respicit) quia ipse vero ipse
 sunt, ut ipse a scientia media denderem. *pm* si minus per-
 mus etiam impedire debet, hancquam mediam in scientia
 media vel in mente, vel fundatur, quia ipse scientias
 media: si videtur de quibus deo voluntas media dicitur
 doctorem.

pm Sicut deus potest scientiam mediam suam volun-
 tate sua debet approperat vel fieri arbitrii libertatem, sic con-
 ditione suam, aut amabilem, nihil ipsa debet, immo
 sancti, aut quomodo libertatem quod, ut ipse volens in debet:
 Atque si de aliam virtutem ipse debet, nisi quia voluntas
 libertas media, quomodo virtus suam libertatem mediam
 et voluntatem suam futuram debet, quomodo: ut manifeste
 patet. *pm* Nam aliqua voluntas media potest e in deo lineul-
 la, nec providentia impedire, quin ipsa si virtus admittit,
 voluntas media, nec scientia mediam, sequat, sed, et sic
 si ipse est admittit voluntas mediam, finitur cum ipsa sci-
 entia media identificat: immo quia si scientia media e

terminatur

in illi.

libi sineis, et ans veluti omnia voluntatis media, iam e
 voluntas voluntis, tum qd, ut scilicet desimus, repugnat in hoc
 nouum exercitium, Notandum hinc noua libertas indifference d
 etiam respicit nouum exercitium medium, seu obiectum coniungens
 hinc noua media, et veluti per aliud detrahens indifference

Nihil tamen ex hoc, quominus deus videns per scientiam suam
 animas de se habet aliquam amplexationem circa deum, ita
 tunc, ut velit, ac voluit: ita videtur quod deus velit, si ta-
 men insellatur, auditis: hoc enim amplexationis species neque
 hoc amplexi indigna neque deo amando gratia esse censetur. Et
 amor ille si est liber, qd cum seculo nunc n' est, necesse est
 inchois inter nunc, et. Deinde tamen: quare deus impedit
 aut patemitere si videt illam amplexationem & volentem deinde
 con. Nam quia nulla apparat ratio, de qua deus p'cedit vellet
 hanc illam amplexationem deo aliunde scilicet qd dicit, sicut na-
 am e' expositio de quodam qd, quo deus vult habere amplexationem
 de seipsum & auditis, circa lacrymas deo dicitur existeret
 illa scientia deo gratias. Nam quia ex dicitur deus im-
 pedire vult potest amandi exercitium, qua pertinent ad deum, qd
 felicitatis & voluntis, repugnat erga deum, qd dicitur, ad n' qd
 dicitur: ille tunc amplexationem n' vult, ut existant deus, et
 neque impedimento hinc requiritur, ut accedat n' potest, qd
 est enim & requiritur productioni voluntatis deus & n' p'cedit
 tioni deus deus qd dicit. Estet igitur, illam voluntatem a deo li-
 bere impeditibile n' eo, atque illa neque deum ad deum voluntatem.

omnino potest & debet in omni exercitio hinc potest reman-
 te aliquam exorta, impeditibile: sed esse tale exercitium, non est sci-
 entia deus, aut voluntis, aut malis operum, & deus amplexationem
 debet in amplexatione deus deus. Nec autem amplexationem neque vult
 auditis, neque deus, & ut videtur dicit: est igitur media
 quod si deus remanet hanc simplici hinc scientia deus
 tione, nulla est. e' qd, quare si potest & debet eundem amor
 extendere ad ipsa deus, seu futura deus, que digna sunt a-
 more diuino, qualia sunt opera bona.

f. c.

Haec et similia arguuntur. aliquam forte macerant, ut ipse de
 sententia dicitur. nec bene sententiam, nec adhibent, nec ad-
 tum post sententiam, nec adhibent admittit et pronuntiat. Inam
 vero iudicium, in eum ideo, aut a iudice, aut a iudice in eum
 impellor quia aliquantulum, omnes, sic voluntas illa media
 sine libertatis radice a reus dicitur tempore qua dicit, et
 tam salubriter inuenta, necis proprio, aut patere oportet
 sit, aut saltem se probet. Quia propter illius amorem, postquam
 quousque iam a reus dicitur, hanc, aut in impediendum, et
 laedendum, ideo modo admittitur si dicatur, tum quia societatis
 scilicet suae tenus de sententia media, tamquam de pura sententia
 quata est. tum quia si amorem scientiae de cadit, et statim a-
 mer, in alio parte explicat, quomodo si sit amor, amor, quon-
 quidem amor hinc definitur, amor, qui a deo inducendi
 omnia. seu, qui potius omnino, requiritur potest ex parte, et
 si existens, amor aug. neque in scientia de. iudice, neque
 tam nisi qui ualeat sit, tunc enim rebus, ut in dicitur.
 Et haec est in eo aduentu suo, qua adhibet, probandi, hanc
 spei parte ista, pincere, et hanc arguere, verum pronuntiat
 in modo dicitur.

Dicit: hanc, qui potest aut reals, a-
 ut demonstrat, professum. Media, Media, aliqua obliquitas
 media; si dicit in dicit, a qua in dicit, et a dicitur.
 Scientia, Media. Hoc dicit, propter illa, qua circa fine, res-
 ti argumentum. hoc dicitur.

Sectio 6.

~~Haec et similia arguuntur. aliquam forte macerant, ut ipse de~~

~~sententia dicitur. nec bene sententiam, nec adhibent, nec ad-
 tum post sententiam, nec adhibent admittit et pronuntiat. Inam
 vero iudicium, in eum ideo, aut a iudice, aut a iudice in eum
 impellor quia aliquantulum, omnes, sic voluntas illa media
 sine libertatis radice a reus dicitur tempore qua dicit, et
 tam salubriter inuenta, necis proprio, aut patere oportet
 sit, aut saltem se probet. Quia propter illius amorem, postquam
 quousque iam a reus dicitur, hanc, aut in impediendum, et
 laedendum, ideo modo admittitur si dicatur, tum quia societatis
 scilicet suae tenus de sententia media, tamquam de pura sententia
 quata est. tum quia si amorem scientiae de cadit, et statim a-
 mer, in alio parte explicat, quomodo si sit amor, amor, quon-
 quidem amor hinc definitur, amor, qui a deo inducendi
 omnia. seu, qui potius omnino, requiritur potest ex parte, et
 si existens, amor aug. neque in scientia de. iudice, neque
 tam nisi qui ualeat sit, tunc enim rebus, ut in dicitur.
 Et haec est in eo aduentu suo, qua adhibet, probandi, hanc
 spei parte ista, pincere, et hanc arguere, verum pronuntiat
 in modo dicitur.~~

De affectu libero erga creaturas existentes.

Nihil in praeiudicium ducere
 nisi de culpa de peccandi potestate, de parte, et de verum con-
 tinui; an scilicet possint esse diuina bonitatis obiecta, nam de reliquis cre-
 aturis certa est omnino affirmatio sententia.

Primo culpas nullum amo-
 rem, sed odium, aut iracundiam tantummodo tunc posse explicari dicitur.

de Scientia Dei. et quidem loquitur de culpa non solum pro
 formali, ut aiunt, conjugatis, verum etiam pro materiali, sive quoad
 virtutem operantis acceptis. Deus enim dicitur non amare pec-
 cata nostra eo sensu, et sub ea scripturas, similibus, et hanc solutionem
 quibus homo dicitur illa diligere, quibus peccare deprehenditur: sed
 homo peccatum pro materiali tantum, et non pro formali conjugatis amat,
 aut amare potest, amor enim non fit in materialiter ut tale, neque
 nec nisi sub ratione bonitatis physice peccata amare solentur.
 §. Deus neque pro materiali amare potest nostra peccata. Accidit
 eadem illa ratio, quod scilicet peccatum pro formali nihil aliud est, quam
 peccatum ut amatum; pro materiali vero est peccatum ut productum, et non
 amatum; nempe deum ad formale est deum deum veluti formaliter, si-
 ue determinando, et deum ad materialiter est deum deum tamquam ma-
 terialiter, et determinatum ab alio, sumptis nisi analogia, et forma, cu-
 ius est determinare, et a materia, cuius est determinari: qui autem
 peccatum amat efficaciter ad ipsius existentiam, determinat.

Saltem inefficaciter Deus amare potest nostras culpas. Dicitur enim
 nam ut alibi non semel explicatur, si Deus inefficaciter facit ea, quae
 amant, istud non fore peccatum, sed imperfectio dimittat materiam,
 ut pote opus operantis, non omni Dei voluntati, sed maiori tantum-
 modo beneficiis.

Dicitur iterum. Nulle voluntati Deus potest suum

Dicitur

Deorum nobis alibi tangit, praeparare, nisi velit deinceps:
sed ipsum Deum deinceps e alibi via tangit. 2° Deus vult aliquo,
modo actione, nram tangere. Nemo dicimus, Voluntas enim pro ma
libet: deinceps praeparans hac e: 2° efficaciter, ut alibi sancte, et
augustinus operari valeat, Voluntas sufficienter, ut sancte tantummodo
operari.

Secundo. Peccandi potestatem nram a Deo amari n^o potest for
maliter ut talem mala hominibus crediderunt. et quidem nimis im
pulsore, tum quia longe diffinitio, et dicit voluntati, repugnantis
e amare, praedeprecare, praedeprecare, quae nra tangit operatione, qua
num ipse Deus nro e, et quae efficaciter praemittit ad ipsi hominibus
breuior, quam hanc peccandi. Curio Author minus e, intendere
tam quae potestas peccandi bona e, ipsa quae proxima potestas ad pec
catum e formaliter facultas proxima ad opus honestum, saltem si aut
sibi acquiescat praes omniis peccandi. 3° repugnat enim sine alia
potest e amari a Deo.

Quod si S. Thomas, aut aliquis veterum
Theologorum illum amorem Deo negare videretur, ipse recipiendus e, ut in
tentibus potestatis peccandi ut ea reducat in alibi, nempe Deum
Deum liberam ad utrumque extremum efficaciter amat, n^o ut illa
ad tangere, sed ut ad honestum se convertat.

3° de penis nulla in praesenti
adest honestandi occasio, quandoquidem illa Deus infligit, deinceps
quae e nra, carminum ditor: nisi ad ipsum castigandi effectum, sine
ad eius speciem dispartit deinceps velimus. An scilicet ad id, illud
sit proprium, an etiam sit dicitur. Verum haec sententia ad ultimas
operis disputat spectat.

4° de reum carceris arbitrariorum illa n^o
terminare decem dicitur, seu amari, ut pote nullius hominis
hinc: vno nec terminant dicitur, nihilominus, tum q^o apud omne d
pura omnia carceris, aut p^o n^o n^o. hanc quia illa tantum dicitur

ē terminare laboram institutione, cuius ē terminare voluntatem ab-
ra; tam quia deus ut mundum producat n̄ ita se gerere debet. Nōlo
volentiam mundi, sed hoc dicitur, et rationabili modo: Nōlo existentiam
mundi.

Disputatio 17.
De morali libertate, vel necessitate ad optimum, atque
de honestate in genere moris affectuum, Dicitur.

Aut hinc
pariter nempe circa moralem ad optimum libere occurrere; et circa ac-
tionem divinam moralem libertatem, aut laudabilitatem latē disp. 2. de incorn.
Aroucati, ubi occurrere sic. 3. negari, et in sic. 2. laudabilitatem negari.
Vtiusque hinc doctrinam arguunt affectibus; et virtutibus experientialis
promittit.

Act. 1.
Moralis necessitas ad optimum Deo repugnat.

Nulla moralis necessitas, sed omni libertatis genere optima et singu-
la deit sola. Hic ob idcirco P. Hauri et P. Franck. quos modo sequi-
tur P. Libaden. disp. Illi numerum sentiunt, in quacun-
que contrarietate, ex omni optima parte variat. n̄ sequit̄ occupari in
infinitum, Deum ē cum moralis necessitate ad illa parte, decernendum
in. 2. inter predestinare, et n̄ predestinare: inter omni, ingratitatem,
et eius absentiam: inter mundum, et n̄ mundum. n̄āō moraliter
deum predestinatio, omni, et mundum.

Ratio autem absterioris
multiplex ē. 1. a priori. libertas ita, quā sine ulla difficultate,
sine ulla sua propensionis violentia, sine dolore, sine tarditate
aut alio incommodo, sed magna et summa cum cogitatione op-
test tam n̄ producere mundum, quam ipsum producere, negat
ē cum voluntate moralis optima; est enim necessitas moralis
ad unam, et singularem voluntatis deliberationem ea propensio, et
inclinatio antecedens, quae si sua habet, ut semper contingat. cum
affectu, atque ita nisi aliquis stituit vitandi difficultate, nulla
est voluntas moralis, sicut nulla ē physica necessitas, nisi res
impossibilitatis agendi iterum aforat. Alqui hinc libertas, et
Dominium

num exhibitissime, et sine ulla difficultate poterat mundus in decore
 se: si nullam admittit necessitatem moralem producendi mundum. Habet
 Advocari nullum argumentum, nisi quodlibet necessitatis esse sicut quod
 eadem finibus necessitatis pro: si praestet. hanc autem admittere non potest:
 si et illam.

2^a a peccatione. Deus de facto voluit quod optimum erat, ut ad
 ventum suum. V. de trinar. sec. sine, et P. secundum Augustinum in libro 2. 2.
 de trinar. in n. 68. melius enim erat, omnes homines saltem, atque ve-
 qui, quam aliquos ab illa delicta: melius omnes Christianos, dei sanctos, et
 electos, dei ipsi Progenitores esse innocentes, et beatos, quam innocentes
 et beatos.

3^a ab incommodo. etiam nulla, vel exigua foret manifestanda ex
 Absoluta Dei, nec ulla, maxima ratione, Absoluta, aut saltem gratia
 agendarum causa non magna foret, si Deus ex morali necessitate ad
 optimum quod deum tenet, temperavit, maxime vero, sicut legitur. Franc. in
 no. ubi per hanc eam inferri potest, Deum in eo. Deo, qui certe logice
 ab modo temperandus erat.

4^a ab auctoritate. et tunc dicitur Aug. de 23. quod 2.
 22. dicentis: Si nulla indigentia, nulla necessitas, ubi nullus defectus
 nulla indigentia, nullus defectus in Deo, si nullus necessitas.

Argumentum. Indepen-
 dentem ab omni necessitate tamquam ceteris, et sine ulla necessitate agendi
 Deum in esse voluit, ut omnia solum tenentur viderent, ut carbores saltem
 illi darentur: ut sanctissimi Dei et gratia, et pace in aeternum paverit, et
 per se in aeternum: etiam de pace, et eius humanitate in aeternum. et voluit
 non nec aeternum felicitatis gratia tenent. Praeterea etiam quod est, in
 sua plenitudine, seu invidente mysterio, credibilitate cum sua ratione, et
 tunc erat: quia. tunc nullus quidem timere potest, sed non in eo
 carere, aut dubitare, an omni manu appetitum veniat. Et aliqua in sua voluntate
 necessitate, ut certo modo de aeternis finibus, utque omnibus, et
 finibus.

Hoc autem multa praebet in primis etiam in aeternitate necessitate
 morali praebendo exempla, in quibus per necessitate aeternitate, sed pro illa, quae est
 appetitum dicitur, namque pro voluntate divina, sed ut summam pro eius pro
 mente suam naturae appetitum sunt, nempe minime omnium aut necessitate
 aut certitudine speciei dicitur in eo et deus dicitur. d. nobis omni carnis omnium
 ram. semel proinde, aut si probat, quoniam in eo quod aeternitate ipsius quoniam pro
 dicit

Meant similiter nulla apparet necessitas, aut exigentia ut ipse mater Anglorum
 magna necesse erit, seu necessitas, seu exigentia, ut mater ille inchoat erit, &
 Matera sicut estis omnes, et si si carere, ita estis mater de die sunt in se
 remanebant: atque cadat ante nuntiationem causam et parte optima, seu meliore
 ipse resurget: tandem est ante adventu dei eius solitas habere manifesta fuerit,
 nemo tamen nisi magna cum temeritate habeat indiesse, quoniam iam aliis virtutum
 sicut ne modo predicamus nam Angliam hystoriam etiam admodum et a
 P. vel ipse d.

Noli ad pag. 4. negando cum eam antea quippe nam nam vult
 huc unam nam totius quibus, omni, quomodo, puto males appellam, eun-
 tum, et repugnans cum oppositi carere, sui nominum bono ordini, et pulchritudi-
 ni finitiam, cuius effluvia per hunc, si melioriter aduertant. Inde nobis
 maialis e appellationis recitans affam proles nate, et silentio euentus auac-
 vanti: atque ibidem maialis est nobis e capitis decem sui volenti remane
 et si uoluerit remum raling, adeo ut opposita affatis videnda, et temeraria
 foret. quia sicut ut ex. g. maialis maialis. cum exitu hinc, ita affatis hinc
 apud suam affam hinc. quia potius nobis maialis e, cognoscere deus si ut
 cathory patris, et miraculy, fuit, nisi si indyem, sed via e propitiate,
 hanc, si effum ipi dicitur, aut propitioribus: hancis aut, nae si i re-
 rum raling tunc, ad eam indyem, et orientis ignidre.

Hic maxime deueniam e, oblectu illam aduei, no dicit
 cultu, seu rebellem nam appellationem, quoniam neq in opposita sent. mitipare, et
 quid d. deueniam ita hinc oppositis, et hinc diffinit. potest deueniam illo
 uentis hanc, et nobis, atque rebus ipi deueniam impediare. Nulla e. in vel
 rae e, si quam in strata sent. minus ipi in vna, p. hanc, et velut eadent
 diuina quid. a nauigie hanc, et hanc, hanc, hanc, hanc, hanc, hanc, hanc,
 aut in dubium deueniam.

Sect. 2. Deu in sua decisi e moraliter horribis, et laudabilis.
 Hac e tota

theologorum, pauca ad. coactis, sent. 3. ut autem in hanc expeditione est, et
 nem adhibendi, seu aduertant argum. prius hanc decere.
 Argunt, inquam, in hunc modum. hanc hanc diuini vel sunt
 honeste apud, vel inegales: aditus ad hanc, sicut ad meritum si refuit
 et diuina, et hanc hanc hanc. Inegality dicitur hanc, et laudabi-
 litas moralis, nem cum deus si possit in hanc. quoniam, tenet hanc hanc
 omni decetis eligere, atque ita optime, nam obget, qd propterea, nec optime,
 nec

nec bonum e' proinde necessitas morali bonitati respicit, nemo enim laudabilis in malitiam
 videt in operando illud quod pretermittere nulla potest voluntas. Auctus q' dicitur inter
 patrem et matrem melius ad honestat' eligere debet, quam pro procreandis, rem dicitur oportet
 in q' nulla laudis dignitas, sicut in q' promittit generi tunc morali bonitati

In istis tunc implicitis dicitur deus. Sed deus non est in istis, sed in illis, quae sunt
 si illud se peculiariter deo, ut tamen sine ulla gratia. Sed tunc cum laudabilis et honestus
 generis moris operatur, adu q' dicitur, ut ipse amor dei et deus, cuius est eminentior, q' dicitur
 honestus, et carus et honestus, et laudabilis sit. Hoc enim tunc honestus, et laudabilis idem est
 quia motus ex necessitate amoris, quae necesse ad amorem, sed ad eius necessitatem in nobis ipsi, sed
 de alio ita volente detrahatur, quare in q' dicitur, sed quare dicitur, sed ista operantur. Sed
 autem cum sit se ipso, carandis, se ipse necessitas, et dicitur, sit alio detrahente, ideo amat
 se q' vult se amare, atq' ad amorem sui nullo alio detrahente. Volentem dicitur, quia et ipse
 amor naturae dei sine voluntate impedit, amor vero nobis naturae sui voluntati in tri-
 butur.

Quia vero sic videtur, ad deum potest curare ad amorem sui, laudabilis est laudare
 dicitur q' ad amorem illo in careret, et modo in eorum laudabilis est q' amor sui deficiat in po-
 rit. Et hoc quicquid laudabilis e' donec actus imperantibus sit, ad ingenuitatem, et tunc illa
 dicitur in caritate q' careret imperantibus et operantibus, quare actus imperantibus, q' careret et
 formatu imperantibus, et bonitati defectu, nequit ut tale esse, sed in volentibus, laudabilis, quae
 que ipse laudabilis potest esse carere caritate, imperantibus, et defectibus. Tunc enim in e' tes-
 timonium imperantibus, et bonitati et deus est laudabilis donec amor, et deus operantibus,
 deficiat, atq' ita imperantibus operantibus, q' operantibus ad deum dicitur, et deus de
 themi omnino voluntatem bonitatis, quia, bonitatis, et laudabilis est q' deus, et illa
 dicitur dicitur, et dicitur, et dicitur, in motu, cuius operantibus, nobis cum bonitati necessit' dicitur
 dicitur, quare actus dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 vnae personae, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 sem dicitur, in dicitur, quare dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 sub hoc dicitur, et dicitur, dicitur dicitur dicitur, sunt omnino tunc intentioni q' careret
 quia, tunc in amandis tunc dicitur, ante imperantibus omnino parat. Et dicitur,
 et dicitur, ante dicitur dicitur, q' dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 in amori istius, in motu, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 dicitur, in dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 enim a similitudine intelligentia, in dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 dicitur, in dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 q' ab ipse libere dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 omnia, in dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 c. d. dicitur, in dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 me in dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 dei dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur, et dicitur,
 et

103

VVA. BHS

UVA.BHSC

UVA.BHSC

ia ad h
et, ne aliā
fideicom
nter : quā
effectum :

n, et Laudabilibz, hinc mōia fuerat minim

e potius
Lauda
in ruggiunt
omitis ad m
big dicuto nul
Abūc delti
das gora le
it pteky
ali. hō
ia, nec

Bibli

0478.0515C

MS
Biblioteca de Santa Cruz

408